

မောင်စိန်ဝင်း

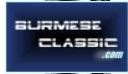
ပုဂံကုန်

မေ့ရက်ရဲစေ

BURMESE
CLASSIC
COM

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၄၃၈/၂၀၀၀(၆)
- ချက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၄၁၄/၂၀၀၀ (၆)
- ပုံနှိပ်ခြင်း ၂၀၀၀-ပြည့်နှစ်
ရူလိုင်လာ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး ၃၀-ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်ရွှေအိမ်
တိုင်းလင်းစာပေ
အမှတ်(၈/၆၅)၊ အုပ်စု(၃)
အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊
စော်ဘွားကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်။
- အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်လှ (၀၅၈၆၇)
ခေတ်ဦးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၇၄)၊ ၃၇လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ဗေ့ဂုဏ်ဂုဏေ

မောင်စိန်ဝင်း [ပုဂံကုန်း]

ရွှေသမင်္ဂါပေ

၄၁/၄၄လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၂၉၆၁၁၀

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

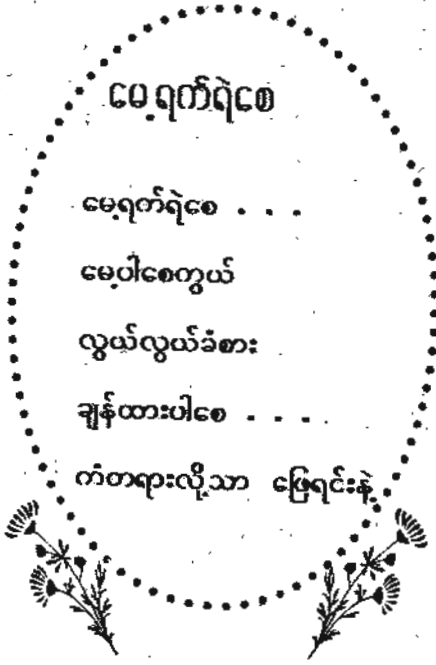

နိုင်ငံတော်စွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အခေါ်မြင်မိနီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် သာဓကဖြစ်စေရေးနှင့် နိုင်ငံတော် ထိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

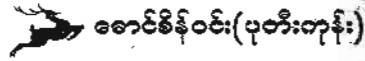

၀၃၂၅

(၁)

အဝင်ပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိစဉ် ရင်သည်
 တော်လည်းသည့်နှယ် သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်သွားပြီလားမသိ။
 အံ့ဩကြည့်ဖြင့် စူးစိုက်ထားမိဆဲ။ ခင်မိုးခိုင်ပါပဲဟုသိရင်း ရင်တွင်း
 ဌိ ကြေကွဲရပြန်သည်။ တာရှည်စွာ စူးနစ်နေခဲ့သော နှလုံးသားမှ
 ဆူးကို တစ်စုံတစ်ဦးက လာပြီးနှုတ်ပေးပေးပြန်ပြီလား။ နာကျင်
 ခံစားမှု ဝေဒနာကို ဘာသာနားအလည်ဆုံး။ သူ့အဖော်ကို လှည့်
 ကြည့် ပြုံးပြစကားခွန်းစလိုက်တာ တွေသည်။ အချမ်းမြေဆုံဟု
 ထင်ခဲ့ဖူးသော အပြုံးက သူ့နှလုံးသားကို မြားလှစွာဝင်ပြီ။ တစ်

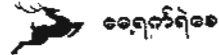
စောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးတန်း)

ဆိုင်လုံးယုံအောင် ဖွင့်ထားသည့် အနောက်တိုင်းသီချင်းသံသည် သူ့နားမှာ တိုးလျသွားသလို။ သူထိုင်နေသည့် ရှေ့ဘက်မှမှန်အကာ နားမှ လှမ်းမြင်နေရသော ဆိုင်ထဲမြင်ကွင်းသည်လည်း မွှေးမှုန် ရောထွေးသွားသလို။ သူ့အကြည့်အာရုံသည် ခင်မိုးခိုင်နှင့်သူ အဖော်ထံ၌သာ ကပ်ငြိနေ၏။ ကိုယ်တိုင်ယူရသောစနစ်မို့ ကောင်တာရှေ့မှာ ရပ်နေတာ လှမ်းမြင်သည်။ ငဲ့စောင်းပြီးပြ စကားခွန်းစတွေဝေနေဆဲ . . . ။ ပြီးတော့ ခင်မိုးခိုင်က ကောင် တာနှင့် အနီးဆုံးက လွတ်နေသည့်စားပွဲမှာ နေရာယူထိုင်လိုက်တာ တွေ့သည်။ သူ့ အဖော်က ကောင်တာရှေ့မှာရပ်ရင်း လိုအပ်တာ မှာနေသည်။ ခင်မိုးခိုင်က သူ့နှင့်စားလွယ်ခွတ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည်မို့ သူ့ဘက်ကို အကြည့်ဝေပါက သူ့ကိုတွေ့သွားနိုင် သည်ပဲ။ ခဏအကြာမှာ သူ့အဖော်က ခင်မိုးခိုင်ရှေ့မှာ ဗန်းကို ချလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် အကြည့်လွဲကာ ကောင်တာအပေါ်ဘက် နံရံ ဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။

ထာဝစဉ် သတိရနေမယ့် . . . ဆိုသည့် မီးအလင်းဖြင့် ရွှေလျားပေါ်လာတတ်သော စာသားကလေးကို နံရံထက်မှာ မြင် သည်။

ရင်သည် အတိုင်းမသိ တုန်လှုပ်နေပြန်ပါရောလား။

ခေ့ရက်ရဲစေ

ထာဝစဉ် သတိရနေဦးမှာတဲ့လား . . . ကွယ် . . . ။
သက်ပြင်းရှည် အလိုအလျောက် ချမိရင်း ခေါင်းကိုင့် လိုက်၏။

“သားသားစားပြီးရင် သွားရအောင်နော်”
မုန့်စားနေသည့် ကလေးကို ခပ်ပြီးပြီးကြည့်ပြောလိုက် သည်။

x x x

(၂)

အထွက်ပေါက်ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ရင်သည်
တောင်ဝမှ ချော်ရည်ချော့များ ပွင့်ထွက်သွားသည့်နှယ် ဖြစ်မ
လားမသိ။ ကျောက်တောင်မှ အစိတ်စိတ်ကွဲပြာကျလာသ
ကျောက်သား၊ ကျောက်ခက်၊ ချော်ရည်စက်ပြာပူတို့ကား နှလုံးသ
ပေါ်သို့ ကျလာပြီဟု ခင်မိုးခိုင်ထင်သည်။ နာကျင်ပူလောင်မှု
အထူအထည်ကား တစ်သက်တာခံစားစရာ [] ခေခဲ့သည်
ဝေဒနာမီးကျိုးခဲကား အမှတ်တရလေပြည်အပင့်မှာ ရဲရဲ
လာပြီလေ . . . ။

ခပ်ခွေခွေ ခပ်စောင်းစောင်း အနေအထား မြင်လ
ရသော်ငြား နှလုံးသားအထိ တွယ်ငြိဖူးသော သူ့သဏ္ဍာန်

 မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

အသေအချာသိပြန်သည်။ အပေါက်ဝဆီ လျှောက်နေသော
တက်နေဝန်း၏ နောက်ကျောကို ငေးမောကြည့်ရင်း သက်ပြင်း
ငွေ့ငွေ့ချလိုက်မိပြန်သည်။

လက်ဆွဲထားသည့် ကလေးငယ်ဆီ စူးစိုက်ကြည့် မိပြန်
သည်။ ကလေးတောင် အတော်ကြီးပြီဟု ရင်ထဲမှာ စကားဆို
ဖြစ်သေး၏။

“အသိတွေ့လို့လား”

စကားသံအကြားကြောင့် အသိဝင်ပြီး အာရုံကိုဆွဲ၏။
ခပ်ပြီးပြီးပြန်ကြည့်ကာ ခင်မိုးခိုင်က ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်
လိုက်သည်။ နံရံဆီမှ ပန်းချီကားဆီ အကြည့်ပို့မိပြန်၏။ ပြီးရွှင်
နေသည့် ကလေးနောက်မှာ ပန်းခိုင်ပန်းဖူးတွေ အဆုပ်လိုက်ဝေ
လို့ပါလား . . . ။ ကလေးမျက်နှာကလေးကား ပန်းပွင့်များနှယ်
လတ်ဆတ် နုမျစ်ချစ်ခင်စဖွယ်လေး . . . ။

x x x

တက်နေဝန်း

(၁)

အမှန်တော့ သည်ခရီးမှာ သူပါဖို့မဟုတ်။
 ခရီးမထွက်ခင်ညက ဖေဖေဆီက ဖုန်းဝင်သည်။ ဖေဖေ
 သည် နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်နေရသော်လည်း
 သူနှင့် ကိုကိုကို စိတ်ချထားတတ်သူမဟုတ်။ နှစ်ရက်ခြား တစ်ခါ
 လောက် ဖုန်းဆက်လေ့ရှိသည်။ ဖုန်းထဲမှနေ၍ ခိုင်းစရာ၊ စီစဉ်စရာ
 ရှိသည်များကို စီစဉ်လေ့ ရှိသည်။ ဖေဖေဖုန်းဆက်တော့
 သည်ခရီးစဉ်ကို သူပြောပြလိုက်၏။ ခရီးက သူတို့ကုမ္ပဏီအတွက်
 အရေးပါသော ခရီးလည်းဖြစ်နေပြန်သည်။

“တတ်နေထွန်းကို ထားခဲ့... မင်းလိုက်သွားလိုက်သား”
 ဖေဖေက ကိုကိုကို ရန်ကုန်မှာ ထားခဲ့ခိုင်းသည်။ ကိုကို
 တ ခပ်အေးအေးသမားမို့ သွက်လက်ချက်ချာသည့် သူ့ကို လိုက်ပါ
 သွားစေချင်မှန်း နားလည်သည်။

“မောင်မြင့်ထွန်းတို့၊ ကိုအောင်မြတ်ကျော်တို့ကလဲ မင်းနဲ့
 ပိုရင်းတာပဲ... မင်းလိုက်သွားတာ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

ဖေဖေဆက်ပြောသည့် စကားမှာလည်း အမှန်ပင်။ တစ်
 ခရီးတည်းသွားကြရမည့် ကိုအောင်မြတ်ကျော်နှင့် ကိုမြင့်ထွန်းက
 သူနှင့် သူငယ်ချင်းတွေလို ပေါင်းနေကြသူတွေ။ မန်နေဂျာ ရာထူး
 တွေ ယူထားကြသော်ငြား သူတို့သုံးဦးကား လူငယ်လူလွတ်တွေမို့
 လုပ်ငန်းပြင်ပချိန်မှာ ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်သူတွေပင်။ ကိုကိုကျ
 တော့ လူငယ်ဖြစ်လျက် လူကြီးလိုနေထိုင်တတ်သူ။ ကိုကိုက သူတို့
 ထက်မြင့်သော ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပြီး သူတို့ကို သိပ်ရောနှော
 လေ့မရှိ။

“မန္တလေးမှာ ဘယ်သူလာကြိုမလဲ”

“ကိုအောင်မြတ်ကျော် စီစဉ်ထားတယ် ပြောတယ်... ”

ဖေဖေ”

“အဲဒီက ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ကိုလဲ တစ်ခါတည်း
 ခေါ်သွားနော်... ဒါမှ သူတို့ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်လို့လဲ အဆင်

ပြောအောင်လို့”

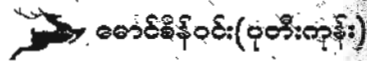
“ကောင်းတယ်”

ဖေဖေဖုန်းချပြီးတော့ နောက်နေ့ ညနေ ငါးနာရီရထား
 ဆင်းဖို့ သူပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ရန်ကုန်မှ မထွက်မီ ရန်ကုန်မှာ
 ရှိနေသည့် အလုပ်တွေကို သူဖြတ်ခဲ့ရမည်ပဲ။ ကိုကိုကို လွှဲစရာရှိ
 သည်တို့ လွှဲခဲ့ရဦးမည်လေ။

. x x x .

(၂)

လေးမကို ကန်တော့စဉ် မေမေက ကလေးတစ်ဦးကို မှာ
သလို သူ့ကိုတစ်ဖွဲ့မှာသည်။ အဖွဲ့ပြီးသံနှင့် ဖေဖေအလုပ်မှာ
ဝင်လုပ်စေခြင်းဖြင့်သာ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်၍ အလုပ်ကိုနားလည်
လာခဲ့ရသည်။ စင်စစ်ကျောင်းသားစိတ်၊ လူငယ်စိတ် မကုန်ချင်
သေးပေ။ တာဝန်ကြီးကြီးယူ၍ လုပ်ငန်းကြီးကြီးလုပ်ကိုင်နေခြင်း
ဖြင့် မိမိ၏ လွတ်လပ်မှုများ ဆုံးပါးသွားခြင်းကို တမ်းတနေချင်
သေးသည်။

“ကောင်မလေးတွေနဲ့လဲ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်မလာ
စေနဲ့ဦးနော်”

မေမေကမှာတော့ သူပြုံးနေလိုက်သည်။ သူ့ရည်းစားများ
တာ၊ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးနဲ့တွဲတာ မေမေက ကြိုက်သည်
မဟုတ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူကအပျော်တွဲတာကို မေမေ
သဘောပေါက်သွားပြီး၊ ယခင်ကလောက်တော့ မပူပင်တတ်
တော့။

“သားက လူကြီးဖြစ်နေပါပြီ၊ မေမေကလဲ . . . တကယ်
ချစ်တဲ့သူနဲ့ပဲ သားတွဲနေချင်နေပြီ”

မေမေ့အပါးမှ ခွာရင်း သူ့ခပ်ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မင်းအကြောင်းသိရင် ဘယ်မိန်းကလေးမှလဲ တကယ်
ချစ်ရဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး . . . မင်းကမိန်းကလေးတွေကို
အရုပ်ကလေး တွေလို ကြိုက်ရုံကြိုက်တတ်တာ”

မေမေ့ကို ဘာမှပြန်မပြောမိတော့။ သူ့အခန်းဘက်ကို
ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုကိုအခန်းရှေ့မှဖြတ်စဉ် ကိုကိုစာဖတ်နေတာ
ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ လှမ်းမြင်ရ၏။

ကိုကိုက သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်စရိုက်ရှိသူပင်။

x x x

လေးယောက်အိပ်စပ်ပါသော ရထားတွဲနှင့် သူတို့ပါလာ
ခဲ့သည်။ သူတို့နှင့် အတူပါသော ခရီးသည်မှာ အသက်ကြီးပိုင်း
ဖြစ်၍ အလွန်အေးကာ စကားနည်း၏။

သူတို့သုံးယောက်ကတော့ သူတို့လုပ်ငန်းတာဝန်များကို
မေ့လျော့သွားကြပြီး အပျော်ခရီးထွက်လာသလိုပင်။ သူတို့၏ သုံး
ဆယ်ကျော်စ အသက်အပိုင်းအခြားက သူတို့၏ လွတ်လပ်ပျော်
ရွှင်မှုများကို ပြန်လည်ဖန်တီးပေးလိုက်လေသလားမသိ။

ကိုအောင်မြတ်ကျော်က သူ့မှာပါလာသည့် ဝီစကီပုလင်း
ကို ဖွင့်သည်။ ကိုမြင့်ထွန်းနှင့် သူကတော့ အရက်ကို ကြိုက်ကြိုက်
မက်မက်ရှိသူတွေ မဟုတ်သော်ငြား သောက်ရမည့် ဝိုင်းများကြိုက်
သောက်နိုင်သူများပင်။ ပါလာသည့် ခရီးသည်ကို ခွင့်ထောင်းပြီး
သူတို့ အရက်ဝိုင်းစလိုက်၏။ ကိုမြင့်ထွန်းနှင့်သူက ကျောင်းမှာ
ကတည်းက ရင်းနှီးသူတွေ။ ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကို အလုပ်ထဲ
ရောက်မှ ဆုံရသော်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့၏။

ရထားသည် အရှိန်ဖြင့် အမှောင်ထုကို ဖြတ်ကျော်လျက်
ရှိ၏။

အအေးဓာတ်က တဖြည်းဖြည်းပိုလာသည်။ တောင်ငူ
အကျော်မှာ သိသိသာသာ အေးလာပြီး အနွေးထည်တွေ ထပ်ဝတ်
လိုက်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

“မင်းကောင်မလေးတွေ အကြောင်းပြောပါဦး . . .
တက်နေဝန်း”

ဝီစကီပုလင်းကို အဖုံးပိတ်၍ သိမ်းရင်း ကိုအောင်မြတ်
ကျော်က ခပ်ပြုံးပြုံးပြောသည်။

“မရှိတော့ပါဘူး . . . အစ်ကိုရာ၊ အလုပ်ဒီလောက်များ
ပြီး ဘာဝန်ပီနေတာနဲ့ ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့မှလဲ
အဆက်အသွယ် မရှိတော့ပါဘူး”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဟိုတလောက အလုပ်ထဲလိုက်လာတာရော”

“ကေသွယ်ထွန်းကို ပြောတာဖြစ်မယ်”

“ကားအနက်နဲ့လေ”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီတောင်မလေးက မင်းကို ခဏခဏလာတွေ့ဖော်
ရသေးသားပဲ”

ဟု မြင့်ထွန်းက ဝင်ထောက်၏။

“သူလဲ ဘယ်လောက်ကြာခံမလဲဗျာ . . . ကောင်မလေး
တွေကလဲ ငါ့ကိုချစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကြိုက်တာ
ဆိုတော့ ရေရှည် မခံဘူးပေါ့”

“ဒီကောင်က ကျောင်းမှာတုန်းက နာမည်ကြီးဗျ”

“အရမ်းခွံတာ . . . ကောင်မလေးတွေကိုက လိုက်ကြိုက်
ကြတာ”

မြင့်ထွန်းက ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကိုကြည့်ရင်း ပြော
လိုက်သည်။

x x x

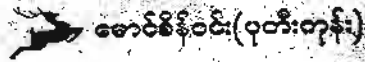
(၃)

မနက်ခုနစ်နာရီ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ ရထားကစဉ်သည်။ ခြောက်နာရီလောက်ကတည်းက သူတို့နှီးပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြသည်ပဲ။ ဘူတာမှာ ရထားဆိုက်တော့ သူတို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဘူတာကို လာကြိုကြမှာလား ကိုအောင်မြတ်ကျော်”
မြင့်ထွန်းကမေးသည်။

“အေးကွ့ . . . လာကြိုမယ်ပြောတယ်”

ရွှေသင်္ဃာဇာ

ဟိုသည်အကြည့်ဝေရင်း ကိုအောင်မြတ်ကျော် ပြန်ပြောသည်။ အထက်ပြန်စာပြည်နှင့် ပတ်သက်၍ ကိုအောင်မြတ်ကျော် စာဝန်လူရသည်မို့ လာကြိုမည့်သူများမှာ သူတို့နှင့် မရင်းနှီးဟု သူတို့နားလည်သည်။ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်သို့ အဝင်အထွက်ရှိသူတွေ လောက်သာ မျက်မှန်းတန်းမိလေမည်။

“ရပ်စောင့်ကြည့်တာ ကောင်းမယ် . . . လျှောက်ရှာ နေရင် လွဲကုန်မယ်”

ပြောရင်းသူတို့ တစ်နေရာမှာ ရပ်နေလိုက်၏။

“ဟော . . . ဟိုမှာ”

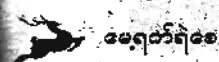
ကိုအောင်မြတ်ကျော် အသံထွက်လာပြီး သူတို့အကြည့်များ ပါ ကိုအောင်မြတ်ကျော် ကြည့်ရာဆီသို့ ရောက်သွား၏။ သူတို့ဆီသို့ အနွေးထည်ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး လျှောက်လာနေတာ လှမ်းမြင်သည်။

“ကျွန်မ . . . ဟိုဘက်တွဲတွေ လိုက်ကြည့်နေမိတာ”

အနားသို့ရောက်လာခိုက် ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကို လှမ်းပြောသံကြားလိုက်ရ၏။

ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလိုပင်။

ရင်ထဲမှာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားသည် မဟုတ်သော်ငြား၊ အံ့ဩထူးဆန်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်မှာအမှန်။ ကိုအောင်မြတ်

ကျော်နှင့် ထိုအမျိုးသမီး ပြောနေသံတို့ကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။ ဘာလို့ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတဲ့ အသံဖြစ်နေရတာတဲ့လဲ။ သူ့ကောင်မလေးတွေထဲက တစ်ဦးဦး၏ အသံဟု နောက်ဆုံးတော့ သူလက်ခံလိုက်ရင်း ဝေခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အသွယ်အလှူ ပြည့်ဖြိုးသည့်ဘက်သို့ လှသည်။ အသားက အညိုဘက်သန်းသော်လည်း စိုပြည်မှုကြောင့် ထင်းသည်။ မျက်နှာထားတင်းတင်းသည် ခပ်တောက်တောက် မျက်ဝန်းအစုံကြောင့် ပို၍ မာနေသံယောင်။ ဒြိုကြည့်ပါက သူကြိုက်၍တွဲလေ့ရှိသော ဖြူဖြူသွယ်သွယ် ကောင်မလေးတွေနှင့် မတူသည့်ရုပ်မျိုးဟု ဆိုရမည်လား။

“ညည်းတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ . . . ကျွန်မကို တာဝန်ပေးထားလို့ . . . ကျွန်မကဆရာတို့ကို ရှေ့ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ခန့်ခံပြီး . . . လာကြိုမယ့် ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ရပါမိ”

“ဟိုမြို့က လာကြိုမှာပေါ့”

မန္တလေးကနေ သူတို့ခရီးဆက်ကြရမည်ပဲ။ မန္တလေးကို သူတို့ ဖြတ်သန်းရုံမျှသာ။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ . . . မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် . . . ညည်းကရုံးချုပ်လဲ
အရောက်နည်းတယ် . . . သူတို့နဲ့ သိမှာမဟုတ်ဘူး
. . . ဒါ ဦးမြင့် ထွန်းတဲ့ . . . ရောင်းဝယ်ရေး မန်နေဂျာ၊
ဒါက ဦးတက်နေဝန်း . . . သူက ပြည်ပဆက်ဆံရေး
မန်နေဂျာ . . . အမ်ဒီကြီးရဲ့သား အငယ်လေ”

“သူက ဒေါ်ခင်မိုးခိုင် . . . တဲ့”

“ကျွန်မကတော့ ဆရာတို့ နာမည်တွေ သိနေပါတယ်
. . . ကိုယ့်အလုပ်က လူကြီးတွေပဲ”

စကားတစ်လုံးမှ ပြန်မပြောမိပါဘဲ၊ ဘောင်းဘီရှေ့အိတ်
ထဲမှာ လက်နှိုက်ထားရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်မိသည်။
ကိုယ့်အလုပ်က လူကြီးတွေပဲ ဆိုသည့်လေသံမှာ အလုပ်
နှင့် ပတ်သက်နေ၍ သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ သိထားပါ တယ်ဆို
သည့် သဘောမျိုး သက်ဝင်နေသလို သူတွေ့မိပြန်၏။

“ကဲ . . . သွားကြရအောင်”

ကိုအောင်မြတ်ကျော် စကားအဆုံးမှာ အောက်မှခုထား
သည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို မယူရင်း လွယ်လိုက်၏။

“ဆရာတစ်ခုခု ကျသွားသလားပဲ”

လှမ်းပြောလိုက်သည့် အသံကြောင့် သူ့မျက်နှာဆီ

အကြည့်ရောက်၏။ သူ့လက်ညှိုးညွှန်ရာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟာ . . . နာရီပြတ်ကျတာ”

ကျသွားသည့် နာရီလေးကို သူပြန်တောက်ယူလိုက်၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ. . . နာရီကြိုးပင်က အစကတည်းက ချောင်
နေတာ လွယ်အိတ်ကြိုးက သံငုတ်ကလေးနဲ့ ချိတ်မိသွား
တာ ဖြစ်မယ်”

နာရီကြိုးပင်ကလေး ပြတ်ကျနေတာတွေ့ပြီး ပြောလိုက်
၏။ သူ့ကိုဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အကြည့်လွဲသွားကာ ပြန်ပြီး
ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကျေးဇူးတင်စကားကို အလေး
ထားပုံ မရ။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင် နေစရာလည်း
မလိုဆိုသည့် သဘော မျိုးဖြင့် ကိုအောင်မြတ်ကျော်နှင့်
စကားဆက်ပြောနေတာတွေ့၏။

“ဆရာတို့ ခဏလောက် . . . ဟိုရှေ့မှာများ ကားရောက်
နေမလားလို့ လွဲနေမှာစိုးလို့ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဘူတာရှေ့အရောက် ခဏရပ်နေခိုင်းပြီး ထွက်သွား
သည်။ ပြည့်ဖြိုးသည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်သလို လှုပ်ရှားမှုက
သွက်လက်နေသည်ထင်၏။

“ဒီက ဘယ်သူမှ မလိုက်ဘူးလားအစ်ကို”

သူ ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကို မေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“အစကတော့ လိုက်ဖို့ငါပြောထားတာပဲကွ။ သူတို့လဲ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဟာ . . . အယ်ဖြစ်မလဲ . . . တစ်ယောက်တော့ လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့ . . . ဒါမှ ကျွန်တော်တို့က သူတို့နဲ့ လွဲသွားခဲ့လို့ရမှာလေ . . . အစ်ကို အဲဒီဒေါ်ခင်မိုးခိုင်ကို မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့ပေါ့”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းအလုပ်သဘော ပြောတာပါနော် ရယ်ရင်း သူပခိုးကို လှမ်းဖက်ကာ ကိုအောင်မြတ်ကျော်က နောက်၏။

“အတည်ပြောတာပါ အစ်ကိုရီ”

“သူဒီပုံမျိုးမကြိုက်ဘူး . . . ကိုအောင်မြတ်ကျော်၊ သူက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ပါးပါးလျလျမှ မြင့်ထွန်းကဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျားတော့ မတွေ့ရသေးဘူး . . . ချိန်းထားတဲ့ ဆိုင်ပဲ သွားရအောင်”

သူတို့စကားအပြတ်မှာ ရောက်လာရင်း ပြောသည်။

ဘူတာရှေ့ဆီမှ ဆိုင်ကို ဦးတည်လိုက်ကြ၏။

x x x

“ခင်မိုးခိုင် . . . အာသောက်မလဲ”

သူတို့အားလုံး မှာပြီးချိန်မှာ ဘာမှမမှာရသေးသော ခင်မိုးခိုင်ကိုကြည့်ရင်း ကိုအောင်မြတ်ကျော်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မဘာမှ မသောက်တော့ဘူး”

ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ဖြေလိုက်သည့် စကားက သူ့နားထဲမှာ ဆန်းနေသလို။ အမှန်ဆို သူက အိမ်ရှင်ပေပဲ။ သူကလာကြ သူပဲ။ သူကလည်း တစ်ခုခုသောက်သင့်တာပေါ့ဟု တွေးသည်။

“အပူမသောက် ချင် အအေးသောက် လေ . . . အအေးလဲ ရမှာပါ”

“ဘာမှမသောက်တော့ပါဘူး ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

သူနှုတ်မှ အလိုလိုထွက်သွားသည်။ သူ့အမေးကြောင့် သူ့မျက်နှာဆီ အကြည့်ရောက်လာသည်။ ခပ်ပြုံးပြုံး လှမ်းအကြည့် မှာ ပီရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကို သတိထား ဖြစ်၏။

“မကြိုက်လို့ပါ”

“ဒါဆိုလဲ တစ်ခုခုစားဗျာ”

ခပ်ပြုံးပြုံး ခေါင်းကို ယမ်းခါပြသည်။

“ဆာတဲ့အချိန်ကလွဲရင် ကျွန်မဘာမှ မစားတတ်ပါဘူး”

“ဝမှာစိုးလို့လား”

www.burmeseclassic.com

သူမေးချင်သည့် မေးခွန်းကို မြင့်ထွန်းက ရင်းနှီးသည့် လေသံဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“မဝပါဘူးဟာ၊ ညည်းကကြည့်ကောင်းရုံပါပဲ၊ ဒီကောင်တွေကြိုက်တဲ့ မော်ဒယ်တွေ ပုံစံဖြစ်ချင်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

ကိုအောင်မြတ်ကျော်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဝမှာစိုးတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုစွဲလမ်းသွားမှာ ကြောက်တာ၊ ဒါကြောင့် အကျင့်လုပ်ပြီး တမင်မသောက်တာပါ”

အကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိဖွာရိုက်ရင်း မီးခိုးတွေကြားမှ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သေးသည်။ မီးခိုးငွေ့တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သူ့ဆီ အဝေ့မှာ လက်ဖြင့်ကာယမ်းလိုက်တာမြင်၏။

“ကဲ . . . ခင်မိုးခိုင် . . . ဟိုကို ဘယ်သူလိုက်ဖို့ စိစဉ်ထားသေးလဲ”

လာချပေးသည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ရှေ့ဆွဲယူရင်း ကိုအောင်မြတ်ကျော်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ . . . ကျွန်မလဲ ပြောမလို့ပါ . . .

ကျွန်မတို့ နူးကလူတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်၊ ထည့်ပေး

ဖို့ ကြည့်မမြင်ဘူး . . . တကယ်လို့ လိုအပ်ရင်တော့ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းပဲ လိုက်ခဲ့ရမှာ”

“လိုက်ခဲ့ရင်ကောင်းပါတယ် . . . ကျွန်တော်ကလဲ ဒီ မလာခင်ညက ဖေဖေ့ကို မန္တလေးက လူခေါ်သွားမယ်လို့ ပြောထားခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မလိုက်ခဲ့ပါ့မယ် . . . ဒီလိုလုပ်လေ . . . လာကြိုတဲ့ သူတွေလာရင် . . . ကျွန်မပြန်မယ်၊

ပြီးတော့ ကျွန်မနူးကစောင့်နေမယ် . . . အချိန်ကျွန်မကို ပြောပေါ့”

ပြောရင်း လက်ကနာရီကိုကြည့်သည်။

“ခင်မိုးခိုင် သူငယ်ချင်းကို သွားပြောရဦးမှာလား”

“သူက ကျွန်မနဲ့ တစ်ဆောင်တည်းနေတာပါ”
ပြောနေစဉ်မှာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသူတို့ဆီသို့ အကြည့်

ရောက်သွားတာတွေ၏။

“ဦးထွန်းဝင်းတို့ လာပြီ”

ဟု ခင်မိုးခိုင် နှုတ်မှထွက်သည်။

စားပွဲရောက်တော့ သူတို့ကို ဦးထွန်းဝင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

x x x

(၃)

အချိန်အတိအကျ ချိန်းဆိုအပြီးမှာ ခင်မိုးခိုင်က သူတို့ တို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုရဲထဲမှ ထွက်သွားသည်။ နွဲ့လျသည်ထက် သွက်လက်ဖျတ်လက်မူဘက်ကိုကော ယောက်ျားလေးတစ်ဦးနယ် သွားလာလှုပ်ရှားမှုကို သူ့ငေးကြည့်နေမိပြန်၏။

“ခင်မိုးခိုင်က အလုပ်လုပ်တာ တိကျပြတ်သားတယ်၊ သွက်လက်ချက်ချာတယ်။ စကားပြောတာတော့ ဘုဆတ်ဆတ်နဲ့ သူ့နဲ့ကိုယ် အလုပ်အကြာကြီး တွဲလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

ကိုအောင်မြတ်ကျော်စကားကြောင့် ကိုအောင်မြတ်ကျော် မျက်နှာဆီသို့ အကြည့်ကို ရွှေ့လိုက်သည်။ ကိုအောင်မြတ်ကျော်

(၄)

ပြောထားခဲ့သည့် အဆောင်လိပ်စာအတိုင်း ဦးထွန်းဝင်း
၏ ကားလေးထိုးရပ်လိုက်၏။ ရုံးကသွားစောင့်မည် ပြောသော်
သည်း ရုံးကို တကူးတက ခင်မိုးခိုင်သွားနေရဦးမည် အတွေးဖြင့်
အဆောင်ကပဲ စောင့်ပါဟု သူ့ဝင်ပြောခဲ့သည်လေ။

ကားဟွန်းတီးလိုက်သည်နှင့် အဆောင်ခန်းထဲမှ ခင်မိုးခိုင်
နှင့် အဖော်မိန်းကလေး တစ်ဦးထွက်လာတာ တွေ့သည်။ သူတို့
အလာကို ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေပုံရ၏။ အချိန်ကို လေးစားစွာ
ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းအတွက် ခင်မိုးခိုင်ကို သူ့ကျေနပ်သွား
ပြန်သည်။ မျက်နှာမှာ အခြယ်အသမရှိသော်ငြားလည်း နှုတ်ခမ်း
ပေးကို နီရဲနေအောင်ဆိုးထားတာ သတိပြုဖြစ်၏။ ထာဘီစကပ်တွေ၊
ပါဝန်တွေနှင့် အတွေ့များနေသည့် ခေတ်ထဲမှာ ရိုးရိုးလုံခြုံစဉ်ဝတ်

ရွှေသင် စာပေ

ခောင်စိန်ဝင်း(ဓုတီးတုန်း)

ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးမှာ အမြင်ဆန်းနေသလိုပင်။ ခင်မိုးခိုင်နှင့် ပါလာသည့် အမျိုးသမီးကလည်း ခပ်အေးအေးရိုးရိုးပုံစံမျိုး။

ကားထိုးရပ်လိုက်စဉ် သူတိုင်နေသည်မှာ အဆောင်ဝင်းတံခါးဘက်မှာ ကျနေ၏။ သူ့ဘက်မှ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ခင်မိုးခိုင်ဝင်ထိုင်တော့ သူက မြင့်ထွန်းဘက်သို့ ကပ်ပေးလိုက်သည်။ ခင်မိုးခိုင်နှင့် သူကကပ်လျက် အနေအထားဖြစ်သွားတော့၏။

“အိတ်တွေနောက်မှာ ထားလိုက်ပါလား”

“ရတယ် ဦးထွန်းဝင်း . . . လူပေါ်မှာပဲ တင်ထားလို့ရပါတယ် . . .”

ပါလာသည့်အိတ်က ခပ်သေးသေးမို့ သူတို့ပေါင်ပေါ်မှာပဲ တင်ထားလိုက်ကြသည်။

“ရလား . . . ကျွန်တော် ရှေ့နည်းနည်းတိုးပေးမယ်”
အသားချင်းထိကပ်နေသည့်အခါ အားနာစိတ်ဖြင့် သူပြောလိုက်၏။

“ရပါတယ်”

ဟု သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ခင်မိုးခိုင် ပြန်ပြောသည်။
သနပ်ခါးနဲ့ သင်းသင်းကို သူ့ရလိုက်ပြန်၏။

x x x

(၅)

ခရီးသည် မနီးမဝေးနှင့် ကားမောင်းချိန် သုံးနာရီလောက်ကြာသည် ထင်ရ၏။ ဦးထွန်းဝင်းနှင့် ခင်မိုးခိုင်ကလုပ်ငန်းတိစ္စများကို တစ်လမ်းလုံးပြောလာကြသည်။ မြင့်ထွန်းနှင့် သူက တစ်ခါတစ်ခါမှ ဝင်ပြောမိသည်။ ခင်မိုးခိုင်၏ လေသံနှင့် စကားပြောဟန်သည် မာဆတ်၍ မနွဲ့မချို။ မိန်းကလေးအများစုက သူတို့ထက် သုံးလေးနှစ်လောက် ကြီးသူကိုပင် သမီးဟု နာမ်စားသုံးနေသည့်ကာလမှာ ခင်မိုးခိုင်၏ ကျွန်မဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းကို သူသတိထားဖြစ်သည်။ စိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိနေသည့် လေသံဟုလည်း နားလည်မိပြန်၏။

“ဘီယာနည်းနည်း သောက်ရအောင်ကွာ . . . ခရီးပန်း

(၆)

တည်းခိုးခန်းတစ်ခုမှာ သူတို့တည်းဖို့ ဦးထွန်းဝင်းက စီစဉ်ထားသည်။ တည်ခိုးခန်းရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်ပြီး သူတို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြ၏။

“ဦးထွန်းဝင်း ကျွန်တော်တစ်ခုပြောပါရစေဗျာ”

“ပြောပါ . . . ကိုတက်နေဝန်း”

“သူတို့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဒီမှာတည်းရင် မသင့်တော်ဘူးလားလို့ . . . သူတို့ကို အခြားတည်းဖို့ နေရာများ စီစဉ်ပေးရင် ရနိုင်မလားမလား”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးက အာရုံစူးစိုက်ပြီး သူ့ဆီ

အကြည့်ရောက်ကြသည်။

“တာ . . . ရပါတယ် . . . ကျွန်တော့်အိမ်မှာ လိုက်တည်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“တည်းခိုခန်းဆိုတာက ဘာပြောပြော . . . နည်းနည်းတော့ အဝင်အထွက်လဲ ရှုပ်တာပေါ့ဗျာ . . . ပြီးတော့ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခွဲပြီးတည်းကြတော့ သူတို့အတွက် ကောင်းမှာပါ”

“နာမည်ပျက်စရာ ရှိရင်လဲ မင်းပါနေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

မြင့်ထွန်းကတော့ ရင်းနှီးသူမို့ သူ့ကို ရယ်ပြောပြောရင်း နောက်လိုက်၏။

“အမှန်ပဲ . . . ကျွန်တော်ပါနေတော့ . . . ကျွန်တော့်ကို ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လို့ လူတွေက သတ်မှတ်ထားကြတာ” ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ် . . . ကျွန်တော့် သမီးတွေလဲရှိတော့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားလိုက်မယ်လေ”

“အဲဒါ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”

ခင်မိုးခိုင်တို့ကတော့ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေတာတွေသည်။

“ကောင်းပါတယ် . . . တည်းခိုခန်းတွေကတော့ ဟိုတယ်ကြီးတွေလိုတော့ စည်းကမ်းသိပ်ကြီးမှာ မဟုတ်ဘူး . . . နည်းနည်းတော့ ရှုပ်တာပေါ့ကွာ”

“ဟိုတယ်ကြီးတွေလဲ တကယ်တည်းမယ့်သူ ရှားတော့ အရင်လောက် စည်းကမ်းတွေ ဘာတွေ မတင်းကျပ်တော့ပါဘူး . . . အစ်ကိုရာ”

ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကို သူ့လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မတို့အတွက် အခုလို စဉ်းစားပေးတာ ကိုတတ်နေဝန်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ကျွန်မလဲ ဒီကစုကို လမ်းမှာ စဉ်းစားမိသေးတယ် . . . စပြောရမှာ အားနာလို့”

ခင်မိုးခိုင်က သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကျေးဇူးတင်စကားကို ဆိုသည်။ ခင်မိုးခိုင်အတွက် သူ့ဘာကြောင့် ဝူပင်စဉ်းစားနေမိတာလဲဟု ရင်ထဲမှာ ဘာသာမေးမိပြန်သေး၏။

“ကဲ . . . ဆရာတို့ အခန်းအတွက် ကျွန်တော်ပြောပြီး သားပဲ . . . ဆရာထို့ကျန်ခဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့

www.burmeseclassic.com

သွားမယ်... ညနေပိုင်းမှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဦးထွန်းဝင်းက နှုတ်ဆက်သည်။

ခင်မိုးခိုင်တို့ ကားပေါ်ပြန်တက်ကြ၏။

“မင်းက ခင်မိုးခိုင်သိက္ခာအတွက် ပူပင်တတ်နေပြီလား”

ကားထွက်အသွား တည်းခိုခန်းထဲ လှမ်းဝင်ရင်း မြင့်ထွန်း

က ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခရီးတည်းသွားပြီး ခွဲတည်းရတာတော့ မကောင်း

ဘူးပေါ့ကွာ... ဒါပေမယ့်... ဒီတည်းခိုခန်းမှာ သူတို့

မတည်းသင့်ဘူး ငါထင်လို့”

“ဟုတ်တယ်... မိသားစုတည်းတံ နည်းလိမ့်မယ်”

ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကလည်း မှတ်ချက်ပေးသည်။

သူတို့ရှေ့မှဖြတ်ပြီး တည်းခိုခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့်

အတွဲ တစ်တွဲကို သူတို့ခွဲကြည့်မိကြသေးသည်။

“ဆော့ရိုးကွာ... ငါမင်းကို နောက်လိုက်တာ များသွား

တယ်”

အခန်းသောယူပြီး အခန်းဆီ အလာမြင့်ထွန်းက တောင်း

ပန်စကားဆို၏။

“ဘာလဲ... မြင့်ထွန်း”

“မင်းပါတော့ ပိုနာမည်ပျက်နိုင်တယ် ပြောလိုက်တာ”
သူပြုံးသည်။

“အမှန်လဲ ဒီအတိုင်းဖြစ်မှာပဲလေ... မင်းတို့နဲ့ဆို အယ်

သူက ဘာမှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး... ငါက ကောင်မ

လေးတွေနဲ့ ခပ်ရွှပ်ရွှပ်နေခဲ့တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ကောင်မ

လေးတစ်ယောက်နဲ့ ငါ့ကိုတွေ့သွားတဲ့ ငါ့အသိဆိုရင်

ဒီကောင်လာရွှပ်နေပြန်ပြီ ထင်မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ခင်မိုးခိုင် မင်းတို့ အထင်သေးသွားနိုင်

တာပေါ့”

ရယ်ရင်းသူငဲ့ကြည့်သည်။

“ငါက အထင်ကြီးနေစေချင်တာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ ငါ

အကြောင်း သူ့လဲနည်းနည်းရိပ်မိသွားတာပေါ့ ဟုတ်ဘူး

လား”

အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်ဝင်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

နှစ်ယောက်ခန်းသည် ကျဉ်းလွန်းနေသလို ထင်ရပြီး။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုမရှိ။

ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကို သူတို့နှင့် ကပ်လျက်မှာ တစ်

ယောက်တည်း နေစေသည်။

“ကျဉ်းလိုက်တာကွာ”

“နယ်ပဲထွာ . . . ဒီလောက်ပဲရှိမှာပေါ့”

ခုထင်ခြေရင်းမှာ ဖာတ်တိုထားရင်း သူပြောလိုက်၏။

x x x

(၇)

သည်ညနားပြီး မနက်ဖြန် မနက်မှာ သူတို့ အလုပ်စကြ ရမည်ဖြစ်သည်။ ရုံးချုပ်မှလာသော သူတို့နှင့်သည်နယ်မှ ရုံးတာဝန် ခဲ့များ၊ နယ်ကိုယ်စားလှယ်များ၊ ကန်ထရိုက်များ တွေ့ဆုံဆွေးနွေး ကြမည်။ ပြီးလျှင် သူတို့လုပ်ငန်းသစ်တိုးချဲ့ထားသော မြို့နယ်လေး များအထိ သွားသင့်လျှင် သွားကြရပေမည်။ ညနေမှာ သူတို့အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မည့် ကိုအောင်မြတ်ကျော်က အခန်းထဲမှ လှမ်း ခေါ်ပြီး သူတို့ကို အလုပ်ကိစ္စညှိနှိုင်းခဲ့သည်။

ညနေထမင်းစားချိန်မှာ ဦးထွန်းဝင်း ဧရာကလာသည့်အ ကားပေါ်မှာ ခင်မိုးခိုင်တို့ နှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မန္တလေးရုံး မှလိုအပ်သည့် အချက်အလက် ကိန်းဂဏန်းများ ရှာထားနိုင်ရန်

ကားပေါ်မတက်မီ ကိုအောင်မြတ်ကျော်က ခင်မိုးခိုင်ကို လှမ်းပြော
၏။

“ဒီည ဒီက ကန်ထရိုက်ဒေါ်မိမိကြီးက ထမင်းကျွေးဖို့
ဖိတ်ထားတယ်”

ကားစထွက်တော့ ဦးထွန်းဝင်းက ပြောသည်။ မြို့ပြင်
ခပ်ကျကျနေရာမှာရှိသော စားသောက်ဆိုင်ကလေးကို သူတို့
ရောက်၏။ မြို့နှင့်စာပါက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး အဆင့်မြင့်သည့်
စားသောက်ဆိုင်ကလေးဟု သူထင်သည်။ ဆိုင်အဆောင်အအုံ၏
အပြင်ဘက်မှာရှိသော မြက်ခင်းပြင်ရှိ စားပွဲမှာ သူတို့ဝင်ထိုင်လိုက်
ကြ၏။

“ဒေါ်မိမိကြီးက သူ့သမီးကိစ္စရှိလို့ စောင့်ရမှာမို့ နည်း
နည်းနောက်ကျမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို မှာလိုက်တယ်
ကျွန်တော်ကပဲ ဧည့်ခံပေးထားပါတဲ့၊ ဆရာ ဦးအောင်
မြတ်ကျော်တို့ ကြိုက်တာမှာကြပါ”

ဦးထွန်းဝင်းက ကားသေ့ကလေးကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်း
ရင်း ပြောသည်။ စားပွဲမှာ နေရာယူတော့သူနှင့် ခင်မိုးခိုင်က
မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ပြီး၊ ခင်မိုးခိုင်နှင့် ကိုအောင်မြတ်ကျော်က
ကပ်လျက် အနေအထားဖြစ်နေသည်။

“ညီလေး တက်နေဝန်း ဘာသောက်မလဲ . . . မြင့်ထွန်း

သည်။

ကြိုက်တာမှာလေ”
ကိုအောင်မြတ်ကျော်က သူတို့ကို လှမ်းပြောသည်။

“ခင်မိုးခိုင်တို့က ဘာစားကြမလဲမှာလေ”
“ရပါတယ် . . . ဦးထွန်းဝင်း . . . ဘာမှာမှာ ကျွန်မတို့
စားပါတယ်”

ခင်မိုးခိုင်နှင့် အတူပါလာသော ထားထားအေးက ပြော

“အအေးသောက်ချင်လဲ သောက်လေ . . . ထမင်း
ဆာရင်လဲ ကြိုက်တာမှာစားနှင့်ပေါ့ ခင်မိုးခိုင်”
ကိုအောင်မြတ်ကျော်က ခင်မိုးခိုင်ကို လှည့်ပြောသည်။

“ဦးအောင်မြတ်ကျော် ဘာသောက်မလဲမှာပါ”
“ဦးထွန်းဝင်းရော ဘာသောက်မလဲ အထူတူပေါ့”
“ကျွန်တော်က အရက်မသောက်ပါဘူး . . . အချိုရည်ပဲ
သောက်မယ်”

“ဒါဆို မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာသောက်မလဲ . . .
ငါတော့ ဝီစကီသုံးပက်လောက် သောက်မယ်”
ခင်မိုးခိုင်က ကိုအောင်မြတ်ကျော်မျက်နှာကို ဖျက်ခနဲ
ဝေကြည့်လိုက်တာတွေ့သည်။

ကြသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုအောင်မြတ်ကျော်က မသောက်ဘူး ပြောလိုက်တော့ ပထမမယ့်ချင်။ နောက် ကိုအောင်မြတ်ကျော်က ဘာလို့ ခင်မိုးခိုင်ပြောတာကို သည်လောက်နာခံရတာလဲဟု သိချင် စိတ် ဖြစ်လာတော့၏။ သူတို့အလျင်က ဘယ်လောက်အတိုင်း အတာအထိ ရင်းနှီးခဲ့ကြလို့လဲ။ ခင်မိုးခိုင်က ဘာလို့ သည်လောက် ဩဇာရှိနေရတာလဲ။

“ကျွန်တော်တို့ သောက်ရင်ကော”

မြင့်ထွန်းက ခပ်ပြုံးပြုံးလှမ်းမေးသည်။

“မင်းတို့သောက်တာမြင်ရင် ငါလဲ သောက်ချင်မှာပေါ့ ကွာ”

“ဆရာကလဲ သူများသောက်တာနဲ့ ဘာခိုင်လဲ”
ထားထားအေးက ဝင်ပြောသည်။

“ခင်မိုးခိုင် နင်သူတို့ကို မသောက်ဖို့ ပြောလေဟာ”

ကိုအောင်မြတ်ကျော်က သူ့ဆုံးစံအတိုင်း ရယ်ကျဲကျဲ ပြော သည်။

ထိုစဉ် အနားရောက်လာသော ဝိတ်တာလေးက သူ့အား မှာ လာရပ်၏။

“ငါ့အတွက် ဝိစင်္ကီ နှစ်ပုဂံပေးကွာ . . . ဘလက်ခဲလေ ဘယ်ပေး၊ ဆိုဒါတစ်လုံး၊ ရေခဲတစ်ပွဲယူခဲ့”

သူက ဘာရယ်မဟုတ်၊ ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကို စချင် စိတ်ဖြင့် မှာလိုက်၏။

“ကျွန်မသူတို့ကို မတားပါဘူး . . . ဒီခရီးမှာ ဆရာက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပဲ ဆရာတားရမှာပေါ့”

သူ့အရက်မှာလိုက်တာ ကြားတော့ ခင်မိုးခိုင်မျက်နှာက သိသိသာသာပျက်သွားတာ သတိထားလိုက်မိသည်။ မျက်နှာကို ပြန်၍ ပြင်လိုက်ရင်း ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကို ပြောတာ ကြား လိုက်၏။

“ကျွန်တော်က အစကတည်းက မသောက်ဘူးပြောထား တာ . . . ဓာတ်နေဝန်းကို မေးကြည့်ပါလား၊ ခောက် ချင်စိတ်မရှိလို့ အအေးပဲသောက်မယ် . . . ကိုကာ ကိုလာတစ်ဘူးပေး”

မြင့်ထွန်းက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ကိုကာကိုလာ နောက်ထပ်သုံးဘူးပေး”

ဟု ခင်မိုးခိုင်တို့အတွက်ပါ ဦးထွန်းဝင်းက မှာသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ သောက်မယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသား . . . ဘယ်သူတားတား ရမမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ ကိုဓာတ်နေဝန်းကို မတားဘူးနော်၊ ထူးမယ် လို့ထင်လို့လား”

www.burmeseclassic.com

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ စူးစိုတ်ကြည့်ရင်း သူ့ကိုပေးသည်။

“ထားရင်လဲ ကျွန်တော်က ရမယ့်သူမှ မဟုတ်တာပဲ”

“အေးပါဤာ” သောက်ပါ။ ငါ့လဲ မင်းကို မတားပါ
ဤာ။ မင်းအကြောင်း ငါအသိဆုံးပါ မင်းအဖေအမိဒီကြီး
တားလဲ မင်းကနေမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းကျော
တင်းတဲ့ကောင်မ။”

ကိုအောင်မြတ်ကျော်က သူနှင့်ခင်မိုးခိုင်၏ တင်းမာမှု
ကြားမှာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

စားဖွဲ့တိုးကလေးက သူ့မှာသည့် ဝိစကီနှစ်ပက်နှင့် ဆော်
ဒါ၊ ရေခဲလာချပေး၏။ ဆော်ဒါကို ဖောက်လိုက်ရမလားဆိုတော့
သူ့ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဖောက်လိုက်သည့် ဆော်ဒါပုလင်းထဲမှ အမြုတ်များ
ဝေကျလာသဖြင့် ပုလင်းကို စောင်းထားရသည်။

ခင်မိုးခိုင်က ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကို အရက်မသောက်
ဖို့တားတာ ဆူကဘာဖြစ်လို့ ရင်ထဲမှာ သည်းလောက်ဖြစ်နေ
တာလဲ။ သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူ ဆီလျော်နေသားပဲဟု တွေး
သော်ငြား စိတ်ကမငြိမ်ချင်။

ခင်မိုးခိုင်ကို ရွဲ့ပြီး အရက်မှာသောက်လိုက်မိပြီသိတော့
သူတုန့်တုန့်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားမိပြန်သည်။

ဖန်ခွက်နံရံကို ရေခဲလာထိသံက နားထဲမှာ ဆူညံသွား

လို့။

ဆိုဒါရေခဲရောထားသော်လည်း ဝိစကီတစ်ကျိုက်သည်
သူ့လည်ချောင်းကို ခပ်ဖြင်းဖြင်းရှူလေး ဖွတ်တိုက်သွားပြန်သည်
ပင်၏။

ခင်မိုးခိုင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဦးထွန်းဝင်းနှင့် စကား
ပြောဆုံကျနေသည်။ ခဏအကြာမှာ ဒေါ်မိမိကြီးသားအမိ
ခင်လာ၏။

* * *

www.burmeseclassic.com

(၈)

“မင်း ဒီညအရက်သောက်တာ များတယ်”

ကိုအောင်မြတ်ကျော် ဝင်အိပ်သွားပြီးနောက် မြင့်ထွန်းနှင့် သူက အိပ်မပျော်သဖြင့် တည်းခိုခန်း၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖြည့်လှနီးလရောင်သည် ခြံဝန်းတွင်းမှာ ဖြာကျ၏။ အနောင်းရိပ်ကြားမှ ဖြာကျနေသည့် လရောင်ကို ငေးရင်း အနောင်းပင်ရင်းမှ ထိုင်ခုံမှာ သူတို့ထိုင်ဖြစ်သည်။

မြင့်ထွန်းစကားကြောင့် မြင့်ထွန်းမျက်နှာဆီ အကြည်ရောက်၏။ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မြင့်ထွန်းက ခုပ်ဝေးဝေးမှ ပန်းမင်္ဂလာလေးတွေဆီ ငေးနေတာမြင်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါတိုင်းထက် များသွားတယ်”

“မင်း ခင်မိုးခိုင်ကို အရှင်တို့က သောတိုနေတာ မဟာလား”

မြင့်ထွန်းစကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ သည်လိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု သူ့ဘာသာကာကွယ်တွေးဖြင့် ဖြေဖျောက်ခဲ့သည်။ အခုတော့ ဝေလူတွေဝါရိပ်မိနေတဲ့ အဖြစ်ပါလား စဉ်းစားဖြစ်ပြန်၏။

“ငါ့ဘာသာသောက်ချင်လို့ပါ”

ယုံကြည်မှုနည်းသလို လေသံက ပျော့လွန်းနေပြီထင်

“ငါသိပါတယ် . . . မင်းခါတိုင်း ဒီလောက်မှ မသောက်တာ”

“သူ့ကို ငါက ဘာလို့ရွံ့ရမှာလဲ”

“မသောက်နဲ့တားတာ ခံချင်လို့”

“ငါ့ကို တားတာမှ မတတ်ဘဲ”

“မင်းကို မတားတာကိုလဲ မင်းမကျေနပ်ဘူး”

သစ်ရွက်ကြွေကို လေအဝေမှာ မြက်ခင်းနှင့် ရှုပ်တိုက်ကိုပင် နားမှာ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသလို။ တကယ်ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရပြန်၏။

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

“ကိုအောင်မြတ်ကျော်ကို အရေးတယူတားတာကိုလဲ မင်း မကြည်လင်ဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

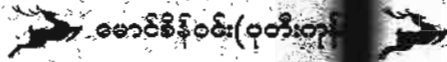
“ပထမတော့ ကိုအောင်မြတ်ကျော်က ခင်မိုးခိုင်တားတာကို လက်ခံလိုက်တဲ့ အပေါ်မှာ မင်းကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်မယ် . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်တားလို့ မသောက်ဘူးဆိုတာ ရှက် စရာလို့ မင်းထင်ချင်ထင်မယ် . . . ဒါကြောင့် မင်းရွံ့ပြီး အရက်မှာတာ၊ နောက်တော့ မင်းကိုလဲ ဝရုစိုက်တာ ခံချင်စိတ်ကြောင့် မင်းပေါက်ကွဲသွားတာ”

မြင့်ထွန်း ပြောသလို ဟုတ်နေသတဲ့လား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အရက်မသောက်ဖို့ တားတာကိုတော့ သူမလိုက်နာချင်သည်မှာ အမှန်။ သူ့ကို ဆရာလုပ်သည်ဟု သူ့က တွေးဖူးသည်။ အခုသူ့ကို ခင်မိုးခိုင် ဝရုစိုက် မရှိခြင်းအပေါ်မှာ မကျေနပ်တာ တကယ်ဖြစ်မည်ဆိုပါက ခင်မိုးခိုင်၏ ဝရုပြုခြင်းကို သူ့ဘာကြောင့် လိုလားရပါသတဲ့လဲ။

“သောက်ရင်းနဲ့ သောက်ကောင်းသွားတာပါ”

မရေးမရာ အဖြေတစ်ခုကို မလုံမလဲ ပေးကြည့်မိတော့

www.burmeseclassic.com

မြင့်ထွန်းကရယ်သည်။

“မင်းမှ အရက်မကြိုက်တာဘဲ တက်နေဝန်း”

သက်ပြင်းချရင်း သူ့ဘာမှ ပြန်မဖြေမိ။

“သူမကြိုက်တာတွေ လိုက်လုပ်လို့ ငါက ဘာအတိ

ကျေးဇူးရမှာလဲ . . . ငါသူ့ကို စိတ်ဝင်စားရင် သူ့ကြို

အောင်ဟန်ဆောင် ပြုမှာပေါ့ကွာ . . . ဟုတ်ဘူးလား

သည်အဖြေကို သူ့ဘာသာ အတော်လေး သဘော

ခွားသည်။ အတော်လေး ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိသည်ပဲဟု ရင်ထဲ

ကျေနပ်သည်။

“မင့်ကို စိတ်မဝင်စားစေချင်တဲ့ စေတနာတွေ မင့်အ

စိတ်မှာ ပေါ်လာပြီး . . . သူမကြိုက်တာ လုပ်ပြတာ

မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ သူ့ဆီက ယူချင်ရချင်တာထက်

နှစ်နာမှာတွေးပြီး ကိုယ်က ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာ

ပိုပြီးရောဂါရင့်တဲ့ သဘောပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

ပြောလိုက်ရသော်လည်း ခင်မိုးခိုင် နာမည်ပျက်

သိက္ခာကျမှာ အစစအရာရာ သူ့တွေးဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်

သူနှင့် တွဲဖူးသော မိန်းကလေးတွေထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက်

ဘယ်သူကမှ မထင်စေချင်။

“လူတွေက ကိုယ်အချစ်ခံရဖို့လောက်ပဲ . . . ဦးစားပေး

စဉ်းစားတတ်ကြတာ . . . အဲဒီလို အချစ်ခံရဖို့ အချစ်ကို

ရဖို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲပဲ တွေးနေတတ်ကြတာ၊ တကယ်

ရင်ထဲမှာဖြစ်လာတဲ့ မေတ္တာတရားကတော့ ကိုယ်ကသာ

သူ့ကိုချစ်စိတ်နဲ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုယ်ကသာ

သူ့အတွက်ပေးဖို့ အလိုလို စဉ်းစားပြီးသား ဖြစ်နေတတ်

တယ်တဲ့”

“အင်း . . . ပြောပါဦး”

“မင်းကြည့်ရတာ ခင်မိုးခိုင်အတွက် ဧတော်တော် စဉ်းစား

နေပုံပဲ၊ မင်းမသိရင်လဲ . . . မသိစိတ်ကဖြစ်တာနေမှာ၊

ငါပြောမယ် . . . ကားပေါ်မှာထိုင်တာတောင် ခင်မိုးခိုင်

၁၀၀ ကို ကိုယ်ယိမ်းမှာ၊ လက်ချင်းထိမှာစိုးပြီး မင်းသတိ

ထားနေတာ ငါရိပ်မိတယ်၊ ငါဘက်ကိုချည်း အတင်း

တိုးပြီး ကိုယ်ကိုကျုံ့ထိုင်နေတာ”

“ငါ အခွင့်အရေးယူတယ်ထင်မှာ စိုးလို့ပါကွာ”

“အဲဒါထက် သူ့သိက္ခာကို ထိပါးမှာ မင်းငဲ့လို့”

“မြင့်ထွန်း မင်းကစကားတတ်တိုင်း”

“တည်းခိုခန်းရောက်တော့လဲ ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားမိခင်

ခင်မိုးခိုင်အတွက် မင်းစဉ်းစားမိတယ်”

“မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိတဲ့ နေရာဖြစ်မှာ စိုးလို့”

“မင်းပူစရာလား၊ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေလဲ အများကြီး ရှိနိုင်တာပဲ”

“ဒါက မခရရာဘူးလေ... ပြီးတော့ ငါတို့နဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ ဖာတူတူဆိုတော့ မဖြစ်စေချင်တာပါပဲ”

“အဲဒါကိုက မင့်စေတနာလေ”

“တော်တော့ကွာ... မြင့်ထွန်း”

“မင်း ဘီအောက်ပြတာတွေ လက်ခံရဲ့လား”

ညဉ့်တစ်ကောင်၏ အော်သံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားနေရပြန်၏။

“ငါမိန်းကလေးတွေ အများကြီး တွဲခဲ့ဖူးတာပဲ”

“မင်းက စိတ်မလှုပ်ရှားပါဘူး... ငြင်းမလို့လား”

“ငါကြိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့လဲ ဟခြားစီ”

“ဟကောင်ရဲ့ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး... အခုဟာတချစ်တာ”

ရင်ထဲမှာ ဒီတံခံနဲ့ဖြစ်သွားရသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ... အချစ်ဆိုတာ ဒီလောက်မြန်

သတဲ့လား”

“မျက်စိချင်း အဆုံမှာတောင် လျှပ်တစ်ပြက် အချစ်စိတ်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုထားတာပဲ... မင်းအပျော်တွေပဲ တွဲဖူးတာ၊ ကြိုက်တာတွေပဲ မင်းရခဲ့ယူခဲ့ဘူးတာ... ချစ်တာကို မင်း နားမလည်သေးပါဘူးကွာ”
မြင့်ထွန်းကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးကို ဆေးရင်းသက်ပြင်းကို သူ့ချစ်မိသည်။

မြင့်ထွန်းစကားကို သူ့ဘယ်လိုမှ လက်မခံချင်။ အမြင်အာရုံမှာ ခင်မိုးခိုင်၏ သဏ္ဍာန်ရစ်ဝ လာပြီဆိုတော့ ဘာသာတုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ ခံစားလိုက်ရပြန်၏။ ဝေ့ဖြတ်သွားသည့် လေဖြင့် သစ်ရွက်ခြောက်စဉ့် လျှော့ဆို့က်နေကြပြန်ပြီပဲ။

x x x

(၉)

ကိုယ်တိုင်သိချင်း မဆိုတတ်သော်ငြား သိချင်းတွေကို
ခဲစားနှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းမိသည်။ ကဗျာတွေကို ကိုယ်တိုင်မစပ်တတ်
သော်ငြား စွဲလမ်းကြီးစွာ ကဗျာများကို ဖတ်ခဲ့ ခံစားခဲ့ဖူးသည်။

ညမှာ မျက်လုံးများစွာရှိ၏။

နေ့မှာတော့ မျက်ဝန်းတစ်ခုတည်းသာ . . .

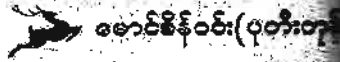
အဲဒီ မျက်ဝန်းတစ်ခုတည်းဖြင့် ကမ္ဘာမြေပြင်ကို
မြင်ခွင့် ရနိုင်သည်။

စိတ်မှာ မျက်လုံးများစွာရှိ၏။

နှလုံးသားမှာတော့ မျက်ဝန်းတစ်ခုတည်းသာ . . .

အဲဒီမျက်ဝန်းတစ်ခုတည်းဖြင့် ဘဝကို နားထောင်ခွင့်
ရနိုင်သည်။

ရွှေသမင်စာပေ

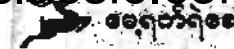
ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့် နိုင်ငံခြားကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အတွေ့ရောက်သည်။ သည်အတိုင်းဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မည်။ သူ့အား ဓား ရှောနေတော့၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှလုံးသားမှာရှိသည့် မျက်စိတစ်ခုတည်းကတော့ "အချစ်" ဆိုတာ သူ့ခံစားသိနေပြန်သည်။

လေးနက်စွာ တစ်ခါဖူးမျှ မစဉ်းစားခဲ့မိသော အချစ်လှည့်စားနေမိသည်ကို အဆန်းပင်။

သူကအာရုံ အသစ်အဆန်းတွေဆီမှာ မွေ့လျော်လွယ်သော စိတ်ရှိသည်။ မီးခြစ်ကလေးတွေ၊ ခါးပတ်ကလေးတွေ၊ နှာကလေးတွေက အစ၊ အသစ်အသစ်တွေကို သူဝယ်ယူစုဆောင်းနေရုံသည်။ နှစ်သက်စွဲလမ်းခြင်းသည် နောက်အသစ်တစ်ခုကို ရှာသည်အခါ၌ ချုပ်ငြိမ်းသွားရစေခြင်း။ ကောင်မလေးတွေကိုလည်း သူက အဖော်အဖြစ် ထည့်လဲတွဲခဲ့သည်။ ကြိုက်နှစ်သက်သည်ပဲ ရယူနိုင် ခြင်းဖြင့် စိတ်ထွင်းက ကျေနပ်သာယာမှုကို သူဖန်တီးပေးသည်လေ။

မြင့်ထွန်းပြောသည့် အချစ်သည် ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းကင်းစွာ ရင်မှာဖြစ်တည်လာတတ်ပါသလား။ မကြိုက်သည့်အချစ်သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် လှပစွဲလမ်းစရာ ဖြစ်လာနိုင်ပါသလား။

ခင်မိုးခိုင်မှာ သူ့အလှနှင့် သူ့ရှိပေမည်။ ပြည်ပြည်ဖြူဖြူ

စွဲလမ်းနှစ်သက်စရာ ကောင်းချင်ကောင်းပေမည်။ သူက ပြည်ဖြူဖြူကို မနှစ်သက်။ ခန္ဓာတိုယ်၏ လှပဖွံ့ဖြိုးမှုက ယောက်ျား အများစုကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည်ဟု သူလက်ခံသော်ငြား။ သူကား သူ့ယုလှလွန်းသည်ကိုသာ မက်မောခဲ့သူလေ။ ခင်မိုးခိုင်၏ နုပျစ်လတ်ဆတ်သော အချိုးအဆစ် ဖွဲ့စည်းမှုသည် သူ့ကို ရင်မခန့်စေခဲ့သည်ကို ဘာသာအသိဆုံး။

ဒါဆို ခင်မိုးခိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ဘာကြောင့် လှုပ်ရှားစိတ်ဖြစ်ခဲ့ရပါသတဲ့လဲ။

x x x

(၁၀)

နောက်တစ်ရက်မှာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခြင်း၊ လုပ်ငန်းများ
လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် အလုပ်အားလုံး ပြီးသလောက်
ပြီးသွားသည်။ ခင်မိုးခိုင်၏ အထောက်အကူများစွာ ရယူနိုင်ခြင်း
ဖြင့် လုပ်ငန်းအမြန်ပြီးမြောက်ခဲ့သည်ကိုလည်း အားလုံးက
တတ်ခံခဲ့ရသည်။ မန္တလေးရုံးခွဲမှာ နေသော်လည်း အထက်မြန်မာ
ပြည်နှင့် ဆိုင်ရာလုပ်ငန်းအားလုံးကို ခင်မိုးခိုင်က ကျွမ်းကျွမ်း
စင်စင် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သိနေသည်။

“ခင်မိုးခိုင်တို့ မနက်ဖြန် ပြန်လို့ပြီ . . . ကိုယ်တို့ကတော့
ဦးထွန်းဝင်းနဲ့ နယ်မြို့လေးတွေ ရောက်တုန်းဆင်းဦး
မယ်”

တားမြစ်လိုက်တာ ကျွန်မဘက်က လွန်သွားသလို
... အဲဒါ နားလည်အောင် ကျွန်မနည်းနည်းပြော
ချင်လို့”

“ပြောပါ မခင်မိုးခိုင်”

“အရက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်မက အစွန်းရောက်စေ
ခံစားမှုရှိတာ အမှန်ပဲ... ကျွန်မဘဝမှာ ဒီခရီးမှာ
အရက်သောက်တဲ့ပိုင်းမှာ တစ်ပိုင်းတည်းထိုင်ခဲ့ဖူးသေး
တာ”

“ကြော်”

“ကျွန်မ အရက်ကို အရမ်းမုန်းတယ်”

“ဗျာ”

“ကျွန်မတို့တိုပဲ ပြောပါမယ်၊ အရက်က ကျွန်မဘဝ
ဆက်သွယ်နေခဲ့လို့ပါ။ ကျွန်မအဖေက အရက်အလွန်
အကျွံသောက်တယ်၊ နောက်ဆုံးမေမေနဲ့ အရက်ကြောင့်
ပဲ ကွဲခဲ့ရ တယ်၊ အရက်ကျွန်ဖြစ်ပြီး လမ်းဘေးမှာ သေ
ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုက မေမေနဲ့ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ
ကိုကိုကြီးလာတော့လဲ အရက်သမား ဖြစ်လာတယ်
မေမေ့ကို နှိပ်စက်တယ်... နောက်ဆုံး အရက်ကြောင့်

အသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရပြန်တယ်... အဲဒီလောက်ဆို
ကျွန်မအရက်ကို အစွန်းရောက်အောင်မုန်းတာ ကိုတက်
နေဝန်း နားလည်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“အဲဒီ အရက်ကို မုန်းတဲ့စိတ်ကြောင့် မလိုအပ်ဘဲ စွဲလမ်း
နိုင်တဲ့ အရာမှန်သမျှ ကျွန်မမုန်းတယ်... ဥပမာ -
ဆေးလိပ်၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ စသဖြင့်ပေါ့၊ ကျွန်မ
စိတ္တဇ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ မလားမသိဘူး”

“ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ကိုတော့ အရမ်းစွဲလမ်းတယ်၊
အရက်ကတော့မသောက်လဲဖြစ်တယ်၊ မကြိုက်သေးဘူး
ပေါ့”

“အဲဒါပါပဲ... ကျွန်မက ကျွန်မခံစားမှုနဲ့ ရုတ်တရက်
ကြီး ဆရာဦးအောင်မြတ်ကျော်ကို ဟိုညကတားလိုက်မိ
လို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်... ကိုတက်နေဝန်းက
မှာသောက်လိုက် တော့ ကျွန်မကို သတိပေးလိုက်သလို
ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်မက တားရအောင် ကျွန်မနဲ့တာ
ဆိုင်လို့လဲဆိုတဲ့ အသိရောက်လာခဲ့တယ်လေ”

ခင်မိုးခိုင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်မိရင်း ဘာမှ ပြန်မပြောမိ

x x x

(၁၁)

ခင်မိုးခိုင်တို့ ပြန်သွားပြီး နောက်ရက်များသည် သိသိ
သာသာကြီး လစ်ဟာခြောက်သွေ့သွားသလို ထင်ခဲ့ခြင်းကို အာ
သာမကျေနပ်ချင်။ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတတ်သည့်
ခင်မိုးခိုင်နှင့် ပတ်သက်နေသော အာရုံများကို ကြိုးစားဖယ်ထုတ်
သော်လည်း မရ။ တဖက်ဆုံခဲ့၊ ပြောခဲ့သည်များက အဖန်ဖန်၊
အထပ်ထပ်၊ မြင်တတ်ကြားတတ်နိုင်စွမ်း ရှိနေပြီတဲ့လား။

တောတောင်ရေမြေ သဘာဝကလည်း သတိရချင်စိတ်
ညို တမင်နိုးဆွနေပြန်သလို။ မူးမြစ်ကို အဖြတ်မှာ ဘာကြောင့်
တတ်မှတ်ရရ ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။ မူးမြစ်ရေ နောက်နောက်ထဲမှာပင်

ခင်မိုးခိုင်၏ အရိပ်ကိုမြင်နေနိုင်ပြီတဲ့လား။

“ဘာလဲ လွမ်းနေပြီလား”

“ခဏလေးဆိုတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ငါကဘာလို့ လွမ်းမလို့ မှာလဲ”

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် . . . ငါက ဘယ်သူ့ကို ပြောတာထင်လို့လဲ”

ရယ်ကျဲကျဲ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မြင့်ထွန်းကို သူမော်ကြည့်သည်။

“ခင်မိုးခိုင်ကို ပြောတာ မဟုတ်လား . . . မင်းဘာလို့ ချဦးမလို့လဲ”

သူ့စကားကြောင့် မြင့်ထွန်းရယ်သည်။

“မင့်ဘာသာ မလုံမလဲ ဖြစ်တာပဲ သူငယ်ချင်း . . . ငါက ရန်ကုန်ကိုလွမ်းနေပြီလား မေးတာ . . . မင်းအတွေးထဲမှာ ခင်မိုးခိုင်ရှိနေတာ အခုမှပေါ်တော့တယ်”

မြင့်ထွန်း၏ ရယ်ပြောပြောလိုက်သည့် စကားမှာ သူ့နှုတ်စိတ်ဝင်သည်။ သူ့ဘာသာမလုံမလဲ ဖြစ်ရတာ သတိပြန်ရသည်။

“ဘယ်သိမလဲကွ . . . မင်းဟာက”

“ငါနားလည်ပါပြီ . . . တက်နေဝန်းရာ . . .”

“ငါခဲ ရိုးပန်းလို့ပါ”

အကြည့်ကိုလွဲတာ မှူးမြစ်ထဲမှာ ပေါ်နေသည့် သောင်ပြင်ပေါ်၌ အကြည့်ပို့လိုက်ရင်း ခင်မိုးခိုင်ကို သတိတရရှိနေမိတာ ဘာသာမလည်ချင်။

ညနေ ထမင်းစားချိန်မှာ အရက်သောက်ကြတော့ အရက်ခွက်ကိုကိုင်ရင်း ခင်မိုးခိုင်ပြောခဲ့သည့်များက အကြားအာကြား ရောက်လာခဲ့ပြန်ပြီပဲ။

အရက်ကို မသောက်လဲရတယ်။ မကြိုက်သေးပါဘူးဟု သူပြောခဲ့စဉ်က မကြိုက်ရင်လဲ မသောက်ဘဲ နေပါလားဆိုသည့် စကားမျိုး သူ့ကိုဘာကြောင့် ခင်မိုးခိုင်မပြောခဲ့တာတဲ့လဲ။

ပတ်သက်စရာ မလိုတော့သည့် လူ၊ သူစိမ်းတစ်ရံဆံသည် သူ့ ခင်မိုးခိုင် သတ်မှတ်ခဲ့လေပြီလား။

အတွေးများက ခင်မိုးခိုင်နှင့်သာ ပတ်သက်ရစ်စဲ နေပြန်တော့သည်လေ။

x x x

(၁၂)

မိမိစိတ်ကိုပင် မိမိမယ့်နိုင်။

မန္တလေးကပြန်ရောက်ပြီး ခင်မိုးခိုင်ကို တွေ့ချင်နေပြန်တော့ ဘာသာအံ့ဩတုန်လှုပ်ရပြန်သည်။ ကိုအောင်မြတ်ကျော်က ပြန်ရက်သတ်မှတ်ပြီး ခင်မိုးခိုင်ကို ရထားလက်မှတ်လုပ်ခိုင်းထားသည်ပြောတော့ ခင်မိုးခိုင်နှင့် တွေ့စရာရှိသေးလား အတွေးက ကြည်နူးကျေနပ်ရပြန်သည်။ သူတို့ ပြန်ရောက်မည့် ရက်က တနင်္ဂနွေမို့ ရုံးပိတ်ပြီး ရုံးကိုရမယ်ရှာသွားလို့လည်း မဖြစ်။ ခင်မိုးခိုင်ကို တွေ့ဖို့ခက်ပြီပဲဟု ပူပင်ဆဲမှာ ကိုအောင်မြတ်ကျော်က ရထားလက်မှတ်ကိစ္စကို ပြောတော့ သူဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ညနေပိုင်းလောက်မှ မန္တလေးပြန်ရောက်ပြီး ညနေငါးနာရီရထား

မော်တန်းတက်ဖို့ ကိုအောင်မြတ်ကျော် စီစဉ်ထားခဲ့သည်။

“နွေလယ်လောက် မန္တလေး မရောက်နိုင်ဘူးလား”

“ဘာလဲ၊ မင်း ခင်မိုးခိုင်ကို တွေ့ဖို့အချိန်ရချင်လို့လား”

မြင့်ထွန်းစကားက သူ့အတွေးကို သိနေသလိုမို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။

“နားချင်လို့ပါကွာ”

ဟု စကားကို လျှော့ချလိုက်သော်ငြား၊ စိတ်ထဲမှာကား မလုံချင်။

“မရောက်နိုင်ဘူး . . . သုံးနာရီလောက်မှ ရောက်မယ် ထင်တယ်”

“ရထားလက်မှတ်က”

“ခင်မိုးခိုင် ဘူတာကို လေးနာရီခွဲလောက်လာလိမ့်မယ်”

“သူ့မလာရင်တော့ အခက်ပဲ”

ကိုအောင်မြတ်ကျော်ရော မြင့်ထွန်းပါ ပြီးသည်။

“ဘာလဲ . . . မတွေ့လိုက်ရမှာ သိပ်စိုးရိမ်နေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . မြင့်ထွန်းရာ၊ လက်မှတ်က သူ့ လာမှ ငါတို့ရမှာမို့ပါ”

“သူ့မလာလဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်း ထားထားအေးကို လာဖို့

ဖို့ ငါမှာထားတယ်”

ကိုအောင်မြတ်ကျော်၏ အနောက်အပြောင်စကားက သူ့ရင်မှ စိုးရိမ်မှုကို နှိုးဆွပေးလိုက်သလိုပါလား။ ခင်မိုးခိုင် မလာ အဲ ထားထားအေးသာ ရောက်လာပါက ခင်မိုးခိုင်ကို တွေ့ရတော့ ညေမဟုတ်ဆိုသည့် အတွေးက ပူပန်မှုကို မွေးဖွားစေပြန်သည်။

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ဖွာရွက်ရင်း သက်ပြင်း ထို မီးခိုးငွေ့နှင့်အတူ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိပြန်၏။

အလွတ်ရနေခဲ့သည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်က အတွေးမှာ စင်လာပြန်သည်။ ဘာကြောင့်သည်ခရီးမှာ ကဗျာတွေကို အတွေး ခြင် ရွတ်ဆိုကြည့်နေမိပြန်ပါသတဲ့လဲ။

နုလုံးသားမှာ ကဗျာနယ်တွယ်ငြိစရာ၊ ခံစားစရာတွေ ဒီလိုနေပါသတဲ့လား။

ချစ်သူ၏ အသံကား

ငှက်တို့၏ တေးသွားမှာ . . .

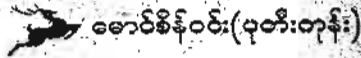
ကျောက်လွှာတို့ဖြတ်ပြီး

စမ်းတို့၏ ရေစီးမှာ . . .

ညင်သာဖျတ်ဖျတ်

သစ်ရွက်တို့ လေခတ်သံမှာ . . .

ထာဝရ ကြားနေနိုင်ပါသတဲ့။

ချစ်သူ၏ ရနံ့ကား
 ဖုန်းများ၏ ဝတ်ထွာမှာ . . .
 ရာသီတို့၏ စခြင်း
 ခြေသင်းနံ့၊ နှင်းဖြူနံ့၊ မိုးစက်နံ့တွေမှာ . . .
 ပျံ့ဆွတ်ခဲ့တဲ့
 လေပြည်ထဲမှာ . . .
 ထာဝရရရှိနိုင်နေနိုင်ပါသတဲ့ . . . ။
 ချစ်သူ၏အသွင် . . .
 မြင်သမျှ အရာကို ဖန်တီး
 နီးနွယ်သွယ်ယှက်
 အာရုံထဲက မထွက်နိုင်
 အိပ်မက်ထဲထိ
 မကြည့်ဘဲ တွေ့
 ငြိစွဲ၍ထင်
 ထာဝရရင်ခုန်နိုင်ပါသတဲ့ . . . ။
 ထာဝရရင်ခုန်နိုင်စရာ အချစ်ကို တကယ်တွေ့ပြီတဲ့လား။
 ခင်မိုးခိုင်သည် သူ့ကို ထာဝရရင်ခုန်အောင် ဖန်တီးနေတော့ မှာတဲ့
 လား။

သူ့နှလုံးသားကို သူ့ပြန်မြင်လာသလိုပင်။

x x x

ရွှေသမင် စာပေ

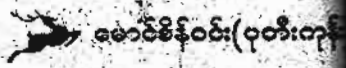
(၁၃)

အပြန်မှာ ဦးထွန်းဝင်းကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်တော့
 အဖြင့် လိုက်မပို့ခိုင်းဘဲ တားတစ်စီး ငှား၍ ပြန်ခဲ့သည်။ ခန့်မှန်း
 ဆားသည့်အတိုင်းပင် ညနေသုံးနာရီကျော်မှ သူတို့ မန္တလေးကို
 ရောက်၏။ ရထားက ငါးနာရီဆိုတော့ နှစ်နာရီမရှိတော့ဘဲ အချိန်
 နုတ်တော့သည်မို့ ဘူတာနားက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူတို့ အချိန်ဖြုန်း
 ထိုင်သည်။

ကိုအောင်မြတ်ကျော်နှင့် မြင့်ထွန်းတို့က ဘီယာသောက်
 ဆက်လည်း သူ့က မသောက်ဖြစ်။

“ဘာလဲ ခင်မိုးခိုင်လာမှာမို့ အရက်နဲ့ ထွက်မှာ စိုးလို့
 လား။”

ရွှေသမင် စာပေ

ဟု မြင့်ထွန်းကစသည်။

“ဘာဆိုလို့လဲကွာ . . . မသောက်ချင်လို့ပါ”

ဟု သူပြန်ပြောရင်း ခင်မိုးခိုင်ကို သတိရနေသည်ကထော အမှန်ပင်။ လေးနာရီသာသာမှာ သူတို့ ဘူတာကို ဆင်းခဲ့သည် သူ နာရီကို တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတာတွေတော့ မြင့်ထွန်းကို အောင်မြတ်ကျော်ကို လက်တို့ပြီး သူ့ကို မေးဝေါ်ပြသည်။

“လက်မှတ်အတွက် စိုးရိမ်နေလို့ နေမှာပါကွာ”

သူပြန်ပြောသည့် ဆင်ခြေစကားကို ကိုအောင်မြတ်ကျော်က ပြောရင်းနောက်၏။ သူပြီးနေလို့ကိပါသည်။

“ဒီကောင်က ရန်ကုန်က . . . ရန်ကုန်က ကောင်မလေး တွေကို လွမ်းလို့ မဖြန်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေတာဖြစ်မှာ . . .”

မြင့်ထွန်းပြောသလို သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မခံစားတာတဲ့လဲ။ ခင်မိုးခိုင်ကို ခွဲပြီး ပြန်ရမှာ ဘာကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြန်တာလဲ။ သူနှင့် ခင်မိုးခိုင်တို့၏ တွေ့ဆုံမှုမှာ မဖြစ်စလောက် အချိန်ကလေး။ သံယောဇဉ်ရှိရာ မည်မည်ရရ ရယ်လို့ မရှိလိုက်။ မြင်ခိုက်တွေ ခိုက်၊ ခဏမျှကြုံကြိုက်ခွင့် ရသည်လေးတို့ သူဘာကြောင့် ဒီလောက်ဖြစ်နေရသည်မှာ နားမလည်ချင်ပြန်။

“ဟော . . . လာပါပြီ”

ကိုဇင်ထွန်းအောင်၏ စကားကြောင့် အကြည့်တို့

ရွှေလိုက်တော့ ခင်မိုးခိုင်ကို မြင်သည်။ လက်ထဲမှာ အိတ်တစ်လုံး ဆွဲပြီး သူတို့ဆီ သွက်သွက်လျှောက်လာနေသည့် ခင်မိုးခိုင်ကို ငှက်စိုက် ကြည့်နေမိ၏။

လုံချည်အနက်ရောင် ဖျော့ဖျော့က တင်းရင်းသည့် ဘိုလ်အလှကို ပို၍ပေါ်လွင်လာစေသလို။ အဖြူရောင် အင်္ကျီအပေါ်မှ အနီရောင် ကုတ်ဖျော့ဖျော့လေးကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။ အခြယ်အသကင်းသည့် မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းတို့ အနီရဲရဲ ဆိုးထားတာ သတိထားဖြစ်ပြန်သည်။

“တက်နေဝန်းက လည်ပင်းတရှည်ရှည်နဲ့ မျှော်နေတာ ကြာပြီ”

အနားရောက်လာခိုက် ကိုအောင်မြတ်ကျော်၏ အနောက်အပြောင်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ အထားခက်ရပြန်သည်။

“ဘာလဲ ရထားလက်မှတ်ဖိုးတွေ ကျွန်မသုံးပစ်လိုက်ပြီ ထင်လို့လား”

ရယ်ကျဲကျဲ ပြန်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် နေသာ နိုင်သာဖြစ်ရင်း ပြုံးမိ၏။

“တကယ်ပဲ ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာ”

“ရန်ကုန်မပြန်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေပုံရတယ်”

မြင့်ထွန်းစကားကိုလည်း ခင်မိုးခိုင်က နောက်ရင်း ပြန်ချေပသည်။

မိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ရထားလက်မှတ်ကိုထုတ်ပြီး ကိုအောင် မြတ်ကျော်ကိုပေးလိုက်၏။

“ဒါက ရထားပေါ်စားသွားဖို့”

လိမ္မော်သီးတွေပါသည့် အိတ်ကို မြင့်ထွန်းလက်သို့ လှမ်းပေး၏။

“ဒုက္ခရှာလို့ဗျာ”

ဟဲ့ မြင့်ထွန်းက အားနာစကားဆိုသည်။

“ကျွန်မ ဆရာကိုအောင်မြတ်ကျော်ကို အကူအညီ တောင်းစရာရှိလို့ လာဘ်ထိုးတာ”

အရယ်နှောရင်းပြောတော့ သူ့ပါစိတ်ဝင်တစား နားစွင့် ဖြစ်၏။ တိုနေပြီဖြစ်သည့် စီးကရက်ကို ဖွာရင်း အောက်ချထား ဖိနပ်ဖြင့် နင်းသည်။

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲပြော”

“ကျွန်မ ပါဏိပို့လျှောက်ထားတယ် . . . မြန်မြန်ထွက် အောင် ကူညီလို့ရရင် ကူညီစေချင်တယ်ဆရာ . . . ဒီစာရွက်ထဲမှာ အချက်အလက်တွေ ကျွန်မကူးထား

တယ်. . . အကျိုး အကြောင်း ဖုန်းဆက်လို့ ရအောင်လဲ ကျွန်မအဆောင် ဖုန်းနံပါတ် ထံသို့ ရေးထားတယ်” ပြောပြီး စာရွက်ကို ထုတ်လိုက်၏။

“တက်နေဝန်းကို ပေးလိုက် . . . ဒီကိစ္စဒီကောင် ကူညီ နိုင်တယ်”

ကိုမြင့်ထွန်းက သူ့ဘတ်လှည့်ကြည့်ပြီးပြောသည်။ သူက ခင်မိုးခိုင်လက်မှ စာရွက်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်

“ကြာပြီလား”

“သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး . . . ဘယ်အခြေအနေ ရှိပြီလဲ သိချင်လို့ပါ”

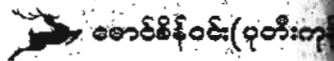
“ကျွန်တော် စုံစမ်းပြီး ပြန်ဆက်ပေးမယ်လေ” စာရွက်ကလေးကို အကိုအိတ်ထဲသို့ ခေါက်ထည့်ရင်း သူ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မအတွက် ဒုက္ခတော့ မများပါဘူးနော်”

“ဒီကောင့်အတွက် ဒုက္ခမထုတ်ပါဘူး”

မြင့်ထွန်းက ရယ်ကျဲကျဲပြောသည်။

“အလုပ်တွေ အရမ်းများနေတဲ့ လူတွေချည်းမို့ ဒုက္ခပေး

သလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“သူဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ ပြုံးနေလိုက်၏။

“ဖုန်းဆက်ရင် ဘယ်အချိန်တွေ အဆင်ပြေမလဲ မခင်မခိုင်”

“ရပါတယ်၊ ညဆိုရင်တော့ ပိုကောင်းတယ်၊ အဆောင်ဖုန်းက အဝင်လဲ အချိန်နဲ့ပိုက်ဆံပေးရတာဆိုတော့ အနာစရာတော့ မရှိပါဘူး”

“ကဲ . . . ရထားပေါ်တက်ရအောင်”

ဟု ကိုအောင်မြတ်ကျော်က ပြောသည်။

ရထားပေါ် မတက်မီ ခင်မိုးခိုင်ကို သူတစ်ချက် စူးစူးကြည့်မိပြန်၏။

သူ့အကြည့်က စူးရဲသွားလေသလားမသိ။ မျက်လွှာချကာ ခင်မိုးခိုင်၏ မျက်နှာရှက်သွေးဖြန်းသွားတာ သူ့သတိထဲ ဖြစ်ပြန်သည်ပဲ။

x x x

(၁၄)

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ခင်မိုးခိုင် ချစ်ပိုက်စွာကို သူ့စုံစမ်းသည်။ အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင် သိလာသည်နောက် မနက်ပိုင်း အဆောင်ကို သူ့ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ အတိုင်ထားပါပြောပြီး ခဏအကြာမှာ ရုံးသွားပါပြီဆိုတော့ ခင်မိုးခိုင်မောသွားခဲ့ရပြန်သည်။ ရုံးဖုန်းနံပါတ်က သူ့ဆီမှာ ရှိနေသော်လည်း သူ့ရုံးကို မဆက်ချင်။ ဖုန်းဆက်မိပြီး စကားတော်တော်နှင့် ခင်မိုးခိုင် ခင်မိုးခိုင် အပြောခံရနိုင်သည်ပဲ။

ညရောက်အောင် စောင့်ပြီးမှ ဖုန်းဆက်တော့မည် တွေးမည်။ ညရောက်ဖို့ အချိန်အကြာကြီး စောင့်နေရသလား ထင်မည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး ခင်မိုးခိုင်ကို သတိတရ ရှိနေမိတာ

www.burmeseclassic.com

သူ့အတွက် အလွန်ထူးဆန်းနေသည်လေ။ သတိရနေစရာ ခိုင်မာမာ အကြောင်းအချက် မရှိပါဘဲ သတိရနေခြင်းကိုက သဘာဝကို ဆန့်ကျင်နေသလား တွေးမိသေး၏။ စကားတစ်ခွန်း၊ မျက်တစ်ချက်အာရုံသည်ပင် မမေ့စရာဟု ဖန်တီးလိုက်လေသလော။

သတိရနေစရာ . . .
တမင်မရွာရဘူး အချစ်ရယ် . . .
ချစ်သူနဲ့ပတ်သက်
လတ်သည်းလေးကျိုးတာ
မျက်စောင်းလေးထိုးတာအစ . . .
တစ်ဘဝလုံး မှတ်မိနေစရာတွေချည်းပါကွယ် . . .
ကဗျာဆို ဖတ်မိတော့ သူ့ရင်ထဲ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်

ပြန်ပြီ။

ခင်မိုးခိုင်က သူ့ချစ်သူမဟုတ်တာဘဲလေ။ ဘာလို့ဆိုတော့လို့ သူက သတိရချင်ရတာတဲ့လဲ။ ညီရောက်တော့ ခင်မိုးခိုင်ဆီကို ဖုန်းခေါ်သည်။ ပါတ်က မှားပြီးနှစ်ခါသုံးခါ ပြန်နီဝ်နေရတော့ သူ့စိတ်တွေတာ ဘာသာသတိထားလိုက်မိသေး၏။ သံရှည်ဆွဲ၍ ဖုန်းစဉ် ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်။ ဖုန်းလာကိုင်တော့ ခင်မိုးခိုင်နဲ့စေ့စေ့ဟု သူပြောသည်။ ခုဏကိုင်ထားပါဆို၍ စောင့်ရသ

အကြာကြီးဟု ထင်၍ ရင်မောရပြန်သည်။ မလိုအပ်ဘဲ ဖုန်းလက်တိုင်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြန်သည်။

“ကျွန်မ ခင်မိုးခိုင်ပါ”

အသံမာဆတ်ဆတ်သည် တလှုပ်လှုပ်ခုန်ဆဲ သူ့ရင်ကို အေးမြသွားစေ၏။

“တက်နေဝန်းပါ ခင်မိုးခိုင်”

“ဪ . . . ကိုတက်နေဝန်း”

နှုတ်မှ အံ့ဩဟန်၊ အံ့ဩသံဟု နားလည်လိုက်၏။

“အံ့ဩနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်မ တကယ်ကို အံ့ဩနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဖုန်းဆက်လို့ပေါ့”

“ကျွန်တော် မနက်ကလဲ ဆက်တယ်”

“အဟုတ်”

“အဟုတ်ပါ”

“ကျွန်မက ကျွန်မဆီကို ဖုန်းဆက်မယ့်သူတွေထဲမှာ ကိုတက်နေဝန်းကို ထည့်မစဉ်းစားခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော် ပါစ်ပို့ ကိစ္စစုံစမ်းပြီး ဆက်မယ် ပြောခဲ့တာပဲ”

မခင်မိုးခိုင်”

ရယ်သံလွင်လွင်ကို သူ့ကြားနေရသည်။

“စိတို့တော့ မဆိုးပါနဲ့နော်”

“မဆိုးပါဘူး”

“ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောခဲ့တာပဲလို့ ကျွန်မထင်ပြီး မေ့ထားလိုက်တာ၊ ကျွန်မဆီကို ဖုန်းဆက်မယ်လို့ မပျော်လို့ ခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော် ပေါ့ပေါ့တန်တန် မပြောတတ်ပါဘူး”

ရယ်နေပြန်သည်။

“ကျွန်မ . . . အဲလို ထင်ခဲ့တာ . . . တောင်းပန်ပါတယ်”

“ထင်စရာတွေရှိလို့လား”

“ခပ်ပျော်ပျော်၊ ခပ်သွက်သွက် နေတတ်တဲ့သူဆိုလေ ကျွန်မစကားကို အလေးအနက် ထားမယ်မထင်လို့လေ”

“ကျွန်တော် မခင်မိုးခိုင်ကို အလေးအနက်ထားပါတယ် သူ့စကားလွန်သွားပြီးလား စဉ်းစားရင်း အားနာ သူ့ပါသည်။ တစ်ဖက်ကအသံခဏငြိမ်သွားတာ သူ့စကားကြောင့်လားဟုတွေးရင်း စိတ်မကောင်း။

“ပျိုစိပို့ ကိစ္စက အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ် . . .”

မကြာတော့ဘူး ပြောတယ်”

ဟု သူ့စကားကို လွှဲလိုက်၏။

ပြီးတော့ ခရီးအကြောင်းကို ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် ပမာ

စကားတွေ အကြာကြီးပြောဖြစ်ခဲ့သေးသည်ပဲ။

ကျွန်တော်နောက်တစ်ကြိမ် ဆက်ဦးမယ်ပြောကာ ဖုန်းချလိုက်တော့ အကြာကြီးခွဲနေရသူ တစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့ရသူပမာ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားခဲ့တာ အမှန်။

x x x

(၁၅)

ဒုတိယအကြိမ် ဖုန်းဆက်ဖြစ်တော့လည်း သူ့ပါစီပို့ ကိစ္စ
အကြောင်းပြချက်နှင့်ပင်။ ပါစီပို့ကိစ္စက နည်းနည်းလေးပြောပြီး
အခြားအကြောင်းတွေ အကြာကြီးပြောဖြစ်ပြန်၏။ သူက ခင်မိုးခိုင်
နှင့် စကားပြောနေရတာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် တွေနေရသည့်နှယ်။
ပြောစရာ စကားတွေက ရင်မှာအပြည့်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့
သူတချည်း ပြောနေမိတာမို့ နားထောင်နေရသည့် ခင်မိုးခိုင်ကို
အားနာနေ မိသား။

“ခရီးက ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ကတည်းက ကျွန်တော်လဲ
အရက်မသောက်ဖြစ်သေးဘူး၊ ခင်မိုးခိုင်ရဲ့ အဖေနဲ့
အစ်ကိုအကြောင်းက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ခုစာခဏ

ရောက်လာတတ်တယ်”

ဘာရယ်မဟုတ်သူပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက် လာကတည်းက အပေါင်းအသင်းတွေ မဆုံဖြစ်တာလည်း ပါသည်။ ဘာပွဲ၊ ညာပွဲတွေ မရှိတာလည်း ပါသည်။ သူ့အရက် မသောက်ဖြစ်သေး။ သူ့ကတစ်ကိုယ်တည်း အရက်သောက်ချင်လို့ သောက်တယ်ဆိုတာ သူ့မှာမရှိ။

“တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ဗျာ . . . ခင်မိုးခိုင်က ကျွန်တော့်စကားဆို သံသယအမြဲရှိနေပုံရတယ်”

“အဲလို မသောက်ဘဲလဲ နေနိုင်တယ်ပေါ့”

“နေနိုင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်က အရက်သမားမှ မဟုတ် တာ”

“ဒါဆို နေနိုင်ရင် ဘာလို့ အစလုပ်သောက်မှာတဲ့လဲ ကိုတက်နေဝန်းရယ်၊ အရာရာတိုင်း နည်းနည်းလေးတ စခဲ့ကြတာပဲ၊ သေးသေးလေးကစပြီး ကြီးကြီးမားမားဖြစ် အပေါင်းအသင်းနဲ့ဆိုတော့လဲ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး သောက် ဖြစ်ကြတာပါပဲ”

“မှခွာတတ်ဘဲနေပေါ့ . . . ကောင်းဘူးလား”

ခင်မိုးခိုင်က သူ့ကိုအဲသည်လိုတားတာ ဘာကြောင့်ကြည် နူးသာယာနေရတာတဲ့လဲ။

“မခင်မိုးခိုင်က ကျွန်တော့်ကို အရက်မသောက်ဘဲ နေစေ ချင်တာလား”

ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံကြားရသည်။

“ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမှ အရက်မသောက်စေချင်ဘူး . . . အရက်သောက်တဲ့သူကိုလဲ ကျွန်မ မခင်ချင်ဘူး . . . အရက်ကိုတော့ ကိုယ့်အစွဲအလမ်းနဲ့ အရမ်းမုန်းတယ်”

“ကျွန်တော်က မသောက်ဘဲ နေရင်နေနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ မယုံဘူး”

“တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်ယုံအောင်ပြနိုင်မယ်ထင်ပါ တယ်”

“ကြည့်ရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်ကို အရမ်းစွဲလမ်းတာ . . . အရမ်းစွဲလမ်းတဲ့ ဆေးလိပ်ကိုတောင် ဖြတ်ချင်စိတ်တော့ ရှိတယ် . . . ဖြတ်ဖို့မလွယ်လို့”

“တကယ် မဖြတ်ချင်လို့နေမှာပေါ့”

ရယ်ပြောပြောသည်။

ထိုနေ့က ခင်မိုးခိုင်နှင့် ဖုန်းပြောရသည်မှာ အတော်လေး
ကြာသွားသည်ကို သတိမထားမိလိုက်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကြောင့်
စကားပြောစရာတွေက မရှားတော့။

ကျွန်မတို့ ဖုန်းပြောတာ ကြာသွားပြီလားမသိဘူး ဆိုတော့
မှ ခင်မိုးခိုင်အား တုံ့အားနာနှင့် သူ့စကားတွေကို နားထောင်နေ
ရှာပါလား အတွေးဝင်သည်။

ကျွန်တော် မခင်မိုးခိုင်နဲ့ စကားပြောရတာ ပျော်တယ်
ဗျာလို့ ပြောလိုက်တော့ တစ်ဖက်က အံ့ဩနေသလို အသံ ဆီထဲ
ငြိမ်သွားခဲ့ပြန်သည်ပဲ။

(၁၆)

“ဒါ့ရင်ထဲက စကားအမှန်ပါ ခင်မိုးခိုင်”

ဖုန်းချလိုက်လို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသော်ငြား
ရင်ထဲမှာကား ခင်မိုးခိုင်၏ စကားတို့ ကျန်ရစ်နေပြီကော။

တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ပိုပြီး ရင်မောလာရတယ်ကွယ်။

x x x

လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှ ပြန်ရောက်
လာပြီး မကြာခင်မှာပင် ဖုန်းဝင်လာသည်။

ခင်မိုးခိုင် ဖုန်းဆက်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်
ထားခဲ့သည်မှာ အမှန်။

“တက်နေဝန်းပါ”

“ကျွန်မ ခင်မိုးခိုင်ပါ”

“ဟာ၊ ခင်မိုးခိုင်၊ ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်နော်”

တကယ်ပင် မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေမိ
ပြန်၏။ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုကြောင့် ရင်သည် လှုပ်ခတ်တုန်ခါနေရ
ခဲ့ပြီ။

“ကိုယ် အရမ်းဩအံ့သွားတယ် . . . သိလား . . . အခု ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုက ပြန်ရောက်လာတာ . . . ခင်မိုးခိုင်လဲ ကိုယ် အရမ်း စကားပြောချင်နေတာ . . . မနက်ဖြန် ညတော့ ဖုန်းဆက်ဦးမယ် စဉ်းစားနေတဲ့အချိန်၊ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖုန်းဝင်လာတာပဲ”

ကျွန်တော်ဟု ပြောနေရာမှ ကိုယ်ဆိုသည့် နာမ်စားထံ သူ့ဆုံးလိုက်မိပြီး အားတို့အားနာ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ကျွန်မလဲ ဖုန်းရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း အိမ်ရောက်နေတာ အဆင်ပြေလို့ဆက်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ . . . ကျွန်မခွင့် ရတဲ့အကြောင်းလဲ ပြောချင်လို့”

“ခွင့်ရတယ် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ခွင့်ယူပြီး ဆယ်ရက်လောက် အမေ့အား မှာ ပြန်နေမလို့”

“တော်သေးတာပေါ့ . . . ကိုယ်မသိဘဲ ဖုန်းဆက်လို့ လွဲနေရင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ပြောချင်လို့၊ ခွင့်ကတော့ရပြီ၊ ဒီမှာ သုံးရက်လောက်တော့ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်စရာ ရှိနေဦးမှာ၊ ဘယ်လိုလဲ အရက်သောက်ဖြစ်သေးလား”

“ဟာ . . . အဲဒါ ကိုယ်ပြောချင်လို့ . . . ခင်မိုးခိုင်ဆီ မနက်ဖြန် ပြန်ဆက်မယ် စိတ်ကူးစာပေါ့ . . . ဒီည ဧည့်ခံပွဲမှာ ကိုယ်မသောက်ဘဲ ရှောင်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အရက်မသောက် ဖြစ်ဘူးဆိုတာက အဲဒီလို ပွဲနဲ့မတိုးတော့ လွယ်တယ်လေ . . . ကိုယ့်ဘာသာတော့ သွားမသောက်ဖြစ်ဘူးပေါ့ . . . အခုလို ပွဲမျိုး အပေါင်း အသင်းဆုံရင် ကိုယ်ကသောက်နေကျ . . . ဒီညတော့ ကိုယ်လုံးဝ မသောက်ဘဲနေလိုက်တယ် . . . မြင့်ထွန်းက အရမ်းအံ့ဩနေတယ် . . . ခင်မိုးခိုင်ကို ကတိပေးထားလို့ လားလို့ မေးသေးတယ်”

“ဘယ်လို ပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးပဲ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ကျွန်မ သိပ်မယုံချင်ဘူး . . . ကျွန်မမှ မမြင်ရဘဲဟာ” စိတ်ကူးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ကိုယ်လဲ ခွင့်ယူပြီး ခင်မိုးခိုင်တို့ မြို့လေးကိုလာခဲ့မယ်”

လေး အဲဒီကျတော့ ကိုယ်အရက်သမား ဟုတ်မဟုတ်
မသောက်ဘဲနေနိုင်၊ မနေနိုင်သိတာပေါ့ . . . အရ
မြို့ကတဲ့သူ က တစ်ရက်မသောက်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး
“စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ ကိုတက်နေဝန်းရယ် . . . သော
တော့လဲ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”
“မဟုတ်ပါဘူး . . . ခင်မိုးခိုင်ကိုလဲ ကျွန်တော်နောက်
တစ်ကြိမ်ထပ်တွေ့ချင်နေတာ အမှန်ပဲလေ . . . ပြ
တော့ ခင်မိုးခိုင်တို့ မြို့လေးကိုလဲ ကျွန်တော် ချစ်တယ်
. . . ရောက်ဖူးချင်တယ် . . . တကယ်ပါ”
ခင်မိုးခိုင်တို့ မြို့က တောင်ပေါ် မြို့သေးသေးလေး။ ထိုမြို့
လေးကို အရင်ကတည်းက သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်
“ဒါဆိုလဲ . . . တိုယ့်ဘာသာ သွားလည်ပေါ့ရှင်”
“ခင်မိုးခိုင် အခုပြန်မယ့်အချိန် ကိုယ်ရောက်အောင်
လာခဲ့မယ်”
“ကိုတက်နေဝန်း နောက်နေတာလား”
“ဟာ . . . မနောက်ပါဘူး . . . တကယ်ပြောနေတာ”
“ကျွန်မ မရှိတဲ့အချိန် သွားလည်ပါလား . . . ကျွန်မ ရှိတဲ့
အချိန်ဆိုတော့ ကျွန်မက အိမ်ရှင်ဖြစ်သွားပြီလေ”

“ဟာ . . . ကိုယ်က မခင်မိုးခိုင်ကို တွေ့ချင်တာပဲ”
သက်ပြင်းချသံ ဆုံသွဲကို ကြားလိုက်သလိုပင်။
“အဲဒီမှာ တည်းခိုခန်း ကောင်းကောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့”
“မရှိဘူး . . . ကိုတက်နေဝန်း ရှင်စိတ်ညစ်လိမ့်မယ်၊
ကျွန်မတို့ မြို့လေးက ခရီးသွား အရောက်အပေါက်
နည်းတော့ တည်းခိုခန်း ကောင်းကောင်းမရှိဘူး”
“အေးဗျာ . . . အဲဒါတော့ စိတ်ညစ်တယ်၊ ဟို ခရီးသွား
တုန်းက တည်းရတဲ့ တည်းခိုခန်းကလဲ မကောင်းဘူး၊
ညစ်ပတ်လိုက်တာ”
“အဲဒီတော့ မလာဘဲနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲရှင်”
“မဟုတ်ဘူး ခင်မိုးခိုင် . . . ကျွန်တော် ခင်မိုးခိုင်ကို တွေ့
ချင်လို့ပါ . . . ပြီးတော့ မန္တလေးမှာ အလုပ်နဲ့ အချိန်လဲ
မတွေ့ ချင်ဘူး . . . အခုလို ခွင့်ယူစားတဲ့အချိန် . . .
ကိုယ်ကလဲ ခွင့်ယူပြီး လာတွေ့ချင်တယ်လေ”
“ဘာထူးမှာမို့လဲ”
“အဲဒါတော့ မသိဘူး . . . တွေ့ချင်တာပဲ သိတာ”
“ကိုတက်နေဝန်းလဲ ဇွတ်တရွတ် ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ထုပ်
တတ်တဲ့လူမျိုးပဲနော်”

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ် ခင်မိုးခိုင်တို့မြို့ကို လာမှာ အသေအချာပဲ ခင်မိုးခိုင် . . . ရက်အတိအကျကို မနက်ဖြန်ည ဖုန်းဆက်ပြောမယ် . . . မနက်ဖြန် ခွင့်တင်လိုက်မယ် . . . ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုလဲ ခရီးသွားဖို့ ပြောလိုက်မယ်”

အစီအစဉ်တွေကို သူ့ဘာသာချက်ချင်း ဆွဲလိုက်မိနေတဲ့ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီမို့ လုပ်ငန်းလည်း အလုပ်ကလောက်မများ။ သူ့ လုပ်ငန်း အားလုံးကို ကိုကိုအား လွှဲထားလို့ရသည်ပဲ။

“ကိုတက်နေဝန်း . . . ရှင် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မက်မက် တာလား”

ဖုန်းချခါနီးအထိ ခင်မိုးခိုင်က မယုံမကြည်စကား ဆိုနေတုန်း။

“ကိုယ်ပြောတာကို ခင်မိုးခိုင် ဘာမှမယုံတာဘဲ၊ မနက်ဖြန်ညဖုန်းဆက်ပြီး ရောက်မယ့်ရက် အတိအကျပြောမယ် . . . ခင်မိုးခိုင်က ခွင့်ယူပြီး ချက်ချင်းမပြန်သေးဘဲ ဆိုတော့ ခင်မိုးခိုင် ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်၊ နောက်လောက်မှာ ကိုယ်ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်၊ ကြည့်နေ”

သူကတော့ ခင်မိုးခိုင်တို့ မြို့ကို လိုက်သွားရန် တကယ် ခင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိပြီပဲ။

ခင်မိုးခိုင်ကတော့ သူ့စကားကို ရဲရဲ မယုံတာ သူနားလည် မှီကပ်သည်။

x x x

(၁၇)

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား သူငယ်ချင်း . . . ငါ့ကို
နောက်နေတာလား”

ညနေပိုင်းအဆင်းမှာ မြင့်ထွန်းနှင့် သူ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ဆုံသည်။ သူ့ခွင့်တင်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခင်မိုးခိုင်တို့မြို့ကို
ဆက်သွားမည့် အကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ မြင့်ထွန်းက တအံ့
အံ့ဖြစ်နေ၏။

“တကယ်ပြောတာ မြင့်ထွန်း . . . ငါမန္တလေးကို သွားပြီး
သူ့ကိုတွေ့ရင် သူ့အထက်က မန်နေဂျာတစ်ယောက်ကို
တွေ့သလို လက်ခံတွေ့မှာ ငါမလိုချင်ဘူး . . . အခု
သူ့ခွင့်ယူပြီး အိမ်ပြန်တုန်း . . . ငါလဲ ခွင့်ယူပြီး လိုက်

သွားတော့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့လဲ ဘာမှ မပတ်သက်သလို
ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“မင်း သူ့ကို ပြောပြီးပြီပေါ့”

သူခေါင်းညှိတယ်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ကို ဖွာနှိုက်လို့

ဒါ။

“ငါပြောတာကို မယုံသလိုဘဲ . . . ငါနောက်နေတာ
ထင်တုန်းပဲကွာ”

“ဪ၊ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒါနောက်စရာမှ မဟုတ်တာ

“ဒါဆို . . . မင်းသူ့ကို တကယ်ချစ်သွားတာပေါ့ . . .
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါသူ့ကို တကယ်ချစ်သွားမိတာ
ငါ့ကိုယ်ငါလဲ အံ့ဩနေမိတယ်၊ အကြိမ်ကြိမ် ဆန်းစစ်
ပြီး ငါသူ့ကို ချစ်တာအမှန်ပဲ သူငယ်ချင်း . . . သူလည်း
ရှင် ငါသူ့ကို ချက်ချင်းပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ငါတော့ . . . အံ့ဩနေတာပဲကွာ”

“မင်းအစ်ကို တက်နေသွန်းက လက်ထပ်မယ် လက်ထပ်
မယ်နဲ့မထပ်ဖြစ်သေးဘဲ၊ မင်းအရင် လက်ထပ်ဖြစ်သွား
မယ်”

ကိုကိုက ဖေဖေသူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ ဖေဖေတပည့်ရင်း
လည်း ဖြစ်သည့် ဦးသန်းဝေ၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ပြောပြီး
ပြီးနောက် ဖေဖေ သူငယ်ချင်း ဦးသန်းဝေတို့က စီးပွားပျက်ပြီး ဖေဖေ
ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ထားရသည့်သူတွေ။ ဦးသန်းဝေ
တစ်ရက် ဆုံးသွားတော့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ နောက်ကို ရွှေသွားရ
မိသေးသည်။

“ကိုကိုက တကယ်တမ်းကျတော့ လက်ထပ်ရမှာ နောက်
တွန့်နေတာလဲပါတယ်ကွာ၊ သူက ခပ်အေးအေးသမား
ကောင်မလေးကိုလဲ ချစ်တာမဟုတ်ဘူး . . . လူကြီးတွေ
စီစဉ်လို့ နာခံလိုက်ရတာလေ . . . ဖေဖေကတော့ ဦး
သန်းဝေကို ပြန် ကြည့်တဲ့အနေနဲ့ စီစဉ်ပေးခဲ့တာ၊
ကောင်မလေးက ဖေဖေတို့ လက်ထဲမှာ ကြီးလာတာ
ဆိုတော့ . . . ဖေဖေရော၊ မေမေရော အရင် ချစ်တာ၊
ကိုကိုက မင်္ဂလာပွဲကို နေ့ရွှေညရွှေနေလို့ ငါ့ကျရင်တော့
ဖေဖေတို့ ပြောပြီးတာနဲ့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ လက်ထပ်ပစ်
လိုက်မယ်”

“နေပါဦး . . . မင်းက လက်ထပ်ဖို့တောင် စဉ်းစားနေပြီ
ဆိုတော့ ခင်မိုးခိုင်ဘက်ကရော”

သူ့ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပူပန်စိတ်ကြောင့်
လည်း ဖိုခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

“အေးကွာ . . . ငါ့သူ့ကို ဖွင့်မပြောရသေးဘူး”

“ဟာ . . . မင်းဟာကလဲ . . . တစ်ဖက်တည်း သေချာ
နေတာ၊ ဖိတ်စာတောင် တစ်ခြမ်းတည်း ကြိုရိုက်ထား
သလို ဖြစ်နေပြီ”

“အေးကွာ၊ သူ့လက်မခံနိုင်ရင်တော့၊ ဘာတတ်နိုင်
တဲ့လဲ”

“မင်းဒီည ဖုန်းဆက်မှာဆို”

သူ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒါဆို . . . ဒီညပဲ . . . ဖုန်းထဲက ဖွင့်ပြောလိုက်တာ
ဖုန်းထဲက ဖွင့်ပြောပြီးရင် . . . မင်းဟိုကို လိုက်သွား
ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ထပ်ကြိုးစားပေါ့”

“ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ မလာနဲ့တော့ဆိုရင်ကော”

“ဖြစ်နိုင်တယ် စိတ်ဆိုးပြီးမလာနဲ့တော့ . . . ထပ်မတွေ့
ဘူး ပြန်ပြောနိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုပြောလဲ လိုက်သွားပြီ
အောင်သွားကွာ၊ မင်းတကယ်ရောက်လာရင် . . .
မတွေ့ဘဲတော့ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး”

မြင့်ထွန်းစကားကို သူ့အလေးအနက်ထား စဉ်းစားနေမိ
တာ၏။ မဖွာသဲ ကိုင်ထားမိသည့် စီးကရက်က တဖြည်းဖြည်း
မီလာပြီး လက်ကိုပူတော့မှ ရုတ်တရက် ပစ်ချလိုက်ရသည်။

x x x

(၁၈)

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုလဲ ပြောပြီးပြီ . . . ခွင့်လဲတင်ပြီးပြီ၊
ခင်မိုးခိုင်၊ ကိုယ်လာဖြစ်တာ သေချာသွားပြီ”
ညရောက်တော့ ခင်မိုးခိုင်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။
“ဘယ်နေ့လာမှာလဲ”

လာမည့်ရက်နှင့် အချိန်အတိအကျကို သူပြောလိုက်
သည်။ နေ့လယ်က ကားဂိတ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ကြည့်ပြီးပြီမို့ လာ
မည့်ကားအမည်နှင့် ရန်ကုန်မှ ထွက်ချိန်ကိုပါ သူပြောလိုက်နိုင်
သည်။

“တကယ်လာမှာနော်”

“ဪ . . . ခင်မိုးခိုင်ရယ် . . . ကားလက်မှတ်တောင်

စီစဉ်ပြီးပါပြီဆိုမှ . . . ကိုယ့်ကို မယုံသေးဘူးလား။
“မသိဘူးလေ၊ ပါးစပ်ထဲမှာ ရှိတာတွေ လျှောက်နေတာလားလို့”

“ခင်မိုးခိုင်ကို ကိုယ်အမြဲ အလေးအနက်ထားပါတယ်။
“လာဖြစ်ရင်တော့ . . . သူ့ငယ်ချင်းအိမ်မှာ တည်းခိုစဉ်ပေးမလို့”

“ဟာ . . . သူများအိမ်မှာ”

“မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒီအိမ်က အိမ်အပိုလူမနေ ဖြစ်ဘူး။ အသစ်ဆောက်ထားတာ၊ ကိုတက်နေဝန်း ကြိုလိမ့်မယ် . . . တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ . . . မြို့အနီးတော့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်လဲ ရှိတယ် . . . ကိုတက်ဝန်းက ကဗျာတွေကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတော့ အဲဒီနေရာမှာ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ခံစားရလို့ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူကဗျာလေးတွေ ကြိုက်ကြောင်း။ သိပ်ကြိုက်တော့ရင် မှတ်စုစာအုပ်မှာ ကူးထားတတ်ကြောင်း၊ တချို့ ကဗျာတွေ အမှတ်ရနေကြောင်းတွေ ဟိုနေ့တွေက ပြောထားဖြစ်ခဲ့တာပဲ။”

“ကားဂိတ်ကိုလဲ လာကြိုပေးနော် . . . ကိုယ် . . .”

တစ်ခါမှ ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“အမလေး . . . အားငယ်နေပြန်ပြီ”

“အားငယ်ရမှာပေါ့ဗျာ . . . မခင်မိုးခိုင်ရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာရမှာ”

“အပြောတော့ တကယ်ကောင်း . . . ကဲ . . . ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် . . . ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

“အင်း . . . ပြောစရာတော့ရှိသေးတယ်”

“ပြောလေ”

သူ့ခဏငြိမ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်၏။ ညနေက မြင့်ထွန်းစကားတို့ နားမှာပြန်ကြားယောင်လာသည်။

“ဟဲလို”

သူငြိမ်နေတော့ လိုင်းပြတ်သွားပြီ အထင်နှင့် ခင်မိုးခိုင် အသံပြု၏။

“ခင်မိုးခိုင်”

“ရှင်”

“ကိုယ် . . . ခင်မိုးခိုင်ကို ချစ်တယ် . . . သိလား”
အသံကို ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်း သူပြောလိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ရန်တွေ့လေ

မလား စိုးရိမ်မိသေး၏။

အတော်လေးကြာအောင် အသံက ငြိမ်သက်နေသည် ခင်မိုးခိုင်သည် သူ့စကားကို ကြားရပြီး မှင်တက်မိသွား လေးလား။ သို့မဟုတ် ဒေါသဖြင့် တုန်လှုပ်လွန်းသဖြင့် စကားပြန် ပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေပြီလား။

“မခင်မိုးခိုင်”

တစ်ဖက်မှမထူး။

“ခင်မိုးခိုင်”

ဘာသံမှ ပြန်မကြားရ။

သူသက်ပြင်းရှည်ကို အချမှာ ခင်မိုးခိုင်ဘက်မှ ဖုန်းခ သွားသံကို ကြားလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားရပြန် သည်။

ခင်မိုးခိုင် သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီတဲ့လား။

သူ့စကားကို ခင်မိုးခိုင် သံသယတွေ ရှိနေဆဲပါလား။

အတွေးများဖြင့် ထိုညက အိပ်မပျော်။

မှတ်စုစာအုပ်မှာ ကူးထားသည့် ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ကို

သူဖတ်ကြည့်မိပြန်၏။

မေ့လျော့သွားစေနိုင်သည့်အရာ

ချစ်သူနှင့် ပတ်သက်ပါက မရှိစကောင်း

ချစ်သူဆောင်းသည် ထီး

ချစ်သူစီးသည့် ဖိနပ်ကအစ

အမှတ်တရ ထင်

သံယောဇဉ်စကား

နှလုံးသားမှာ

ကျောက်စာလိုဖြစ်

“အချစ်”သမိုင်းဝင်

မော်ကွန်းတင်သတဲ့

သမုဒယရာသီ

တစ်သက်ရှည်အောင်

မျက်ရည်အလွမ်း

ကြည်နူးချမ်းမြေ့

ခံစားပွေ့ဖက်

နေရက်ညစဉ်

မော်ကြည့်မြင်နိုင်

“ကောင်းတင်”အသစ်

“ချစ်သူ”ဖြစ်သတဲ့

ချစ်သူဆိုတာ ထာဝရတွေ့နိုင်မြင်နိုင်တဲ့ ကောင်းကင်

သစ်ဖြစ်ပါသတဲ့လား ခင်မိုးခိုင်ရယ်။

ကောင်းကင်အသစ် . . . ချစ်သူဖြစ်ပါသတဲ့လား . . .

ကွယ် . . . ။

x x x

၂၀၁၆
၁၀
၁၀
၁၀

(၁)

ကျွန်မတွင် အဆိုးဟု မဆိုသာသော်ငြား၊ အကောင်းဟု
ဆိုသာသော အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအကျင့်မှာ အရှုံးအမြတ်
ကို တွက်ချက်နေတတ်ခြင်းပင်။

အရှုံးအမြတ်တွက်ချက်ရာ၌လည်း မိမိ၏ စံဖြင့်သာ
ဆိုင်းတာလေ့ ရှိပြန်၏။ ဥပမာ - အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
ကျွန်မ၏ အချိန်ကို တစ်နာရီပေးရမည်ဆိုပါစို့။ ထိုတစ်နာရီ
ကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးဖြစ်စေ အကျိုးတစ်စုံ
တစ်ရာရမည်ဆိုပါလျှင် အမြတ်ဟု တွက်ကာ စိတ်လိုလက်ရ
အောင်ရွက်ပေးတတ်စမြဲ။ သို့သော် ကျွန်မအကျိုးရှိစေလိုသော
သူတစ်ပါးဆိုသည်မှာ ကျွန်မရွေးချယ်ခြင်းကို ခံရမှသာဖြစ်နိုင်ပါ

မည်။ အမှန်တော့ ကျွန်မက လူရွေးပြီး စေတနာထားတတ်ခြင်းပင်။

ကျွန်မအတွက် နစ်နာလွန်းမည်ဆိုပါလျှင် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းပင် ကျွန်မအမှားခံမည်မဟုတ်။ ထိုအကျင့်များကြောင့်လည်း သူ့ဖော်ချင်းများအားလုံးလိုလိုက ကျွန်မကို အတ္တကြီးသူဟု သတ်မှတ်ထားကြခြင်းပင်။ ကျွန်မပင် သူငယ်ချင်းများအလယ်မှာ အတ္တမာနကြီးလွန်းသူအဖြစ် ထင်ရှားနေခဲ့ပြီပဲ။

မာနကြီးခြင်း၊ အဆိုးမြင်တတ်ခြင်းနှင့်၊ အခြောက်တိုက်ဘဝင်မြင့်ခြင်းတို့မှာလည်း ကျွန်မ၏ ဆိုးဝါးသော ဂုဏ်ပုဒ်များပင်။ ကျွန်မကို ခင်မင်ကြသူများသည် ကျွန်မဘယ်သောအခါမှ ယုတ်မာလိမ့်မည်မဟုတ်ဟူသော ယုံကြည်မှု တစ်ခုတည်းကြောင့်သာ ကျွန်မကို ပေါင်းသင်းနေကြကြောင်း ကျွန်မကောင်းကောင်းသိသည်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ဘဝင်မြင့်တတ်သည့် ကိစ္စကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မကြိုက်နိုင်ကြချေ။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ နှစ်သက်သလိုသာ ပြုမူတတ်သူဖြစ်၍ သူတစ်ပါး၏ အကြိုက်ကို တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကောင်းဝင်ချိန်မှ တစ်ပါး လိုက်လျောအားနာလေ့မရှိတတ်။

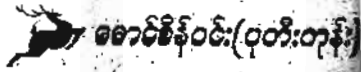
သူတစ်ပါး၏ အကြိုက်၊ အမြင်ကို လိုက်လျောလေ့ မရှိသောကြောင့် အငြင်းသန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရပြန်သည်လေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အထင်ကြီး

စိတ်ကလည်း အရာရာကို အလျော့မပေးချင်အောင် တုန်းစို့နေသလို။

အကောင်းဆုံးတွေကိုသာ ရွေးချယ်ဆောင်ရွက်တတ်သူအဖြစ် ကျွန်မက ကျွန်မဘာသာဂုဏ်ယူနေလေ့ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထာဝစဉ် စောင့်ကြည့်ဆုံးမနေတတ်ကာ၊ တန်ဖိုးမဲ့ကိစ္စများ ပြုလုပ်ခြင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ခဲ့သူပင်။

အခြားသူများကို အထင်မကြီးတတ်ခြင်းကတော့ ကျွန်မတွင် ရှိနေသော အကျင့်ဆိုးများအနက်မှ အဆိုးဝါးဆုံးအကျင့်ပင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်မလေးစားသော လူဦးရေမှာ လက်ချိုးရေထွက်၍ ပင်ရလောက်အောင် အရေအတွက် နည်းပါးလွန်းလှ၏။

လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း မည်သို့မျှ မဆုံးဖြတ်သင့်တာသိနေသော်ငြား၊ ကျွန်မတော့ အမှတ်ပေးစနစ်နှင့် ဆုံးဖြတ်နေလေ့ရှိပြန်သည်။ စတွေ့တွေ့ချင်း လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက သူညီမှတ်မှ စတင်ပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာထားချို့လျှင် တစ်မှတ်။ အပြောချို့လျှင် တစ်မှတ်။ မိမိအတွက် သူတစ်ပါးမှာ ဘာဝန်မပိုစေချင်သော စိတ်သဘောရှိလျှင် တစ်မှတ်။ ဆေးလိပ်သောက်လျှင် တစ်မှတ်။ အရက်မသောက်လျှင် တစ်မှတ်။ လောင်းကစား မလုပ်တတ်လျှင် တစ်မှတ်။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ

မစ္စလမ်းလျှင် တစ်မှတ် စသဖြင့် တစ်မှတ်စီ ထိုး၍ တိုး၍ ပေးလေ့ ရှိပြန်သည်။

သို့သော် မည်သူမျှ အောင်မှတ်သို့ ရောက်မလာကြဘဲ အမှတ် နှစ်ဆယ်လောက်ရောက်လျှင် ရပ်ကုန်ကြတော့သည်သာ အောင်မှတ်ကျော်ပြီး ဂုဏ်ထူးမှတ်လောက် ရောက်ကြသည် ပုဂ္ဂိုလ် များမှာ ဘာသာရေး သာသနာရေး နယ်ပယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ဖြစ်နိုင်တော့မည်။

ထိုသို့ သံသယတွေ အတ္တတွေကြီး၍ လားမသိ၊ လုပ်ငန်း ခွင်မှာတော့ အားနာမှုမရှိ၊ တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ် ဆောင်တတ်ကာ ကျွန်မအောင်မြင်မှုတွေ ရှိခဲ့ပါသည်။

အထက်မြန်မာပြည် မန်နေဂျာက ကျွန်မကို ခေါ်ပြီး ရန်ကုန်ရုံးချုပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များလာလျှင် ဘူတာသွားကြိုဖို့နှင့် နယ် ကလာမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံပေးလိုက်ဖို့ ကျွန်မကို တာဝန်ပေး သည်။ လိုအပ်ပါကလည်း ထိုနယ်သို့ ကျွန်မနှင့်အဖော်တစ်ဦး လိုက်သွားဖို့ပါ မှာသည်။ သူကလည်း ခရီးထွက်စရာရှိနေသဖြင့် ကျွန်မဘာသာ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ပြောသည်။ လာမည့်သူ သုံးဦးအနက် ဆရာဦးအောင်မြတ်ကျော်ကို ကျွန်မရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်းသည်ပဲ။ သူက အထက်မြန်မာပြည် မန်နေဂျာ အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ကျွန်မတို့နှင့် လုပ်ငန်းအတူ လုပ်ခဲ့ဖူးသူ

ပဲ၊ အရက်ကြိုက်တတ်၊ သောက်တတ်သူဖြစ်သော်လည်း လုပ်ငန်း ခွင်၌ တော်ကာ စိတ်ထားကောင်းမွန်သည့် ဆရာသမားတစ်ဦး အဖြစ် ကျွန်မလက်ခံခဲ့သည်လေ။ ကျွန်နှစ်ဦးကိုတော့ ကျွန်မမသိ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ငန်းတာဝန်တစ်ခုမှ ကျွန်မမှာငြင်းဆန် ခွင့်မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မက ကျွန်မအကျင့်အတိုင်း အရှုံး အမြတ်တော့ ကြည့်တွက်နေမိပြန်သေး၏။ ကျွန်မဘာမှ မမြတ် တောင်မှ ကျွန်မဘက်က ထူးထူးထွေထွေ ရှုံးရန်လည်း မရှိနိုင်ပါ။

အကယ်၍သာ ကျွန်မဘက်က အရှုံးများများပြမည့် အလုပ်ကိစ္စဖြစ်နေပါက ကျွန်မအရှုံးသက်သာသည့် နည်းတွေ ခြင်းစားလျှင် စဉ်းစားရဦးမည်လေ။

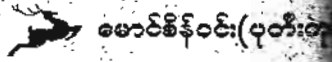
x x x

(၂)

ဆရာဦးအောင်မြတ်ကျော်က ကျွန်မနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ နှစ်ဦးကို မိတ်ဆက်ပေးသော်ငြား စိတ်ဝင်တစား အမှတ်ထားမိခြင်းမရှိဘဲ သူတို့ကို ပြုံးရင်းသာ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ထိုအကြည့်ကို သူတို့က ခင်မင်နှစ်သက်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသော အပြုံးဟု ထင်ကောင်းထင်ကြပေမည်။ ကျွန်မတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက မူလတန်းကျောင်းသားကလေးများကို ပြုံးပြသော အပြုံးများထက် ပို၍မလေးနက်မုန်းဘာသာ သိနေခဲ့သည်ပဲ။

ကျွန်မထက် ရာထူးများစွာကြီးသော သူတို့ကလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာမှ အလေး

အနက်ထားမည့်ပုံ မပေါ်။ ဒါကလည်း သူတို့ မျက်နှာများပေါ်
ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့နေနိုင်သည်။

သိပ်ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာတစ်ရပ်ပါပဲဟု ကျွန်မကလေး
တွေးသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့၏ စံနှုန်းထဲသို့ မဝင်နိုင်။ သူ
ကလည်း ကျွန်မ၏ စံနှုန်းထဲသို့ ဝင်နိုင်မည်မဟုတ်။

သည့်အတွက် ကျွန်မတို့သည် ကြာလေလေ ဝေးလေလေ
ဖြစ်ကြရမည်သာ။ ထိုသို့ ဝေးကွာလာလျှင် ရောနှောသွားနိုင်
မရှိတော့သည့်အတွက် ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်တော့။ ကျွန်မ တွေး
နည်းအရ ဘာအရှုံးမှလည်း ပေါ်စရာ မရှိနိုင်တော့။

ထိုသို့ တွက်ချက်မိရင်း ကျွန်မသူတို့နှင့်အတူ ခရီးထွက်
လိုက်ပါရမည်ဆိုတော့ ကျွန်မစိတ် စနောင့်စနင်း မဖြစ်ခဲ့မိ
အမှန်။

* * *

(၃)

လမ်းမှာပင် ကျွန်မသူတို့ကို အတော်အသင့် အကဲခတ်
စစ်ချခဲ့ပြန်သည်။

အထူးသဖြင့် ကိုတက်နေဝန်းဆိုသူကို ကျွန်မပို၍ သတိ
ထားဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါကလည်း သူ၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်း
ကဲနက်တွေကြောင့် ဖြစ်နိုင်မည်လားမသိ။ သူ့မှာ ကျွန်မကဲ့သို့
စစ်ယူသန်မှုများ၊ အစွန်းရောက်မှုများ၊ တင်းမာမြတ်သားမှုများ
တွေ့နိုင်မည် ကျွန်မထင်၏။ ကျွန်မအတ္တကြီးသလောက် သူလည်း
ကြီးနိုင်သည်။ ကျွန်မစိတ်မာသလောက် သူလည်းမာနိုင်သည်လေ။

ထိုကဲ့သို့ မကောင်းသည့် အရာများ၌ တူနေနိုင်သော်ငြား
ဘာဝန်းသည့်အရာများမှာတော့ ကျွန်မက သူထက်သာနေနိုင်

သည်ပဲ စော့မိပြန်သည်။

သူသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဆေးလိပ်ကို သောက်သည်။ ကားရပ်ပြီး ဘီယာသောက်သည်။ သူတို့စကားတွေထဲမှာ ဂဏန်း တွေနှင့် လောင်းကစားတာတွေ ပါလာတတ်သည်။

ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ လက်ဖက်ရည်တို့သည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် ထူးဆန်းသော ကိစ္စများမဟုတ်ဘဲ အများက ထင်ချင်ထင်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မစံတွင် ထည့်သွင်းထားသည်မို့ ကျွန်မအတွက်တော့ ထူးခြားသော ကိစ္စများပင်။

သည်တော့ သူသည် ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားနိုင်သည့် စံနှင့် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ့အက်ကရာ . . . သူ့ရုပ်သူ့ရည်၊ သူ့ရာထူး အဆင့်အတန်း၊ သူ့ဥစ္စာ စည်းစိမ်နှင့်ဆိုပါလျှင် သူ့အနီးအနားတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေနိုင်သည့် ကောင်မလေးချောချောတွေ ဖွဲ့နှင့်ဒေးရှိမည်။ သူ့စံနှင့် သူ့အမြင်မှာ ကျွန်မသည် ဘယ်လိုမှ ဝင်လာနိုင်သည် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်။

သည်သို့တွက်ချက်ကြည့်နေမိရင်း၊ ကျွန်မသူ့ကို ယုံကြည်ကြည်ကြည်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောဖြစ်သွားသည်။

သူနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေမိသည့်အတွက် ကျွန်မက သေ

သည်ကောင်း၊ သူကသော်လည်းကောင်း ပျော်ဝင်စီးနစ်သွားမည် ဆိုတတ်ဟုလည်း ရဲရဲယုံခဲ့သည်။

ကျောက်တုံးနှစ်ခုကို ရောနှောကျိုချက်၍ မရဲသလိုသာ ဖြစ်မည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

ကျွန်မ၏ အမှတ်ပေးစည်းစနစ်အရ သူ့ကို ကျွန်မက ပေးမဖြစ် ပေးရမည့် အမှတ်တစ်မှတ်တော့ ရှိနေသည်။ ထိုအမှတ်ကတော့ သူ၏ စူးရှထက်မြက်မှုနှင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုပင်။

သူ့သာကျွန်မကဲ့သို့ အမှတ်ပေးစနစ်ကို ကျင့်သုံးမည် ဆိုပါက ကျွန်မကတော့ သူ့ထံမှ တစ်မှတ်မှ ရနိုင်မည့် ပုံမပေါ်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မနှင့် သူတို့၏ တွေ့ဆုံမှုသည် အသိအမှတ်ဆွဲ တစ်ဦး အဆင့်ထက် ဘယ်လိုမှ ပိုနိုင်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့။

x x x

(၄)

သည်လို့နှင့် သူတို့နှင့် အတူသွားဖြစ်ခဲ့သော ခရီးသုံးသွား
 သည်။ တည်းခိုခန်းမှာ ကျွန်မတို့ကို မတည်းစေဖို့ သူပြောတော့
 ဆဲမဒေါသ ထောင်းခနဲ ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ နောက်တော့ သူ
 ဆရာတို့ကို နားလည်သွားရင်း ကျွန်မတို့အတွက် သူစဉ်းစား
 တာပါလား အသိအမှတ်ပြုမိပြန်၏။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ
 ဆရာဦးအောင်မြတ်ကျော်ကို အရက်မသောက်ဖို့တား လိုက်
 သည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာရှိနေသည့်အစွဲ၊ ဆရာဦးအောင်မြတ်
 ကျော်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့မှုတို့ကြောင့် ကျွန်မတားလိုက်မိသည်ပင်။
 သူက ကျွန်မကိုရှုံ့ပြီး အရက်မှာသောက်တော့ ကျွန်မသူ့ကို
 တော်လေး အထင်သေးသွားခဲ့သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်

တားတိုင်း လိုက်နာတဲ့ ယောက်ျားထဲမှာ ငါမပါဘူးဆိုသည် သူ့အတ္ထု ကို ပြုချင်တာလားဟုလည်း စဉ်းစားမိသေး၏။

ပြန်မည့်သူမှာ ဘာကြောင့် ကျွန်မအရက်ကို မုန်းတီးတာ သူ့ကို ပြောပြဖြစ်သေးခဲ့သည်။ သူ့ကို သည်အကြောင်းပြော ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ကျွန်မဘာသာလည်း နားမလည်ချင်ပြန်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်မတို့ပြန်လာတော့ သူတို့အတွက် ရထားလက်မှတ်စီစဉ်ပေးရင်း ကျွန်မ၏ လုပ်ငန်းတွင်းမှာ အချိန်တွေ ကုန်ရင်း သူ့ကို ကျွန်မ မေ့လျော့သွားတော့သည်။

ဘူတာ ဆင်းတော့ သူတို့ကို ရထားလက်မှတ်ပေးရင်း လိုက်ပို့ပေးရန် ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိနေပြန်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ မှ တာဝန်တစ်ခုအဖြစ်ယူဆကာ ကျွန်မပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆောင်ရွက် ခဲ့၏။ ဘူတာမှာတော့ ကျွန်မက ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်သည့် ဆရာ ဦးအောင်မြတ်ကျော်ကို ကျွန်မ၏ ပါးစပ်ပို့ ကိစ္စအကူအညီ တောင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း သိပ်တော့အရေးတကြီး မဟုတ်။ အခြား အနေကြည့်ပြီး ကျွန်မရန်ကုန်ဆင်းဖို့ ချိန်ဆနိုင်ရန်သာဖြစ်သည်။ ဆရာဦးအောင်မြတ်ကျော်က သည်ကိစ္စသူ့ကိုလွှဲပေးလိုက်တော့ သူကလိုလိုချင်ချင် ကူညီမည့်လက္ခဏာပြခဲ့သည်။

ခွဲခွဲသွားကြပြီးနောက် အရာရာမှန်ဝါးကာ မေ့ပျောက်သွားကြမည်ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင်

ဘောင်မှ ကျွန်မသူ့ကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်တာမျိုး၊ ဖုန်းဆက် အသိပေးတာမျိုး ရှိနိုင်မည် မထင်ခဲ့။

သူကလည်း သူ့ဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် ကောင် လေးများ (ဒါကလည်း လမ်းခရီးမှာ သူတို့စကားတွေအရ ကျွန်မ မှီခိုခြင်းပင်) သူ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များနှင့် ကျွန်မကိုမေ့လျော့ သွားမည်ပင်။ နောက်ထပ် နှစ်တွေကြာလို့ ပြန်တွေ့ကြလျှင်တောင် ကျွန်မတို့ မှတ်မိနိုင်ဖို့က အတော်ကြီးစားကြရမည်ဟု တွေးမိသေး တာ။

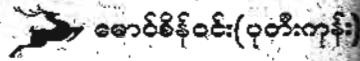

ကျွန်မတောင်းသည့် အကူအညီကို သူက လိုလိုလားလား ညီညီချင်ဟန်ပြတော့ ကျွန်မကသူ့ကို တစ်မှတ်တိုးပေးလိုက်မိတာ။ အရင်က ကျွန်မတွေ့ထားသလို ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ပြတ်မသွားဖို့ အမ်းခင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသလားမသိ။

လူဆိုတာကလည်း အခက်သား။ ကိုယ့်အပေါ်ကောင်း သည့် လူဆိုလျှင် စေတနာကပိုချင်လာသလို။

ကျွန်မဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားပါဘဲ။ သူ ကျွန်မဆီ နန်းဆက်ကာ ကျွန်မကိစ္စကို အရေးတယူ ပြောနေပြီဆိုတော့ ကျွန်မကျေနပ်မိပြန်သည်။ ဝတ်ကျွတ်တမ်းကျ ကူညီဖို့ ပြောသွား တာနေမှာဟု ကျွန်မတွေ့ရင်း သည်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲထဲ နှုတ်ထားခဲ့သည်။ အလေးအနက်ထားကာ ကျွန်မကိုဖုန်းဆက်

www.burmeseclassic.com

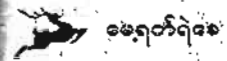
ပြောကြား လာပြီဆိုတော့ ကျွန်မသူ့ကို ပိုပြီး ခင်မင်လာသလို၊ ဒါကြောင့်ပဲလားမသိ။ သူ့နှင့် ကျွန်မဖုန်းပြောတာ နာရီဝက် လောက်ကြာသွားခဲ့သည်။

သူက ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ပမာ။ ကျွန်မတို့ ခရီးကို ပြန်ပြောနေလိုက်တာများ။ ရယ်စရာတွေလဲပါရဲ့။ ဟိုးအရင်က သူ့နှင့်ကျွန်မ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် သူ့တွေအတိုင်းပါပဲလေ။

အင်းပြောပါစေလေ။ သူ့မှာ သူ့လုပ်ငန်း၊ သူ့လူမှုရေးတွေ နဲ့ မွန်းကျပ်နေလို့ စိတ်ပြေလက်ဖျောက်ပြောနေတာ ဖြစ်မှာမို့ လေဟာ ကျွန်မသူ့ကို ငဲ့ပြီး တွေးတတ်လာ၏။

ကိုယ့်ကိုစွဲကို ကူညီပြီး ကိုယ့်ဆီကို တကူးတက ဖုန်းဆက် ပေးတဲ့သူပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကိုယ့်လုပ်ငန်းထဲက ကိုယ့်ထက် ရာထူးကြီးတဲ့သူပဲ ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ကျွန်မလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သူ့နှင့် စကားလက်ဆုံကျခဲ့မိသည်။

တကယ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ သူက ကိုယ့်ဆီကဘာမှ မျှော်လင့်စရာမရှိ။ သန့်သန့်ရှင်း ရှင်းနှင့် ကိုယ့်ကို ကူညီသူပဲ။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့လျှင်တော့ အရှုံးအမြတ်ကို ကျွန်မတွက်နေမိဦးမည်လေ။ အခုတော့ စိတ်ထဲမှာ အပူအပင်၊ အနှောင်အဖွဲ့မရှိဘဲ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်ရဘဲ။ မေ့ပါးစွာ စကားလက်ဆုံ

ကျနေမိခြင်းပင်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ သူသည် နားထောင်သူ မပြုံး ငွေ့အောင်၊ စကားပြောကောင်းသူပင်။ ကျွန်မဖုန်းချဖို့ စကားဖြတ် ခည် စဉ်းစားရင်းပင် သူပြောသည့် စကားတွေမှာ မျောပါသွားရ ပြန်၏။

ဒုတိယအကြိမ်ဖုန်းဆက်ပြောတော့ 'တစ်နာရီနီးပါး ကြာသွားသည်ကို သိရင်း ကျွန်မဘာကြောင့် သူ့နှင့် ဒီလောက် အချိန်တွေဖြုန်းမိတာလဲ နားမလည်ချင်တော့။ သူ့စကားတွေက သူ့နှင့် ကျွန်မအလွန် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသကဲ့သို့ ကျွန်မကို ထင် သွားစေသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ ထစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မကပင် သူ့ကို ငယ်ပေါင်းတစ်ဦးနှယ် ရင်းနှီးစွာစကားဆို ဖြစ်သွားတာ လည်း အံ့ဩချင်စရာ။

ကျွန်မစိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည့် အရာတစ်ခုမှာ သူခရီးမှ ပြန်ရောက်ကတည်းက အရက်မသောက်မိသေးပါဘူးဟု ပြောသည့် စကားပင်။ ပထမ ကျွန်မကို ညာသလားစွေး၏။ သူ ညာလို့ရတာပဲ စဉ်းစား၏။ ကျွန်မရှေ့မှာပင် သူက အရက် သောက်ပြခဲ့သေးတဲ့သူပဲ။ ကျွန်မကို သူဘာညာနေစရာရှိလဲဟု ကျွန်မ သံသယကို ကျွန်မပြန်ချေမိနေပြန်သည်။

ဘာဖြစ်ဖြစ် သူအရက်မသောက်ဖြစ်ဆိုတာကို ကျွန်မ

www.burmeseclassic.com

လဘောကျသွားသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ အတန်းထဲတွင် အညံ့ဆုံး ကျောင်းသားလေးရဲ့ ပညာရည်မှတ်တမ်း တိုးတက်လာဖို့ကိုကြည့်၍ စိတ်ဖြစ်နေသော ဆရာမတစ်ဦးနယ် ကျွန်မခံစားလိုက်ရပြန်သန့်။

တတိယအကြိမ်မြောက် ဖုန်းပြောဖြစ်သည်ကစေ ကျွန်မ၏ ပယောဂဟု ဆိုရပေမည်။ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်စေလောက်အောင် ကျွန်မကိစ္စကအရေးမကြီးလှ။ ထိုညက ဖုန်းသည့် သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးရုံ၍ ကျွန်မ အိမ်ဖြစ်ခဲ့သည် ဖုန်းကို တွေ့တော့ ကျွန်မသူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကျွန်မ သတိရသည် သူ့အရက်သောက်ဖြစ်၊ မသောက်ဖြစ် ကျွန်မသိချင်နေတာ သကြောင့်ရယ်မသိ။ လူတစ်ယောက် အရက်ကို လုံးဝမသောက်တော့ဘူး။ အရက်ပြတ်သွားပြီဆိုသည့် စကားသည် ကျွန်မအလွန်ကြေချင်သည့် စကားဆိုတာ ကျွန်မဘာသာအသိဆုံး။ သည့်အတွက် ကျွန်မသူနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်တစားရှိခြင်း ဖြစ်မှာဟု ဘာတော့မိသေးသည်။

သူ့အရက်သောက်ခြင်း၊ မသောက်ခြင်းအပေါ်မှာ သိတ်ဝင်စားခြင်းဖြစ်၍ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မဖြစ်နိုင်ဟု ဘာဆင်ခြေပေးခဲ့မိဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်မစိတ်ဝင်စားနိုင်ရန် ပါလုပ်ပြိုင်ခွင့်ပင်ရနိုင်သူ မဟုတ်ဟု ကျွန်မက သိနေသည်ပဲ။

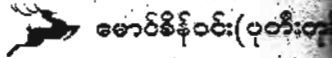
ကျွန်မဖုန်းဆက်လိုက်တော့ အံ့ဩစွာ တိုက်ဆိုင်နေတာ တဲ့ သူ့ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုက ပြန်လာတာဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်တည်း အရက်မသောက်ဖြစ်တာ သိပ်မထူးဆန်းသော်ငြား အခုလို အပေါင်းအသင်းဆုံသည့် ဧည့်ခံပွဲမျိုးမှာ မသောက်ဖြစ်တာကတော့ အရက်ကြိုက်သူ၊ သောက်ချင်သူအတွက် မှီ၍ ခက်ခဲမည် ကျွန်မသိသည်။ သူက အားရဝမ်းသာ သည်ညပွဲမှာ သူ့အရက် မသောက်ခဲ့ပါဟု ပြောသည်။

အရက်မသောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကိုလည်း မနက်ဖြန် ကျွန်မထံဖုန်းဆက်ပြောမည် စဉ်းစားနေတုန်း ကျွန်မဖုန်းဝင်လာတာပါတဲ့။

သူက သည်အကြောင်း ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ပြောချင်ရတာတဲ့လဲ။ ကျွန်မကမကြိုက်ဘူးဆိုတာသိလို့ သူက အရက် မသောက်တာတဲ့လား။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ။ သူက အလွန် ခေါင်းမာပြီး ကျွန်မလိုမဲ့ အတ္တကြီးသည်သူ။ သူ့လုပ်ချင်ရာ လုပ်မည့်သူပဲ။ ကျွန်မကို သူ ဘာထည့်တွက်စရာရှိနေလို့လဲ။

စဉ်းစားရင်း ကျွန်မချာချာလည်နေသည်။ ဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ် အရက်မသောက်စေချင်သည့် ကျွန်မကို အရက်မသောက် ဖြစ်ကြောင်းပြောရင်း သတင်းကောင်းကြားစေချင်သည့် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးရဲ့ ဆန္ဒမျိုးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မမှတ်ချက်ချနိုင်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မက ခွင့်ဆယ်ရက်လောက်တင်ထားပြီး ကျွန်မမေ နို့နေသည့် မြို့ကိုပြန်မည့်အကြောင်း ပြောဖြစ်သည်။

အဲသည်မြို့ကို သူ့လိုက်လာချင်တယ်။ ခွင့်ယူပြီးကျွန်မ လာတွေ့ချင်တယ်။ ပြောတော့ ပထမ ကျွန်မမယုံ။ သူ့နောက် တာပဲ ထင်သည်။ သူ့အလေးအနက် ပြောနေပါလားသိလေ။ ကျွန်မ အံ့ဩရပြန်၏။ သည်လူစိတ်မှမှန်သေးရဲ့လား စဉ်းစား ပြန်၏။

လာမည့်ရက် အထိအကျကို နောက်နေ့မှာ သူ့ဖုန်းနဲ့ ဆက်မည် ပြောသော်ငြား။ ကျွန်မက သူ့စကားကို သိပ်အလေး အနက် မထားမိသည်မှာ အမှန်ပင်။

* * *

(၅)

သူ ကျွန်မမြို့ကြီးလေးကို ရောက်လာပါလျှင် သူ့တကယ် အရက် ပြတ်၊ မပြတ်သိနိုင်တာဝါပဲဆိုသည့် စကားက စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပါသည်။

သူ့ရောက်လာတယ်ပဲထား။ သူ့အရက်သောက်မသောက် ကျွန်မဘယ်လိုသိနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့ကို ကျွန်မက ခဏခဏ အချိန်လေး ဆွဲ ခန့်နိုင်မှာတဲ့လား။

ကျွန်မက အိမ်ရှင်ဖြစ်ပြီမို့ ကျွန်မ သူ့အပေါ် နည်းဝတ် ဆွဲဖို့တော့ လိုမည်။ သည်လို သူနှင့် တရင်းတနီးတွေနေပါလျှင် ကျွန်မစိတ် အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားစရာ ရှိနိုင်မှာလား။ ဝိတိစ္စအတွက် ကျွန်မ မပူမိပြန်။ သူသည် ကျွန်မစိတ်ကို ခြောင်း

www.burmeseclassic.com

“ချစ်တယ်” ဆိုတာ စိတ်ဆိုးဖွယ်ရာ စကားမဟုတ်ဟု တွေးတွေးသည်။ ပြောထွက်လွယ်သည်ကိုသာ အထင်သေးလို့လား စိတ်ခုခံခြင်းဖြစ်၏။ လွယ်လွယ်ပြော၍ လွယ်လွယ်ခံစားလာသူ တစ်ယောက်လေလား စဉ်းစားစရာဖြစ်လာသည်။

ချစ်ပေါ့ . . . ချစ်နေပေါ့ . . . ဒါကျွန်မကို ထိခိုက်စေမယ့် ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲဟု အတွေးကို ဖြတ်သည်။ ကျွန်မ သူ့အား ဘာခံစားမှုမှ မရှိနေသရွေ့ သူ့စကားသည် အလိုလိုပျောက်စေသွားမည်ပဲ။

အောင့်သီးအောင့်သက်တော့ အတော်ခိုင်သည့် ဖြစ်နေပြန်သည်။ စိတ်တိုသလိုလို၊ ရယ်ချင်သလိုလို ခံစားမှု ရောထွေးကာ ရင်မှာနွေးစေ၊ အေးစေပြန်၏။

သူ့လာမည်ပြောသည့် ရက်ကို ကျွန်မကြိုတွက်သလို ကျွန်မက မနက်ဖြန်ဆို မြို့ကလေးကိုပြန်မည်။ ကျွန်မရောထွေးနှစ်ရက်အကြာမှာ သူ့ရောက်လာမည်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မစကားအတိုင်း သူ့ကို စကားဂိတ်မှာ သွားကြိုရပေမည်။

“ခင်မိုးခိုင် ရောက်မလာမချင်း ကိုယ်ကားဂိတ်ကောင်နေမှာ ကိုယ်ဘယ်မှ သွားတတ်မှာမဟုတ်ဘဲ သူ့စကားကို ပြန်ကြားနေ၏။ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ

ထား သူ့စကားတွေကို ကျွန်မမယုံမိဖို့ အရေးကြီးသည်ဟု ဘာသာ သတိပေးနေမိပြန်၏။

သူသည်မြို့ကလေးက ပြန်သွားလျှင်တော့ သူနှင့် ကျွန်မ၏ဆက်သွယ်မှုကို ကျွန်မကပဲ စတင်ဖြတ်တောက်ရတော့မည်ဟု လည်း ဆုံးဖြတ်သည်။

ကျွန်မစိတ်ဆိုးသွားပြီအထင်နှင့် သူ့ခရီးစဉ်ကို ဖျက်ပြီး လောဖြစ်ပါက ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟုလည်း ကျွန်မတွေးခဲ့မိသေးသည်ပဲ။

x x x

လား၊ ဘာလား၊ ညာလား၊ လောကဝတ်မရှိ။ တုံးတုံးတိတိနှင့် ကိစ္စတံစပြီးပြောသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ သည်မလာခင် ရက် နှစ်ရက်တမူ ကျွန်မကို ချစ်ခင်ပန်ထားပါလားဟု မေ့နေအလား။ အရာရာ အသားတကျ ရှိနေသလိုပင်။ ခရီးသွားသူအိမ်သူရာပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ဖနီးကို ပြောလိုက်သည်။

ရှင်ဘာသာသွားစားပေါ့ဟု ကျွန်မပြောလိုက်လျှင် နောက်ဆုံးပြီးဆုံးသွားနိုင်သည်။ သူလည်းအကျိုးမရှိ။ ကိုယ်လူအကျိုးမရှိ ဇာတ်သိမ်းမျိုးတော့ ကျွန်မ မလိုလားပြန်။ သူပတ်သက်၍ နည်းနည်းတော့ သည်းခံရမည်ဟု ဘာသာသတ်နေမိ၏။ ကျွန်မ၏ စိတ်အခြေအနေတွေ တစ်ခုသော အထိအတာအထိ မပွန်းပဲ့ရလေအောင်လည်း ဘာသာ သတိထားမည်။

“ထမင်းစားမှာလား”

“ဟင့်အင်း . . . လက်ဖက်ရည်လောက်ဆိုရင်ရပြီ”

သူ့မှာက လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့အကျင့်လည်း မရှိပြန်သေးသည်။ ရှိစေ . . . ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ကို မပြောင်းလဲပေးနိုင်စွမ်းရှိနေသလဲဆိုတာကို စမ်းသပ်ခွင့် ရနေပြီ။ ဒါ ကျွန်မအတွက် အကျိုးအမြတ် တစ်ခုဟု တွက်ရပေမည်။

“ဟိုး အနားက ဆိုင်မှာပဲ ခဏခဏပြောရအောင်

ကားဂိတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို မေးခေါ်ပြုရင်း သူပြောသည်။ ကျွန်မက လိုက်လျောသဘောတူကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူနှင့် ယှဉ်မလျှောက်ပါဘဲ သူ့နောက်မှ လိုက်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှ သဘောထားနှင့် သူ့ခေါင်းထဲမှ အကြံဉာဏ်ဘာတွေရှိနိုင်သလဲဟု မှန်းဆနေမိပြန်၏။ သိပ်တော့ မလွယ်လှ။ သူကလည်း ခပ်နံနံခပ်အအ လူတစ်ယောက်မဟုတ်။ ကျွန်မရင်ထဲ ဘာတွေရှိနေနိုင်သည်ကို မတွေးဘဲ နေမည်မတုတ်ပေ။ ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ကျွန်မတို့ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ နေရာယူသည်။ ကျွန်မမျက်နှာကို သူ့ငေးကြည့်နေတော့ ခဏအကြည့်ဆုံပြီး ကျွန်မကပဲ အကြည့်ကိုလွှဲပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်လေ မင်းကို ခဏခဏ သတိရနေမိတယ်”

ခင်မိုးခိုင်လို့ သုံးစွဲနေရာမှ မင်းဆိုတဲ့ နာမ်စားကို သူသုံးလိုက်တာ သတိထားမိပြန်၏။

သူ့သတိရချင်ရပါစေပေါ့။ ဒါက ကျွန်မကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ သူ့စကားလုံးတွေကို ကျွန်မကဘာမှ အလေးအနက်ထားပြီး ခံစားပေးစရာမှ မလိုတာဘဲ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ နှုတ်မှ အံ့ဩဟန်ပြသည့် စကားလုံးတချို့ကို ရာမင်ထွက်ကျပေးလိုက်မိပြန်သည်။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းနရာ ကိုယ့်ကို သတိမရဘူးလား”

“ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

ကျွန်မက သူ့ကို မျက်လွှာယဉ်ကြည့်ရင်း မေးကာ မျက်လွှာကို ရုတ်ခြည်းပြန်ချလိုက်၏။

“ကိုယ့်လိုပဲလို့ ထင်တယ်”

“ရှင်ထင်ချင်သလို ထင်လေ . . . ရပါတယ်”

ကျွန်မစကားကြောင့် သူပြုံးသွားတာမြင်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ရာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိထားသလို အရောင်များဖြင့် ကြည်လင်နေခဲ့ပြန်သည်ပဲ။

သူ့ကျေနပ်သွားတာနေမှာ၊ ကျေနပ်သွားစမ်းပါစေ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကျေနပ်နေနိုင်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ခွင့် သူ့မှာ ရှိနေတာပဲ။

“တည်းဖို့ အိမ်စီစဉ်ထားလား”

ကျွန်မခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“မင်းလိုက်ဖို့မှာပေါ့”

“အဲဒီအိမ်က ကောင်လေးတစ်ယောက်လာခေါ်ပေးမှာ”

“ကိုယ်တို့ဒီမှာ ခြံတယ်ဆိုတာ သူဘယ်လိုသိမလဲ”

“ကျွန်မက ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရုံပဲလေ . . . ဒီဆိုင်မှာ

ဖုန်းရှိနေသားပဲ”

ကောင်တာဆီကို သူလှမ်းကြည့်ပြီး ဖုန်းကိုတွေ့ သွားပြီး ကျွန်မမျက်နှာဆီအကြည့်ပြန်ဖို့၏။

“ကိုယ့်ကို တည်းခွင့်ပေးတာ . . . သူတို့အတွက်ရော အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ပြေပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ . . . သူတို့က အိမ်အဟောင်းမှာပဲနေကြတာ၊ ဒီအိမ်ကို မပြောင်းကြသေးဘူး . . . ကျွန်မက အကူအညီတောင်းလို့”

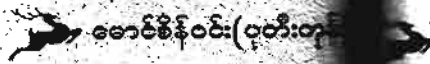
“ဒါဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းတယ် . . . အိမ်ရှင်တွေနဲ့ ရောနှောနေရမှာဆို . . . တာဝန်ကြီးတတ်လွန်းလို့”

“အခုဟာကတော့ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး . . . ရှင် မရှိတုန်းကလဲ ဒီအတိုင်းပိတ်ထားရတာ”

သူ့ရှေ့မှ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကောက်ယူပြီးတစ်ချိတ်မော့သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ လက်ဖက်ရည်ကိုလည်း အတော်လေး ကြိုက်ပုံရသည်ပဲ။

“မင်းတော့ နေ့တိုင်းလာကြည့်သင့်တယ်၊ ကိုယ့် အခြေအနေကိုပေါ့”

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ပြန်ချရင်းပြောကာ ကျွန်မ

မျက်နှာကိုကြည့်သည်။

“ရှင်က လူနာမှ မတုတ်တာ”

ကျွန်မစကားကြောင့် သူပြုံးသည်။

“မင်းရဲ့ ဧည့်သည်လေ”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်သည်မှာ ကျွန်မကို သတိပေးသလို။

“ကျွန်မ မနက်ဖြန် လာကြည့်မှာပါ”

စကားသံတိတ်သွားပြီး ကျွန်မကိုကြည့်နေပြန်သည်။ ကျွန်မ အကြည့်လွှဲကာ နံရံပေါ်မှ ပြက္ခဒိန်ဆီ စူးစိုက်ထားသည်။

“မလာဘဲတော့ မနေပါနဲ့ကွာ”

သူ့ထံမှ စကားသံ တီးတိုးထွက်လာသည်။ အသံတိုးညှင်သော်လည်း နားဝင်အောင် အသံအနိမ့်အမြင့်နှင့် အတော်ပြောထုတ်သွားပုံ။ ကျွန်မကဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်၏။ ကျွန်မမသွက်တိမပေးလို။ ကတိပေးစရာလည်း လိုမည်ဟု မထင်။ အတွက် နောက်ထပ် ကျွန်မမှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိ။ သူ့အရင်သောက်မသောက် အလစ်ဖမ်းပြီး ကျွန်မသွားကြည့်ဖို့သာ စိတ်ထူသည်။ သည်စိတ်ကူးကိုက ကျွန်မရှူးနေတာလို့ ဘာသာတေးနားလည်ပြန်သည်။

“ကိုယ် . . . မင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ၊ မင်းပေး

ကိုယ်ရော လုပ်ငန်းထဲမှာမဟုတ်ဘဲ . . . အခုလို ဆိုရတာကို အရမ်းပျော်တယ်၊ ကိုယ်အရက် တူကယ် မသောက်ဘူးဆိုတာလဲ မင်းယုံသွားစေချင်တယ်၊ ဘာလို့ မင်းကို ယုံစေချင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဖာကိုယ်လဲ နားမလည်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်မဘာကိုမှ လွယ်လွယ်နဲ့ မယုံတတ်ဘူး . . . အထူးသဖြင့် အရက်သမားတွေ အရက်ပြတ်သွားတယ်ဆိုမျိုးပေါ့၊ ဖေဖေကတော့ ကျွန်မမယ်လို့ မမှတ်မိဘူး၊ ကျွန်မအစ်ကို အရက်သမားရဲ့ဒဏ်ကို ကျွန်မလဲ ခံခဲ့ဖူးတာပဲ”

“ကိုယ်က အရက်သမားမှ မဟုတ်တာ . . . အရက်ကို မကြိုက်ဘူး၊ မသောက်မနေနိုင် မဟုတ်ဘူး . . . ဒါတော့ မင်းယုံစေချင်တယ်”

“မသောက်ဘဲ မနေနိုင် မဟုတ်ရင် မသောက်နဲ့ပေါ့”

“ဒါကြောင့် အခုမသောက်တာပေါ့ . . . အခု ကိုယ် မသောက်ဘူးဆိုတာ မင်းကိုလက်တွေ့လာပြတာ၊ သောက်ချင်တဲ့သူက တစ်ရက်မှ အပြတ်မခံဘူး”

“ကျွန်မကို ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးဘူးဆိုရင်

ကျွန်မရှင်ဆီလာပြီး စကားပြောမှာပါ . . . ရှင်
တကယ်တော့ စကားပြော ကောင်းတယ်”
သူပြုံးလိုက်၏။

“တိုယ် ကတိယေးပါတယ်၊ မင်းကို ဘာမှ စိတ် အနှော
အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး၊ မင်းကိုလဲ ပြန်သတိပေး
မယ်၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့ဧည့်သည်နော်”

ပြောပြီး ကျန်သည့်လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လိုက်ပြ
၏။

“ရှင်အတွက် ကျွန်မမှာတာဝန်အားလုံးရှိတယ် ဆိုလိုတာ
လား”

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ပြန်ချရင်း ကျွန်မကိုကြည့်

သည်။

“ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး . . . မင်းကိုယ့်ကို ပစ်ထား
မှအကြောက်လို့ပြောတာ၊ ဒီကိုလာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်
လုံး ကိုယ်အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရ
စိုးရိမ်နေခဲ့တာ၊ တကယ်ဆိုဘာမှ စိတ်လှုပ်ရှားစေ
မရှိဘူးလေ၊ ကိုယ်မရောက်ဖူးတဲ့ ခြံ့ဖြစ်ပေမယ့် ဘာထူး
ဆန်းလို့လဲ၊ နိုင်ငံခြားမှာတောင် ဒီလိုပဲ ကိုယ်လျှောက်

သွားရဲသေးတာ၊ စိုးရိမ်တာ . . . စိတ်လှုပ်ရှားမိတာက
အဓိက . . . မင်း ကြောင့်ပဲလေ”

“ကျွန်မကြောင့်”

“အင်းပေါ့ . . . နံပါတ်တစ် မင်းကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွား
ပြီး၊ လာမကြိုတော့ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နံပါတ်နှစ်
က မအားလို့ လာမတွေ့နိုင်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နံပါတ်သုံး
လာတွေ့ရင်လဲသူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနိုင်တယ်၊
ဒါတွေ့ အားလုံးဟာ မင်းအပေါ်မှာပဲ တည်တာတွေပဲ၊
ကိုယ့်အတွက် စိုးရိမ်စရာတွေပဲပေါ့”

သူ့စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး ကျွန်မကိုကြည့်သည်။ ကျွန်မ
သူနှင့် အကြည့်ဆုံလိုက်ပြီး။

“ကျွန်မဆီကတော့ ဘာမှ မျှော်လင့်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ
ရှင်သတိထားနော်”

ဟု ကျွန်မ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ် ဖော်
ရန် ခက်ခဲသော အပြုံးတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားတာ ကျွန်မ ခြင်သည်။

“စိတ်ချ ခင်မိုးခိုင် . . . ကိုယ်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်သူဆီက
ဘာမှ မျှော်လင့်ထားတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

မာနဖြင့် လေသံအနည်းငယ် မာနေတာ သတိထား
လိုက်၏။ သူ့စကားက ကျွန်မအတွက် အလွန်အဖိုးတန်သော
စကားဟု ကျွန်မထင်သည်။ သူ့ကျွန်မကို ချစ်တယ်ပြောပြီး အ
မတောင်းသေးတာ သတိပြုမိပြန်၏။ သူ့ကို ခပ်လွယ်လွယ်
ပေါ့ပေါ့ လဘောထား၍ မရနိုင်ကြောင်း ကျွန်မဘာသာသတိ
နေမိပြန်သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို တုန်လှုပ်စေမည် မဟု
ဟု ကျွန်မက ယုံကြည်နေပြန်သည်။

“ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တော့မယ်”

“ခဏနေပါဦးကွာ . . . စကားပြောလို့ မဝသေးဘူး”

“ကားဆိုက်ချိန်နဲ့ ဖုန်းဆက်ချိန် သိပ်ကွာနေရင် အ
ကောင်းမလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ အ
အချိန် ဘာလုပ်သင့်သည်ကို ကျွန်မသိနေရမည်။ သိတဲ့အတိုင်း
ကျွန်မဆောင်ရွက်ရမည်။ ဒါမှ ကျွန်မ၏ အစွန်းရောက်အတ္တ
ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်မည်ဟု ကျွန်မနားလည်ထားသည်လေ။

ဖုန်းဆက်ပြီး နေရာသို့ ကျွန်မပြန်ရောက်လာသောအ
ကျွန်မကို ဘာခုမပြောဘဲ ခပ်စူးစူးရဲရဲ သူ့ကြည့်လိုက်တာ
သည်။ သည်အကြည့်ကို ကျွန်မမနှစ်မြို့နိုင် ဖြစ်ရပြန်၏။ ကျွ
တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး သူသည်လိုကြည့်ခွင့်ရှိလို့လား။

ကျွန်မကို သူကအကြည့်ဖြင့် ချိုးနှိမ်လိုက်တာတဲ့လား။ သည်
အကြည့်မျိုး သူ့ကျွန်မကို မကြည့်သင့်ဟု ကျွန်မက ထင်သည်လေ။

ကျွန်မ သူ့ကိုခပ်တမ်းတင်း ပြန်ကြည့်လိုက်စဉ် သူ
အကြည့်ကိုလှလိုက်၏။ သူ့ကြည့်လိုက်တာ တကယ်ခဏလေးပါပဲ။
အဝင်မြင့်လွန်းသော၊ ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်လွန်းသော ကျွန်မ
အသာ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းလား။ ကျွန်မ ဝင်ထိုင်
လိုက်ပြီး စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

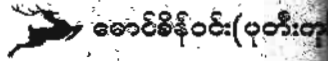
မြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတော့ ခဏအံ့တွင်းမှာပင်
ကျွန်မ ဖုန်းဆက်သည့် အိမ်မှ ကောင်လေး မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်
ရောက်လာ၏။

“မင်းတို့ အိမ်မှာ ဒီဧည့်သည်ကို ထားမှာကွယ် . . . သူ့ကို
ခေါ်သွားပြီး မင်းပဲ နေရာချထားပေးလိုက်နော်၊ သူ
နာမည်က ဦးတက်နေဝန်းတဲ့”

မိတ်ဆတ်ပေးပြီး ကျွန်မ အိမ်ရှင်ကောင်လေးကို အပ်
လိုက်၏။ ကျွန်မတာဝန်ကုန်ပြီထင်သည်။

သည်နေ့အကြည့်မျိုးလို ကျွန်မကို စားတော့ဝါးတော့
ခတ်တတ် တပ်မက်မှု မျက်လုံးများနှင့် နောင်ကြည့်ပါက ကျွန်မ သူ
အပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိမည်ဟုထင်။

သူက ကောင်လေးဆိုင်ကယ်နောက်မှ ဝင်ထိုင်ရင်း

ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။ သည်အကြည့်ကျတော့ သနားစရာကောင်းနေပြန်သည်ပဲ။ ဘယ်လိုလူလဲ။

“မနက်ဖြန်နော်”

တောင်းပန်သံပါသော တောင်းဆိုမှု သူ့နှုတ်မှ ထွက်ခြင်းအတွက်တော့ ကျွန်မ ကျေနပ်ရပြန်သည်။ သူများတော့ ပန်တာကို ကျေနပ်မိသော ကျွန်မက သူများကို တောင်းပန်အလွန် ခက်ခဲကြောင်း နောက်တော့ သူ့သိသွားမှာပါပဲ။

သည်လောက်အတ္တကြီးလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပတ်သက်ချင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သူ အခုတော့ သိဦးမည်မဟုတ်။ မောင်းထွက်သွားသော ဆိုင်ကယ်နောက်ကို ကျွန်မကြည့်နေမိသေးသည်။

မြို့ပြင်တောင်မြင့်တွေဆီမှာ မြို့တွေဆိုင်းလို့နေပါလား။

ခဏကြာလျှင် အအေးဓာတ်ဝင်လာတော့မည်ပဲ။

x x x

(၈)

ဝင်းတံခါးရှေ့မှာ ကျွန်မ ခြေစုံရုပ်မိချိန်တွင် သူအိမ်ထဲ ထွက်လာတာမြင်သည်။

“ကိုယ် ဒီဝင်းတံခါးကို တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေတာ မနက်ကတည်းကပဲ”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်မ အလိုက်သင့်ပြန်ပြောလိုက်၏။ ကျွန်မ ရောက်သွားချိန်မှာ နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ နေ့က အချိန်အတိအကျ ကျွန်မက ကတိပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့အကြာကြီး စောင့်နေရခြင်းအတွက် ကျွန်မမှာ တာဝန်

မရှိနိုင်ပါ။

“နှစ်နာရီတိုးပြီ . . . နှစ်နာရီရောက်လာတာ တော်တော်တာပေါ့ . . . နှစ်နာရီရောက်မလာဘဲ ညနေခြောက်နာရီမှာ မင်းရောက်လာရင်လဲ ကိုယ်မင်းကို ဘာပြောပိုင်ခွင့်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲလေ . . . ဒီလောက်စောစော လာဖော်ရတာကိုပဲကိုက် ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ဝင်းဝဆီမှ အိမ်ဘက်အလျှောက် သူက ပြောသည်။ သူ့စကားတွေကို တစ်ဖက်နားမှ ဝင်ပြီး တစ်ဖက်နားမှ ထွက်သွားစေခဲ့၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိမလဲ မစဉ်းစားမိဘဲ ကျွန်မ သူ့ကို ဘာကြောင့် ရောက်လာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကိုသာ သူ့သိစေချင်ပြန်သည်။

“ရှင်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်ကို လာကြည့်တာ”

“ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် . . . ကိုယ့်ဆီလာတာတော့ လာတာပဲလေ . . . မင်းဘယ်လို ရောက်လာရောက်လာ ကိုယ်ကတော့ ကျေနပ်တာပါပဲ”

ဘယ်လိုရောက်လာရောက်လာ လာတာတော့ လာတာပါပဲဆိုသည့် စကားလုံးတွေကို ကျွန်မ မကျေနပ် မနှစ်သက်။ သူ့မျက်နှာဆီ ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ သူကတော့ ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ ရှေ့တူရူကိုသာ ကြည့်နေဆဲ။ သည်အမှုအရာကိုလည်း ကျွန်မ

ဦးစား ကျွန်မသူ့ကို ကြည့်လိုက်တာ သူ့ဆီပါလျက် ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ နေသည်ထင်ပြန်၏။

ကျွန်မကို သည်လို ညစ်ကျယ်ကျယ် စုံစံမျိုးဖြင့် အနိုင်ပေးခဲ့ ကြိုးစားလို့ မရနိုင်တာ သူ့သိစေရမည်ပေါ့။ ကျွန်မ၏ ဓနရာတော အနိုင်ယူပိုလ်ကျ စိုးမိုးလိုသော အတ္တစိတ်က သူ့အပေါ် မပြီးသို့ဖွဲ့ မိနေတာ ဘာသာသတိထားမိခဲ့၏။ သူကတော့ ရိပ်မိအိမ်ခန်းရုံမည်မဟုတ်ဟု ကျွန်မထင်ပြန်သည်။

“ဒီအိမ်ရှေ့မှာပဲ ထိုင်ကြမယ်”

အိမ်ရှေ့တွက်လုပ်မှာ သစ်ရိပ်တစ်ခုရှိသည်။ သစ်ရိပ်အောက်မှာ ဆက်တီခုံအဟောင်းတွေချထားတာ မြင်ရင်း ကျွန်မ ပြောလိုက်၏။

“မင်းသဘောပဲလေ”

အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြုဆောက်ထားသော အိမ်ကလေးက အရှေ့ဘက်မှာ နေရိပ်ကျနေသည်။ နေရိပ်မှာ ချထားသည့် ဆက်တီခုံကလေးတွေမှာ ထိုင်ရတာ အတော်သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်ထင်၏။

“စားရ သောက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဧည့်သည်တစ်ဦးကို မေးသည့် အိမ်ရှင်စကား . . .

“ပြေပါတယ် . . . ဒီနားမှာတင် ထမင်းဆိုင်ရှိတာပဲ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတယ် ဆိုတာမျိုးက မယုံမကြည် အဖြစ်ခံရဖို့များတာပဲလေ ကိုယ်က အညာလွယ်သလိုမျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ရှင့် ကြည့်ရတာ အညာလွယ်မယ့်ပုံပါ”
ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်စောင်းထိုးရင်း ကျွန်မဆိုတော့ သူ့ထဲ ပြုံးသည်။

သူ့မျက်လုံးများက သူ့ပြုံးလိုက်သည်နှင့် ပို၍ တောက်စင် ကြည်စင်သွားသလိုပင်။

“မင်းပြောလဲ ကိုယ်ခံရမှပါပဲ . . . အခုလို တွေ့တွေ့ချင် ချစ်မိတဲ့မိန်းကလေး ကိုယ့်ဘဝမှာ မရှိသေးပါဘူး။ အညာ လွယ်တယ်ပြောလို့ရနိုင်တာကတော့ ကိုယ်လေ”

စကားကို မဆက်သေးဘဲ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးတွေထဲ လိုက်ပြီး အကြည့်ဆုံလိုက်၏။ သူ့အကြည့်တွေက တောက်ပလွန်း ပြီး အားလုံးကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်နေတဲ့ အကြည့်မျိုးတွေလား။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အကြည့်တစ်ချက်ကြောင့် ခြေလှမ်းပျက်စီး မိန်းကလေး၊ ရင်ဖိုရတဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။

“ရည်းစားတွေ . . . အများကြီးရှိခဲ့ဖူးတယ်”
ဟု စကားကို ဆက်လိုက်၏။

“အဲဒါ တစ်ခုတော့ ရှင်ပြောသမျှထဲမှာ ကျွန်မထုံတယ်”
သူ့ရယ်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်မစကားကြောင့် သူမအိ လေည်နှင့် ရယ်မောပစ်လိုက်ရတာ ကျွန်မသိနေတာပေါ့။

ကျွန်မနားလည်လိုက်မိတာ တစ်ခုက သူ့ ကျွန်မကို ယုံစေ နှင်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ယုံခြင်း၊ မယုံခြင်း ကိစ္စ သည် ကျွန်မအပေါ်မှာသာ မူတည်နေသည်ပဲ။

သူ့မှာရည်းစားတွေအများကြီးရှိတာ၊ သူ့ပွေတာ၊ ရှုပ် တာကိုတော့ ကျွန်မယုံကြည်ရပေမည်။ သည်အတွက်က ကျွန်မ အတွက် အရေးကြီး၏။ သည်လိုယုံမိမှ သူ့ကို လျှပ်ပေါ်လေ့စ်လီ သူ့အဖြစ် ကျွန်မအမြဲမြင်ကာ အပေါ်စီးမှ ရနေနိုင်မှာပေါ့။

သူက သူ့ကောင်မလေးတွေကို တကယ်မချစ်ခဲ့ပါဘူးဟု ဆိုလာမည့်စကားကိုတော့ ကျွန်မမယုံစားမိဖို့ အရေးကြီးပြန် သည်ပဲ။ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းကိုသာ ချစ်တာပါဆိုသည့် စကားကို ကျွန်မက မသာယာဘဲနေနိုင်ရမည်ပေါ့။

ကျွန်မယုံကြည်ဖို့ လိုအပ်သော သူ့ရည်းစားများသည် ကိစ္စ တိုပင် စကားဆက်ဖို့ လိုအပ်သည်တွေ့ရင်း စကားကြောင်းပေး လိုက်၏။

“ရှင့်ရည်းစားတွေထဲမှာ လှတဲ့သူတွေပါမှာပေါ့နော်”
“တစ်ယောက်တစ်မျိုး လှကြမှာပေါ့ . . . ကိုယ်ကလုလို့

www.burmeseclassic.com

လဲ ကြိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့။ ဒေးသွားကြတော့လဲ၊ ကိုယ်
သူငယ်ချင်းတွေလိုပါပဲ။ လမ်းမှာတွေ့ရင် ခေါ်ခေါ်
ပြော ရှိကြတယ်လေ။”

ဒါလည်း ဟုတ်လောက်ပါသည်။ သူက စကား
ကောင်းသူတစ်ဦးပေပဲ။ စကားပြောကောင်းရုံမျှမက သူ့အ
အပြင် လက္ခဏာတွေက ထူးထူးခြားခြား ရှိလှတစ်ဦးဆိုတာ
ကျွန်မလက်ခံရမည်။

အထူးခြားဆုံးကတော့ သူ့ရဲ့ စူးရှတောက်ပတဲ့ မျက်
တစ်စုံပါပဲ။ အဲဒီမျက်စိနဲ့ လိုက်ဖက်လှပတဲ့ နှာတံကလေး
ယောက်ျားတွေထဲမှာ ရှာရှားပါးပါး ဖြစ်ပေမည်။ ထိုထူးခြားဆုံး
များကပင် သူလိုချင်တာကို မရ ရအောင် ယူတတ်သည့် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဟု ခန့်မှန်းရလွယ်လွန်းသည်။ ထို့ကြောင့်
သူသည် ကျွန်မ၏ အတ္တကို ပွန်းပဲ့ရှုနာ ဖြစ်စေနိုင်သည့် လူတို့
ယောက်ဖြစ်နိုင်ပါလားဟု ကျွန်မတာသာ သတိပေးနေရသူ
အနေအထားပင်။

သူ၏ မိပြင်တိကျသော နှုတ်ခမ်းများက မိန်းကလေး
အတော်များများကို ဖမ်းစားညှို့ငင်နိုင်မည်မှာ မလွဲ။ သည်အ
မှာ ကျွန်မ မပါချင်။

“မင်း ကိုယ့်ရည်းစားတွေအကြောင်း စိတ်ဝင်စားလိုလား”

ကျွန်မအတွေးနှင့် ကျွန်မလေးရိနေစဉ် သူကမေးလိုက်၏။
“စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ နားထောင်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ဒီနေ့တော့ မဟုတ်ဘူး။”

ကျွန်မနာရီကို ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် စောစောလာခဲ့”

“မနက်ဖြန် ကျွန်မ မအားဘူး”

“ဟာ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ခင်မိုးခိုင်ရာ၊ ခဏလေး
ဖြစ်ဖြစ်တော့ လာခဲ့ပါကွာ၊ အခုလို စကားအကြာကြီး
မပြောဘူးလေနော်၊ ရောက်ပြီး ခဏနေပြန်ပေါ့”

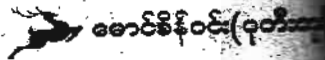
ကျွန်မမလာဘူးပြောသည်ကို သူလုံးဝမကျေနပ်ပုံမရ။ သူ
ဆို ခဏလာပြီး အချိန်ဖြုန်းဖို့ ကျွန်မမှာ အခက်အခဲ မရှိလှပါ။
သို့သော် ကျွန်မက သူ့ဆီကို နေ့တိုင်းလာပေးနေစရာမှ မလိုဘဲ။
အဲသည်လိုအတွေးက ကျွန်မမနက်ဖြန် မလာဘဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်စေ
ခဲ့ပြန်သည်။

“အားရင်တော့ လာခဲ့မယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မသေချာဘူး၊
မလာဖြစ်ဖို့က များတယ်”

ကျွန်မမရေမရာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါကွာ၊ ဒီမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်း ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ မင်းကိုတွေ့ချင်ဖို့ လာခဲ့

တဲ့သူကို တစ်နေ့လုံးတော့ ပစ်မထားပါနဲ့... ဒါက
ဖြစ်ဖြစ် မျက်နှာလေးတော့ လာပြပါဦးကွာ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မ ပြုံးမိသွားပြန်သည်။ သူ့
လောက်များ ကလေးဆန်လိုက်ပါသတဲ့လဲ အတွေးဖြင့် ကျွန်မ
ဖြစ်သွားတာ။ သူကတော့ ဘယ်လိုထင်လေမည်မသိ။

“ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်မယ်... က... ပြန်မယ်
ပြောရင်း ကျွန်မထရပ်လိုက်၏။

“ရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်။ မင်းလာဖြစ်မှာ
ကျွန်မကို ကြည့်ရင်း သူပြောလိုက်သည်။

ကြည့်...။ အဲဒါမျိုးတွေကို ကျွန်မ မကြိုက်တာ
ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်ကဘာကြောင့် ကြိုတင်

အပိုင်တွက်ရတာတဲ့လဲ။

သည်လို ကြိုတင် ထင်ပိုင်ခွင့်တွေ ရှင်ရမှာ မဟုတ်
ဘူးလေ။ ဝင်းတံခါးဝအထိ အတူယှဉ်ပြီး သူ့လျှောက်လိုက်
သည်။ ဆည်းဆာသည် သူနှင့် ကျွန်မတို့အပေါ် မီးမောင်းထိုး
နေသလို။

တော်တော်လေးကို စိတ်ဝင်စားစရာတွေရှိနေတဲ့
တော့ ကျွန်မလက်ခံလိုက်ပါ၏။

x * x

(e)

နောက်နေ့မှာ ကျွန်မသူ့ဆီသို့ မသွားဘဲနေလိုက်၏။

တစ်နေ့လုံး ကျွန်မမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိသော်လည်း
မေ့ကို ကူညီရင်း စာဖတ်ရင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်။

ကျွန်မ ကိုယ် ကျွန်မ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တာလည်းပါသည်။ ကျွန်မ
သူ့ဆီကို မသွားဘဲ နေလိုက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ
တာ သိချင်ခြင်းပင်။

သူနှင့်မတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်မမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘယ်လို
ခံစားမှုမျိုးပေါ်ဘဲ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးသွားတော့ ကျွန်မကိုယ်
ကျွန်မ အလွန်ကျေနပ်ရပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ဘယ်သေအ
ခါမှ သူ၏ လွမ်းမိုးမှုအောက်ကို ရောက်တော့မည်မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

ဟုလည်း ဘာသာယုံကြည်စိတ်ချသွားရတော့၏။

သူသည်သာ ကျွန်မ၏ စမ်းသပ်မှုကို ခံနေရသော ကျွန်မ၏ သားကောင်ဖြစ်နေမလား။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူနှင့်ကျွန်မတို့မှာ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည် တွေးသည်။ ကျွန်မကလည်း ပါးစပ်ပွင့်ပြီးလျှင် နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ရန် ကြာတော့မည် မဟုတ်တာ။ ပါးစပ်ပွင့်ပြီးဆိုတာနှင့် သည်အလုပ်က ကျွန်မထူးလို့ကိရ်ရသာ။ ကျွန်မရန်ကုန်ဆင်းပြီးဆိုတာနှင့် သူနှင့်ကျွန်မလည်း အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားနိုင်ပြီပဲ။

နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေတိုထား၍ လောလောဆယ်ကိစ္စ စဉ်းစားမိတော့ ကျွန်မဘက်က နည်းနည်းလွန်နေပြီလားဟု ထွေပြန်သေးသည်။

သူ့ကိုသနားချင်သလို ဖြစ်လာမိပြန်၏။ သူသည်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် ခပ်နွဲ့နွဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့ လူစားမျိုးမှ မဟုတ်တာ အတွေးဖြင့် သနားစိတ်ကို ဖောက်ရပြန်သည်ပဲ။

ဘာမဆို လိုတရဖူးသော မျက်နှာပေး။ ဘာကိုမှ အထွေထွေ မပေးတတ်သော ပြုံးထေ့ထေ့နှုတ်ခမ်း၊ တစ်ဖက်သား၏ စိတ်ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်စွမ်းသည် တည်ကြည်စူးရှသော မျက်ဝန်းနုများဖြင့် မာနရောင် တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော အမူအရာမှ သည် ကျွန်မစိတ်ကို ကသိကအောက် ဖြစ်စေသည်ကတော့ အပင်။

ကျွန်မက လူတွေထက်၊ စရိုက်တွေကို ပို၍ လေ့လာ အတတ်ချင်သူ ဖြစ်လေမလား။

သူ့ပုံကမည်မျှပင် ဆွဲဆောင်မှု စွမ်းအားရှိပါစေ။ သူ့စရိုက်တို့ မကြိုက်တာ တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဦးနှောက်ထဲမှ ဖယ်ထုတ်နိုင်အောင် ကျွန်မမှာ လုံလောက်သော အလေ့အကျင့်ရှိသည်ဟု သုံးနေပြန်၏။

ကံကောင်းသည်မှာ သူထံ၌ ကျွန်မမကြိုက်နိုင်သော စရိုက်တွေက များစွာရှိနေသည်လေ။ သည်အချက်ကြောင့်ပင် ကျွန်မ သူ့ကို လေးလေးနက်နက် ထည့်တွက်စရာ မလို။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် သဘောနိုင်ခဲ့ခြင်းပေလား။

တစ်ခုတော့ ကျွန်မ သတိထားရပေမည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်စိတ်ရှည် သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိမည်ပုံမပေါ်။ သည်နေတစ်နေလုံး ကျွန်မကိုမျှော်ပြီး နောက်တစ်နေ့လုံးတော့ ဆက်မျှော်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ချင်မှ လုပ်တော့မည်။ နောက်နေ့ညနေပိုင်းမှ ကျွန်မရောက်သွားလျှင် သူ့ရှိနေချင်မှ ရှိနေပါတော့မလား ကျွန်မ တွေး၏။

သည်လိုအဖြစ်မျိုးလည်း ကျွန်မက အဖြစ်မခံချင်သေး။ မိုးမလင်းမီ ပွဲသိမ်းသလိုမျိုး မဖြစ်စေချင်ပြန်။ ကျွန်မက စမိပြီဆိုလျှင် ကျွန်မကပင် အောင်မြင်စွာဆုတ်ခွာလိုပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

၁၈၅

ခောင်စိန်ဝင်း(ဗုတီးတုန်း)

ဘာဖြစ်ဖြစ်သူနှင့် ကစားရသည့်ပွဲကို ကျွန်မနှစ်ယောက်
လိုလားနေသည်ကတော့ အမှန်ပါပဲလား။

x x x

(၁၀)

နောက်နေ့မနက်မှာ အိပ်ရာက စောစောနိုးနေသော်
လည်း အလုပ်ရွပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

မေမေ ဘုရားပန်းလဲတာကို ဝင်ကူလိုက်၏။ မေမေသည်
ဘုရားတရားနှင့် စိတ်ကို ကုစားနေသော်ငြား ဖေဖေနှင့်
အိမ်ထဲမှာ မေ့သွားနိုင်ဟန်မတူသေး။ ညကပင် ဖေဖေနှင့် ကိုကို
အိမ်ထဲမှာ အဖြစ်ကို ပြန်ပြောမိရင်း မျက်ရည်ကျခဲ့သေးသည်ပဲ။

ဖေဖေသည် မေမေနှင့် အရက်ကြောင့်ကွဲကာ မြို့ထဲမှာ
အတယ်ယစ်ထုတ်ကြီးဖြစ်နေခဲ့၏။ အရက်ဖိုးကို လူတကာ လက်
ဖြန့်တောင်းရင်း မေမေတို့ မိသားစုအရှက်ကို ရစေခဲ့၏။ နောက်
အားတော့ မြို့လယ်က ဈေးလှမ်းနံဘေးမှာ ဖေဖေသေစဉ် မိန့်ခဲ့
သည်။ ဆွေမျိုးမရှိသော တစ်ကောင်ကြွက်မို့ ဖေဖေ အိမ်ထဲမှာ

www.burmeseclassic.com

ချမည်သူမရှိ။ ကွာရှင်းပြတ်စဲထားပြီး ဖြစ်ပါလျက် ဖေဖေ အလောင်း မြေကျသည်အထိ မေမေက ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသည်လေ။

ကိုကိုအရွယ်ရောက်လာတော့ ဖေဖေခြေရာနင်းက အရက်သမားဖြစ်လာရပြန်၏။ ကိုကိုနှိပ်စက်သဖြင့် မေမေ ကျန်သောပစ္စည်းများ ကုန်ရပြန်ပြီ။ အရက်ဝိုင်းမှာ ရန်ဖြစ် ရှုံးရောက်၊ ဂါတ်ရောက်ကလည်း မနည်း။ မေမေချိုးပွဲခွင့်ရသည့် အချိန်တုန်းက သူဝါရောယောင်ငိုခဲ့ရဖူးသည်။ ကိုကို အရက် သောက်ပြီး သွေးဆိုးတတ်သောကြောင့် မေမေ ပြဿနာပေါင်း စုံကို ရှင်းရင်းဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရရပ်ကွက်ထဲက လည်းသူတို့ မိသားစုကို ကြည့်ထားကြသလိုပင်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကို အရက်ဝိုင်းမှာ ဓားထိုးခံရ ချိတ်တရက်ဆုံးတော့ မေမေမှာ အန္တရာယ်ပိုင်း ဖြစ်ရင်း သော တွေဝေရတာ သူအသိဆုံး။ သည်ကတည်းက အရက်ကို သူ့ဖု တီးရွံ့ရှာခဲ့သည်။ သူတို့မိသားစု ဘဝကို အရက်ကဖျက်စီး ခဲ့သည်ဟု ရင်၌စွဲလမ်းနေခဲ့သည်။ အရက်ဟု အသံကြားရရှိ နှလုံးတုန်ရင်တုန်ဖြစ်ရသည်။ ကြာတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အရက် ဖုတီးရွံ့ရှာခြင်းက ရောဂါတစ်ခုနယ် စွဲမြဲလာတော့၏။ အ သောက်တတ်သူကို အထင်သေးရုံမျှမက၊ သူ့ဘဝမှာ ပတ်သ

သူကနွယ်မှု မရှိစေရဟုလည်း စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့ဖူးသည်။ သည်အစွဲအလမ်းကပင် ကိုတက်နေဝန်းနှင့် သူ့ကို အာ ခြေ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တာပါလား။ လူတော် ထစ် သောက် ဖြစ်နိုင်သည့် ကိုတက်နေဝန်း အရက်ကို လုံးဝ မသောက် သည် စေတနာ သူ့မှာ အပြည့်ရှိနေပြန်၏။

x x x

အိမ်ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးတော့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား ပြုပြင် ချက်ချင်းမှသွားသေးဘဲ နေလိုက်ပြန်သည်။

အရမ်းအစောကြီးသွားစရာမှ မလိုအပ်တာဘဲ။ ကျွန်မကို ကျေနပ်သဖြင့် သူပြန်သွားချင်စိတ် အပြင်းအထန်ဖြစ်ကာ သမပြန်ခင် အချိန်ပိုင်းလောက်အထိ ကျွန်မမှသွားဘဲ နေလိုရသည် လေ။

သူ့ကို ကျွန်မက သက်သက်နှိပ်စက်ထားချင်သေးသည်။ ဒါကလည်း ကျွန်မအကြောင်း ရှိနေသည်။ ဟိုနေ့က သူ့ဆီက ပြန်ခါနီးမှာ ကျွန်မနောက်တစ်နေ့ သူ့ဆီကို သေချာ ပေါက်လာဖြစ်မှာပါဟု အခိုင်အမာသိနေသည့် အချိုးမျိုးနဲ့ သူပြောခဲ့တာ ကျွန်မမကျေနပ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အပြုံးတစ်ခုနယ် ဆို ဖွဲ့နေခဲ့သည်လေ။

ထိုအငြိုးသည်ပင် မနေ့က ကျွန်မသူ့ဆီ မသွားဖြစ်စေ၊
ဖန်တီးပေးခဲ့သလို ဖြစ်ပြန်၏။ သည်ကနေ့ သူ့၏ခံစားမှု အထိ
အနက်ကိုကြည့်ပြီးမှ ကျွန်မအငြိုးက ပြောပျောက်ကောင်း ပြော
ပျောက်လိမ့်မည်။ မနေ့က ကျွန်မမလာလို့ ခံစားရမည့် သူ့ဝေဒနာ
ကို ကျွန်မက လိုလိုလားလား နားထောင်ရင်း ဖြေသိမ့်နေချင်ပြန်
သည်။

ကျွန်မအိမ်မှ ထွက်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ အတော်ပင်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နိုင်လှ၏။ မနက် ၁၀နာရီဆိုသော အချိန်သည်
သူ့ ကျွန်မကို ဆက်စောင့်ရကောင်းမလား၊ ပြန်သွားရရင် ကောင်
မလားဟု ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေနိုင်သော အချိန်ပဲဟု ကျွန်မစဉ်းစား
သည်။ ကားဂိတ်မှာ ညနေပြန်ဖို့ ကားလက်မှတ်သွားဝယ်လျှင်
လည်း မိနိုင်သေးသည့် အချိန်ပင်။

x x x

(၁၁)

အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါးကို ခပ်ဟဟလေး အဆင်သင့် ဖွင့်ထား
တာ တွေ့တော့ ပြုံးမိသေးသည်။ ညကတည်းကများ မပိတ်ဘဲ
ထားခဲ့လေသလား။ သူများ အိမ်ကပစ္စည်းတွေ ပျောက်ကုန်လျှင်
တော့ အခက်ပေပဲဟု တွေးမိပြန်၏။

ကျွန်မအိမ်ရှေ့အရောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာတာ သူ့ကြို
သည်။ သူ့မျက်နှာ သူ့နှုတ်နှုတ်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မကျေနပ်
ပျော်ရွှင်သွားမိတာကို သူမရိပ်မိစေရန် ကြိုးစားဖုံးဖိလိုက်ရ၏။

“အိမ်ရှေ့က ဒီအချိန်နေပူလိမ့်မယ် . . . ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ဝင်ထိုင်တာကောင်းတယ်”

“ကျွန်မအိမ်ရှေ့မှာပဲ ထိုင်ချင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

အိမ်ရှေ့ဆက်တီဘေးမှာ ရပ်ရင်း ကျွန်မတို့ပြောနေကြသည်။

“မင်းတို့ ဘေးကလူတွေက တစ်မျိုးမြင်သွားနိုင်တာပေါ့၊ ဟိုနေ့ကလဲလာတယ်၊ ဒီနေ့လဲ လာထယ်ဆိုပြီး တစ်မျိုး တွေးစရာ မဖြစ်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ မင်းငြင်း လိုက်တာဟာ . . . ကိုယ့်သိက္ခာကို စော်ကားလိုက်သလို ခံစားရတယ်”

ကျွန်မသူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရ၏။ သည်လို ကျွန်မမရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မသာ ကာကွယ်လိုစိတ်ရှိနေပြီ။ သူ့တစ်ပါး၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုတော့ ထိပါးစော်ကားလိုစိတ် ဘယ်တော့မှ မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ စကားများအတွက် သူ့ကိုယ် ကြည်ပြုဆလိုက်ခြင်းဖြင့်သာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကုစားရာရောက် ခည်တွေး၏။

“ဒါဖြင့်လဲ . . . သွားလေ”

ဧည့်ခန်းထဲတို့ ဝင်သွားသည် သူ့နောက်မှ ကျွန်မလိုက် လာခဲ့ရင်း ဒါသူ့ရဲ့ ဦးဆောင်မှုတို့ လိုက်နာအညံ့ခံတာမှ မတုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ်အကောင်အထည် ဖော်တာမဲ့ဘာသာ ဖြေရှင်းချက်ထုတ်နေမိသေးသည်ပဲ။

ဧည့်ခန်းလေးမှာ ကျဉ်းပြီး စားပွဲမှာလည်း သေးလွန်း သဖြင့် သူနှင့် ကျွန်မမျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်သည်အခါ သိပ်ပြီး ထေးကွာလှသလိုပင်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ဟာ ကြောက်စရာ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မယုံနေမိပြီ။ သူ့မှာ ကျွန်မ၏ (အများထက်လွန်ကဲသော) စံများနှင့် မကိုက်ညီသော်ငြား သူကား သူယုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မအသေအချာ သိနေပါသည်။

“မနေ့က ဘာလို့မလာတာလဲကွာ”

စားပွဲမှာထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း၊ သူ့ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။ ကျွန်မက စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသော မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်အဟောင်းတို့ ကိုင်ရာမှချွတ်ရင်း သူ့ကို မကြည့်ဘဲ . . .

“မလာချင်လို့ မလာတာပါ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“မင်း တကယ် . . . နေနိုင်တယ်နော်”

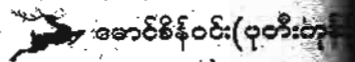
အသံ၌ သူ့ခံစားမှုအစွန်းအစ ပါလာသလို။

“မနေနိုင်စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ”

“ဟုတ်မှာပါလေ”

သူ ကျွန်မကို စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ အကြည့်ကို လွှဲရှင်း သက်ပြင်းကို ခပ်မျှင်းမျှင်းချသံကြားသည်။ သူ့အမူအရာကို ကျွန်မ

မသိမသာ အကဲခတ်နေမိ၏။ ကျွန်မ သူ့ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ကောင်း ဖြစ်သွားမိတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

“ကိုယ်မနေ့က တစ်နေ့လုံး ဘယ်လိုမှနေလို့ မရဘူး ခင်မိုးခိုင်၊ လာမယ်ထင်လို့ ဝင်းတံခါးကို လှမ်းလှမ်း ကြည့်ရင်းနဲ့ပဲ အချိန်တွေကုန်သွားတာ၊ မင်းရောက်မလာ တော့ပါဘူး၊ စိတ်လျှော့လိုက်တော့ အရမ်းခဲစားရတာပဲ အရမ်းကို အထီးကျန်ဆန်သွားသလိုပါပဲ၊ ဒီတစ်ပြီလုံး ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲလေ”

“ကျွန်မအားမှပဲ လာလို့ရတော့မှာပေါ့”
စိတ်ကိုတင်းရင်း သူ့ကိုကြည့်ကာ ကျွန်မပြောသည်။ ကျွန်မလေသံတွေက မာဆတ်နေဆဲ။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မင်းမှာလဲ မင်းကိစ္စတွေ ရှိနေတာပါ။ ကိုယ်က ကိုယ်မျှော်မိတာ . . . ကိုယ်ခဲစားရတာတို့ ပြောပြမိတာ၊ ရန်ကုန်မှာဆိုရင်တော့ တစ်နေရာမှာ သွားရင်သွား ဒါမှမဟုတ် . . . သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ တွေ့ရင်တွေ့ . . . ခဲစားရတာကို ဖျောက်ဖျက် လွယ်ချင်လွယ်ဦးမယ်၊ ဒီမှာတော့ ဘာမှလုပ်စရာထင် မရှိဘူး၊ သိပ်အထီးကျန်ဆန်ပြီး မင်းကို မျှော်တဲ့အလုပ်

လုပ်စရာရှိတယ်လေ”
“မမျှော်ဘဲ နေလိုက်ပေါ့”
“မရလို့ပေါ့ ခင်မိုးခိုင်ရယ်၊ ညရောက်တော့ ပိုဆိုးတယ်၊ ကိုယ်ဒီလိုနေ့တွေ ညတွေ ထပ်ပြီးရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘူး၊ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

သူ့အသံက သူ့ခဲစားမှုကြောင့် ပျော့ပျောင်းနေသလို။ သူ့ဘာသာခဲစားနေရတာပါလား သိလာခဲ့ရ၏။

ညတုန်းက ကျွန်မတွေ့ခဲ့မိသည့် အတွေ့ကတစ်မျိုး။ သူ့ခဲစားရသည့် အမှုအရာ စကားတွေကို ကြည့်ရင်း သူ့ခဲစားရသည့် အကြောင်းတွေကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ကာ နေလိုက်မည်ပဲ။

လက်တွေ့မှာတော့ သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း သူ့ကို ကျွန်မသနားလာသည်။ ကျွန်မမှာ အပြစ် မရှိနေသလို ခဲစားလာရပြန်သည်လေ။

ကျွန်မ၏ ဖမ်းသပ်မှုသည် သက်ရှိလူသားတစ်ဦး၏ ခဲစားမှုကို ဓားစာခံဖြစ်စေခဲ့ပြီလား။ သည်အတိုင်းဆို ကျွန်မ မတရားရာ များလွန်း နေပြီလား။ သူတစ်ပါး၏ နှလုံးသားနှင့် ကျွန်မက အပျော်စရာ ခဲစားသလို ဖြစ်နေပါရောလား။

ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ သူ့စိတ်ကသိ

ကအောက် ဖြစ်ရုံလောက်သာ ရည်ရွယ်ခဲ့ပြီး အခုလောက်ထိ ခံစားစေရန် မရည်ရွယ်ပါ။

ကျွန်မကဘာမှ မထိုခိုက်ဘဲ သူ့တစ်ပါးကို ဝေဒနာမရှိသက်သက် အလုပ်ကတော့ ကျွန်မတရားမည် မထင်ပါ။ သူ့မှာ သူ့အတ္တကို ထိပါးရုံမျှ သူ့က မခံချင်ဖြစ်ရုံမျှ ကျွန်မကလိုလားသည်။

“ရှင်ပြန်မယ်ဆိုတော့၊ အရက်မသောက်ဘဲ မနေနဲ့တော့လို့မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို အရက်မသောက်ဘူးလို့ ပြောတဲ့စကားကို ရုပ်သိမ်းပြီလား”

သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မမေးသည်။

“ဟိုပြန်ရောက်ရင်တော့ ပြန်သောက်မိမယ်ထင်တယ်။ ဒီမှာဆိုရင်တော့ မသောက်ဘူးပေါ့”

“မသောက်ဘဲနေတာပဲ၊ မနေ့ကဆို အရက်သောက်ရင် အချိန်တွေကို ကုန်ပစ်လိုက်ချင်တာ၊ မင်းကို ပြောထားလို့ မင်းနဲ့သာ စကားပြောနေရရင် ကိုယ်အားလုံး ထားနိုင်တယ်”

“ရှင်တို့ ကျွန်မက နေ့တိုင်းအချိန်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိနေလား၊ ရှင်ကရော ဒီမှာ အရက်လာဖြတ်တာတဲ့လား”

သူ့ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က မင်းကို တောင်းပန်နေမိတာပါ။ မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ လာတဲ့လူတစ်ယောက်ကို မနေ့ကလိုတော့ တစ်နေ့ကုန် ပစ်မထားနဲ့ပေါ့။ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် နေ့တိုင်းလာတွေ့ရင်၊ ကိုယ်ဒီလောက် ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် . . . စောင်းပန်နေတာပါ”

“ကျွန်မဘက်ကိုရော . . . ရှင်ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

နံရံဆီ အကြည့်ပို့ရင်း ပြောလိုက်သည့် ကျွန်မစကားသံက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေလေမည်။

“မင်းအတွက်ထည့်တွက်လို့ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ်လို့ ကိုယ်ပြောတာပေါ့ခင်မိုးခိုင်၊ ကိုယ့်အတွက်ချည့်သာ ကြည့်ပြောရရင်၊ အချိန်ရှိသရွေ့ ကိုယ်ကမင်းကိုတွေ့ချင်နေတာပါ . . . တစ်နာရီလောက် ကိုယ့်ကို လာတွေ့ရင် . . . ကျန်တဲ့ နှစ်ဆယ်သုံးနာရီမှာ ကိုယ်မင်းကို သတိတရ လွှမ်းနေလို့ နေရဲပါတယ်”

“စကားပြောတော့ . . . အတော်ကောင်းနော်”

“ခံစားရတာတွေကို ပြောနေတာပါ”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ချင်လဲ မဟုတ် ဘူးပေါ့”

“တကယ်ပါ . . . ခင်မိုးခိုင် . . . ကိုယ်မင်းကို ချစ်စိမ်းရူးသလိုဖြစ်နေပြီ”

အပြောကောင်းသလို အမူအရာကလည်း ကောင်းထင်ပါသည်။

သူ့ကို ကြည့်ရင်း သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့ သူ့ကို ယုံသွားမိမှာစိုးရိမ်လို့ လာသည်။ သူ့စကားတွေက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာတွေလို ခံစားမှုအလိုက် ဖြတ်ပြေးပြောင်းလဲနေသွားစေပြန်သည်ပဲ။

ကျွန်ုပ်မပြန်မှ ဖြစ်မည် စဉ်းစားရင်း ထပြန်ရန် ဝန်လေးနေမိသလို သူ့ကိုအားနာနေမိသလို ခံစားနေရပြန်ပြီ။

သူ့လိုလူမျိုး တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်မလို သာမန်မိန်းမတလေးတစ်ဦးကို ဘာကြောင့်သည်အထိ အောက်ကျိုးနေရပါသတဲ့လဲ။

ယုတ္တိကင်းမဲ့လွန်းသော နာရာတစ်ခုကို သူ့ဟန်ဆောင်ပြနေတာသာဖြစ်မည်။

ကျွန်ုပ်မကသာ ယုံကြည်ပိပါတ ကျွန်ုပ်မ၏ မိုက်မဲညံ့ဖျင်း

သာ ဖြစ်သွားပေမည်ဟု ဘာသာသတိပေးနေမိပြန်၏။

“ရှင်ကို မေးရဦးမယ်”

“မေးလေ”

“ရှင်မှာ ပျော်စရာဒီလောက်ရှားသလားဟင်”

“မင်းဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

“ရှင်ဘေးမှာ မိန်းမတလေး ချောချောလေးတွေပိုင်းနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်မယုံပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မထူးခြားတဲ့ ကျွန်ုပ်မအတွက် အချိန်ပေးနေရတာလဲ။ ဒီလိုလုပ်နေရတာရှင် ပျော်နေလို့လား”

သူပြုံးသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ရှုံ့ သူပြုံးလိုက်တိုင်း သူ့မျက်နှာထူတွေကွေး ညွတ်သွားတာ သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲဟု ကျွန်ုပ်မထင်ပြန်၏။

“ကိုယ်လဲမသိဘူး။ မင်းကို တွေ့တွေ့ချင်း စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်သွားမိတာ။ ကိုယ့်ဘာသာ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး၊ အရှင်းဆုံးဝန်ခံ ရရင် ကိုယ်မင်းကို မကြိုက်ဘူး ခင်မိုးခိုင်”

“ကျွန်ုပ်မကို မကြိုက်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုး၊ အလှမျိုး မင်းမှာ မတွေ့ရဘူး၊ အကြိုက်စံနဲ့ရွေးရရင် ကိုယ်မင်းကိုမရွေးဘူး”

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမယ့် ကိုယ်မင်းကိုမခွဲချင်ဘူး၊ အဲဒါချစ်လို့ ဖြစ်
ပေါ့၊ စတော့ကတည်းက ကိုယ်အမှုအရာတွေက ပုတ်
တာ... ”

“ကျွန်မတော့ မခိုင်မိပါဘူး”

“စာပဲရိပ်မို့မှာလဲ... မင်းက...”

ဆက်မပြောသေးဘဲ ကျွန်မကိုကြည့်သည်။ သူ့အကြာ
က မကျေလည်နိုင်လွန်းစွာ သူ့ခံစားနေရမှန်းသိပြီး ကျွန်မ
ချင်လာသည်။ သူ့ကြည့်ထိုက်ပုံက ကျွန်မကို မျက်စောင်းနှင့်
လိုက်သလို။

“မင်းက... ကိုယ့်ကို ဘာမှအရေးမစိုက်တာဘဲ”

သူ့အတ္တသည် ကျွန်မအတ္တလောက် မကြီးပါဘူးဆို
တောင် အများကြီးတော့ လျော့နည်းနေသည် မဟုတ်ဟု တွေ
ကိုယ်ကျွန်မ ခဏခဏသတိပေးနေပြန်သည်။ သူ့လေသံ ဟန်
အမှုအရာတွေထဲမှာ သူ့အတ္တကို သူက အတတ်နိုင်ဆုံးလျှော့
ထားတာ ကျွန်မသိသည်။ သည်အချက်ကို ကျွန်မက အ
မကင်း ချစ်၊ အလျော့ပေးနောက်ဆုတ်ရင်း တိုက်ပွဲပုံစံကို သူ
မျိုးပြောင်းနေတာလားဟု တွေးနေမိပြန်၏။

ကျွန်မစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးလျှော့ချထားလိုက်ကာ
ကို ကလေးထစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး စကားတွေအ

ပြီးပြောဖြစ်ပြန်သည်။

သူက အခုထိ ကျွန်မထံမှ ဘာအဖြေကိုမျှ မထောင်းခံ
ဘဲနေတာတော့ ကျွန်မအံ့ဩပြန်၏။ သူ့ ဆက်ဆံပြောဆိုနေပုံမှာ
ဘိဘိကလေးတစ်ဦးနွယ် ပြုသွန်နေသည်လား ကျွန်မထင်ပြန်
သည်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်နော်”

လေသံမှာ တောင်းပန်ဟန် ညွတ်နွဲ့သွားစေမထား။

“ခဏဖြစ်ဖြစ်နေပါဦးကွာ”

သူ့ မျက်နှာပျက်သွားရင်းတား၏။

“ကျွန်မဆောက်တာ တစ်နာရီရှိတော့မယ်”

“ခဏလောက် ထပ်နေပါဦး၊ မင်းမရှိတော့မယ့် အချိန်
တွေနည်းနိုင်သမျှ နည်းသွားချင်လို့ပါ”

“သိပ်ကြာရှင် ကျွန်မအတွတ် သယ်တောင်းဖို့မလဲ”

“ကိုယ်ကျွေးတာလဲ မစားဘူး”

သူက မနေ့က သူဝယ်ထားသည်ဆိုသော ပေါင်မုန့်
အချပ်ကလေးများကို ကျွန်မရှေ့မှာပင် ယ့်ဘူးထဲမှယိုဖြင့် သုတ်
သိမ်းလျက် ကျွန်မကို ကျွေးခဲ့သည်လေ။

“ကျွန်မ မဆာလို့ပါ”

“ခဏလောက်တော့ နေဦးနော်... တော်ဖီမစ်တယ် ထုပ်နဲ့ ရေနှေးရှိတယ်၊ သောက်မလား”

“ကျွန်မမှ မကြိုက်တာ”

သူ့အမူအရာတွေကိုကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်မပြန်မှာ တကယ်မင်း မလိုမလားဖြစ်နေဟန်။ ကလေးတစ်ဦးကို မုန့်တွေ ချို ချောနေသလိုမျိုး။

“ဆယ်မိနစ်လောက်နေနော်၊ ပြီးတော့ပြန်ပေါ့”

ပြန်ပေါ့ဟု သူပြောပြီး ကျွန်မကိုအကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေ ပြန်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အကြည့်ကို ထိမထင်မှု နှာပေးဖြင့် ထာဝစဉ်တို့ပြန်တတ်ခဲ့သော ကျွန်မက သည်တစ်ကြိမ် မှာတော့ ပျော့ပျောင်းညွတ်နူးစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့မိပြန်သည်။ အလကား နေရင်း ကျွန်မသူ့ကို တင်းမာနေဖို့မလိုအပ်တာဘဲလေ...။

“မနက်ဖြန်လဲ မလာဘဲမနေနဲ့နော်”

“အား၊ မအား၊ မသိသေးဘူး”

“လာခဲ့ပါကွာ၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်တော့ လာခဲ့ပါ”

သူ့မျက်နှာကို ခဏခင်းကြည့်ဖြစ်သည်။ သူ့လေသံညွတ် နူးသလို သူ့မျက်နှာမှာ ထောင်းပန်တိုးလျှိုးရိပ်ကို တွေ့သည်။ ကျွန်

စိတ်တွေ နူးညံ့ခွင်သလို ဖြစ်လာတော့၏။

မယုံနဲ့၊ မယုံနဲ့ ဟု ဘာသာ သတိပေးနေသည့်ကြားမှ အောက်နေကျွန်မ မလာနိုင်ဘူးဟု တင်းမာပြတ်သားစွာ မဆိုရက် ပြန်။

သူ့ကို ငဲ့ကွက်နေမိပြီမဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ရှိတိုးရိပ်တိတ် နေမိသော်ငြား ထိုစိတ်ကို လုံးလုံးလျားလျား ကျွန်မ မဆန့်ကျင် နိုင်တော့။

သူပြောသမျှကို ကျွန်မနားထောင်ပေးရင်း အလိုက်သင့် စားတွေပြန်ပြောပေးရင်း သူသည်မှာရှိနေခိုက်မှာတော့ သူ့ဆီ ခြံ လာတွေ့သင့်တာပဲပေါ့ဟု တွေးမိသည်။ သူ့အတ္ထုကိုလည်း ကျွန်မက နည်းနည်းတော့ ငဲ့ညှာသင့်တာပေါ့ဟု စဉ်းစားသည်။

အလကားနေရင်း မာန်တင်းနေမိသူ ကျွန်မအတွက် ခယ်လောက်ပင်ဝန်းရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မဘာသာ အသိဆုံး။ နှင့်ကျွန်မ ဘာမှပတ်သက်စရာမရှိတော့ပါဘူး ဆိုပါလျှင် ကျွန်မ က ဘာကြောင့် တင်းမာပြတ်သားနေစရာလိုမိသတဲ့လဲ။

ကျွန်မစိတ်တို့ ပြိုကွဲစပြုနေပြီ။

ကျွန်မသက်ပြင်း ဖွဖွချမိပြန်၏။

“ဪ... ခဏနေဦး... မနေ့က ကိုယ်ဘယ်လောက် ခဲ စားရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ပြောပြခဲ့တာတွေက မလုံ

လောက်အားသိလား၊ ဒီမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲမှာ ကဗျာက
ပုဒ်တွေ့စာပါ၊ အဲဒီ ကဗျာက ကိုယ်ခံစားရတဲ့အတို
ပဲလေ...။ ဒီမှာကြည့်၊ မင်းကို ပြဖို့အဆင်သင့်
လုပ်ထားတာ”

စားပွဲပေါ်မှ မဂ္ဂဇင်းအကောင်းကိုယူပြီး ခေါက်ထားသည့်
စာမျက်နှာကို သူလှန်သည်။ ပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို လှ
ပေးသည်။

ကျွန်မ ဆူထောက်ပြသည့် ကဗျာကလေးကို ဖတ်ကြည့်
လိုက်၏။

သူမလာတဲ့နေ့

မတွေ့ဘဲလေ...။

နေနိုင်ရက်သလား

စိမ်းကားဟန်ပြင်၊ မေ့လိုက်ချင်လို့

တမင်ချောင်သလား...။

အားငယ်ဆွေးရိပ်၊ အတွေးစိတ်ဝင်
ရင်မောလိုက်တာ...။

လွမ်းတဲ့စိတ်က

အရိပ်လို့နေ၊ တစ္ဆေလို့ပူး

နဖူးဆံစ၊ ယူတဖွနှစ်

နှုတ်ခမ်းလက်တာ၊ ဗျတ်နှာတိမ်းချောင်
မြင်ထောင်ပြန်သေး၊ မတွေးဘဲထင်

ဝေးလံမြင်တယ်...။

သူ့ရင်ဘယ်သို့၊ တိုလှ်ရင်ဘယ်ပုံ

ရင်ခွန်သံတွေ၊ ကြားထောင်နေသား

လာမှာလားကွယ်...။

တံခါးဝမျှော်...။

ပြော...။ အနေခတ်

သိပ်ရက်စိတ်ကယ်...။

အိပ်မက်တွေပေး

အိပ်ရေးတွေခိုး

တစ်ရေးခိုးတိုင်း

မိုးရယ်လင်းပါ

မနက်မှာပေါ့

သူ့လာတော့မယ်

တကယ်တွေ့မှ

မနေ့က လွမ်းတာ

တိုယ်ချင်းစာသလား

နှုတ်ခမ်းများနဲ့

စကားသံမဲ့ မေးကြည့်မယ်

ကဗျာဆုံးသွားတော့ ကျွန်မသူ့ကိုမော်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ကျွန်မကို ဖူးစိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းရိဝေဝေမှာ
ချစ်ရိပ်တွေ ကျွန်မတွေ့နေရသလိုပါလား။

အတော်ကြာ ဖူးစိုက်ဆုံထားဆဲ အကြည့်မှာ ကျွန်မ မျက်
ဝန်းထဲက ဘယ်အရာတွေကို သူတွေ့နေရလေမလဲ။

ကဗျာကလေးက ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကို ဖူးအုပ်ထား
သော အတ္တမာနများအား ဖယ်ရှားပစ်လိုက်လျှင်ဖြင့် ကျွန်မ မျက်
ဝန်းမှ ပကတိအရောင်များကို သူတွေ့သွားနိုင်တော့မည်ပဲ။

အကြည့်ကိုလွှဲရင်း ကျွန်မသက်ပြင်းချမိသည်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်မျှော်နေမယ်။ သာတာ မလာတာက
တော့ မင်းသဘောပါ”

ကျွန်မ လေးတွဲစွာ ထအရပ်မှာ သူကတီးတိုးပြောလိုက်
သည်။ ကျွန်မနှုတ်မှစကားတွေ မသွက်တော့။ ကျွန်မသူ့ကို
မျက်လွှာပင့်ပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်ကာ ဘာစကားမှမဆိုပြန်။

နှစ်ဦးသား တိုးတိတ်စွာပင် ဒြပ်ဝန်းဝဆီသို့ လျှောက်၏။

တံခါးဖွင့်ဖို့ တံခါးပေါင်ကို ကျွန်မကအတိုင်း သူကလည်း တံခါး
ပေါင်ကိုအတိုင်း ကျွန်မလက်ချောင်းလေးတွေပေါ် သူ့အုပ်ကိုင်
သို့က်သလိုဖြစ်သွား၏။

သူက ချက်ချင်းပင် လက်ကိုလွှတ်ကာ နေရာပြောင်း
သည်။ ကျွန်မက ဒါတိုင်းလိုသာဆို ဒေါသထောင်းခနဲ ဖြစ်မည်
ယားမသိ။ အခုတော့ ကျွန်မသူ့ကို ညွတ်နူးစွာကြည့်ရင်း ဝန်းပြင်
ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

x x x

www.burmeseclassic.com

(၁၂)

“မင်းသဘောပါ” ဆိုသည့် သူ့အသုံးအနှုန်းကို (ကျွန်မ
အတ္တ) က သဘောကျသွားသည်မှာ အမှန်ပင်။ ကျွန်မ အပေါ်
ထွမ်းမိုးဖို့မကြိုးစားဘဲ ကျွန်မကို ဦးစားပေးတာ ကျွန်မက
လိုလားနှစ်သက်တတ်တာပဲ။

ကျွန်မက မြောက်ပင်မြောက်တစ်မျိုးတော့လည်း မခံချင်
ပြန်။ ကျွန်မကို အလေးထားဖို့သာ လိုပါသည်။ ကျွန်မကို အလေး
ထားပါက ကျွန်မကလည်း ပြန်ပြီးအလေးထားရန် ဝန်လေးသူ
တော့ မဟုတ်။

ကျွန်မ သူ့ဆီကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်မိခြင်းအတွက် ကိုယ်သာ
သာ ဆင်ခြေတွေဝေးနေမိပြန်သည်ပဲ။

သည်လိုသာကျွန်မ သူရှိနေသည့်နေရာကို နေ့စဉ်ရတနာဆက်သွားနေမိလျှင် သိက္ခာတွေကုန်စွာမည်ပေါ့။ နောက်နေ့မှတော့ သူ့ကိုမြန်ဖို့ ကျွန်မပြောရတော့မည်ဟု တွေးသည်။

သူပြန်သွားလျှင် ကျွန်မအခြေအနေမှာ ပုံမှန်ပင်ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်။ ကျွန်မ၏ စမ်းသပ်မှု အောင်မြင်ခြင်းရှိ မရှိဆိုတာကတော့ သူပြန်သွားပြီး နောက်ပိုင်း ဖုန်းဆက်မေးချင်ကြည့်ချင်လည်း ကြည့်နိုင်သည်။ သူ အရက်လုံးဝမသောက်လျှင် ကျွန်မအမြတ်။

မိန်းကလေးတွေ အများကြီးတွဲဖူးခဲ့သူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေရမှာ ဝန်မလေးတတ်တော့သော ကျွန်မ၏စိတ်ကို ကျွန်မမကြိုက်ချင်တော့။ ဒါ ကျွန်မဘက်က အရှုံးဟု တွက်လို့ ရနိုင်သည်။

သူ့ကို မြန်မြန်ပြန်သွားစာက အကောင်းဆုံးဟု ကျွန်မဆုံးဖြတ်မိသည်။

သည်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ကျွန်မသူ့ဆီကို ထွက်လာခဲ့၏။

x x x

ကျွန်မတို့ မနေ့ကလိုပင် အိမ်ထဲကညှော်ခန်းမှာ ထိုင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်မလာလို့ ဖျော်နေပုံရသည်။ သည်

အိမ်မှာရှိနေတဲ့ မာတိဘူ၊ လက်ထဲမှာရည်ပန်းကန်တို့ကို သူ့အား အသုံးပြုခွင့်ပေးထားသဖြင့် သူ့က ကျွန်မကို ကော်ဖီမစ်ဖော် ညီတ်သည်။ ကျွန်မလုံးဝမကြိုက်သော်လည်း သည်နေ့တော့ သူ့ကို လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ဆက်ဆံသည့်အနေဖြင့် သောက်ပါမည် ဆုံးစားကာ သောက်မိ၏။ ကျွန်မ မျက်နှာတို့ ကြည့်လိုက်၊ ဝေါင်မုန့်ကိုယိုသုတ်လိုက် လုပ်နေပုံမှာ ကျွန်မကြည့်နေစရာပါပဲ။ သူ့ကျေနပ်အောင် ဝေါင်မုန့်တစ်ချပ် စားမည်ပြောရ၏။

“က... ရှင့်ရည်းစားတွေအကြောင်း ကျွန်မကိုပြောပါဦး” ကျွန်မ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်စေရန်၊ ပြီးတော့ သူ့အပေါ် အထင်အမြင်သေးသွားနိုင်စေရန် ကျွန်မက သည်မေးခွန်းကို ပေးလိုက်၏။

“အများကြီးရယ်၊ အကြာကြီးနားထောင်ရမှာပေါ့”

“ဒီနေ့ကြာချင်ကြာပါစေတော့၊ ခနက်ဖြစ်တော့ ပြန်မှ ကောင်းမယ်နော်၊ ကြာရင် ကျွန်မရဲ့သိက္ခာကို ထိပါးလာ တော့မယ်။ အခုတောင် ဘာတွေပြောနေကြပြီလဲ မသိဘူး”

“ကိုယ်လဲ တွေးမိပါတယ်”

သူ့က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်မှန်း နားလည်ပါ

သည်။ ဘာကလေးနဲ့ နှိပ်စက်လေ့ရှိသလဲ။ သူ့ကို ကျွန်မဘာမှ မမြစ်တတ်
ကျွန်မ တို့အသိဆုံးပါပဲ။ သူ့ကလေးကို ချစ်တာကလွဲလို့ပေါ့။

“ရည်းစားဘယ်နှစ်ယောက်ထားလဲ”

စိတ်မကောင်းစရာတွေ မစဉ်းစားချင်လို့ သူ့ကို မေးလိုက်
သည်။

“ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ”

“ခန့်မှန်းခြေပေါ့”

“မမှတ်မိတော့ဘူး၊ တချို့နာမည်ကောင် မမှတ်မိခဲ့
တော့ဘူး”

အတော်တရားကျဖို့ကောင်းပါလားဟု အောက်လေ့လိုက်
၏။ ကောင်းပါတယ်။ သူ့ဆီက သည်လိုစကားမျိုးလေးတွေကြား
တာ သူ့အပေါ် ကျွန်မ မတိမ်းညွတ်နိုင်အောင် တားဆီးရာကျတာ
ပေါ့။ သည်လိုလူမျိုးထည့်စဉ်းစားမိပါတာ ကျွန်မလည်း နာမည်မ
ရသည့် စာရင်းထဲပါသွားနိုင်သည်ပဲ။

“အသက်ငယ်ငယ်လေးတွေလား”

သူ့ရယ်သည်။ သူကတော့ ဘာရယ်မဟုတ်။ ကျွန်မနဲ့
စကားပြောနေရလျှင် ပြီးရော သဘောထားလားမသိ။ ကျွန်မက
ခပ်ပေါ့ပေါ့မေးနေတာကို သူက တကယ်ပြောနေသည်။

“ငယ်တာရော ကြီးတာရောပေါ့”

“အသက်ငယ်တာတော့ ချမ်းသာပေးသင့်တာပေါ့ရင်

“ဟာ၊ အားလုံးကို ချမ်းသာပေးပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်က
လူ့ယုတ်မာမှ မထုတ်တာပဲ။ ကိုယ့်နဲ့သူတို့နဲ့က တွဲကြ
တာ သက်သက်ပါ”

“တစ်ယောက်ပြတ်ပြီးမှ တစ်ယောက်တွဲတာလား”

“အပြိုင်တွဲတာတွေလဲ ရှိတာပေါ့ကွာ”

“ကောင်မလေးတွေအားလုံး ရှင်တို့ အလေးအနက်
မထားကြဘူးလား”

“ထားတဲ့လူတွေလဲ ထားကြတာပေါ့။ အများစုကတော့
ကိုယ့်လိုပဲ၊ ကိုယ့်ကို ကြိုက်လို့တွဲကြတာများပါတယ်။
ကေသုလ်ထွန်း ဆိုတာရှိတယ်။ ကိုယ့်တို့ အရမ်းချစ်တာ
ကိုယ်သိတယ်။ ကိုယ်က မချစ်တော့ သူ့ကိုအားနာပြီး
ခွာလိုက်တာ၊ သူ့အရမ်းခံစားရတယ်။ ကိုယ် ကောင်မ
လေးတွေ ဆက်တွဲနေတာသိပေမယ့် ကိုယ့်ကို သူမပြတ်
ဘူး၊ ကိုယ်ဘာလုပ်လုပ်ခွင့်လွတ်တယ် ပြောတယ်”

သူ့စတိုင်ကို ကြိုက်လို့တွဲတာတွေပါသည် ဆိုတာလည်း
ကျွန်မယုံပါသည်။ ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိနေသည်
သူ့ဟန်ပန်ကို ကျွန်မဝင် သတိထား လက်ခံနိုင်ခဲ့သေးတာပါပဲ။

“ရှင်ကလဲ ကောင်မလေးတွေကြိုက်ရင် လက်ခံလိုက်

www.burmeseclassic.com

တာဝဲလား”

ကျွန်မစကားကြောင့် ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည့် ကျွန်မ၏ စကားက အူတိုသည့်သဘောအဓိပ္ပာယ်များရောက်သွားလေသလားမသိ။ ပြောလိုက်မိပြီးမှ ကျွန်မနောင်တရနေပြန်သည်။ သူသည်လို ပြုံးလိုက်ခြင်းသည်ပင် ကျွန်မကိုလှောင်နေတာလား။ ကျွန်မခံစားမှုကို သူထပ်ပြီး မခိုင်မိအောင် အရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို မေးမိသလိုမျိုး ကျွန်မခပ်တည်တည်နေလိုက်သည်။

အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ကျွန်မရှေ့မှာ ချထားသည့် ကျန်နေသေးသော ပေါင်မုန့်ကို ကောက်ယူပြီး ကျွန်မစားလိုက်မိ၏။ တစ်ကိုက်သာစားပြီး စားချင်စိတ်မရှိဘဲ ပြန်ချထားလိုက်မိပြန်သည်။ ကျွန်မပေါင်မုန့်ကို ပြန်အချမှာ သူက သွတ်လက်စွာဖြင့် ကျွန်မလက်သုတ်နိုင်ဖို့ စတုဂံပြုပြု အလိပ်ကလေးတစ်စက္ကူစတော့ဖြတ်ပြီး လှမ်းပေးပြန်၏။

“ကိုယ်ကလဲ သူတို့စတိုင်လ်ကို ကြိုက်လို့နေမှာပေါ့”

ဟု သူပြန်ပြောသည်ကို အလေးအနက်မထားသလို စက္ကူ စလေးကို လှမ်းယူသည်။

သူ့အပြေမှာ ရိုးသားပွင့်လင်းလွန်းလှသည်ထင်၏။ သို့သော် ကျွန်မ မနှစ်မြို့နိုင်သည်မှာ အမှန်။ သူ့ကို တွယ်တာ ချစ်ခင်သွားသည့်မိန်းကလေးများရှိသွားမည်မှာလည်း မလွဲပေ။ စောစော

စာ သူ့ပြောလိုက်သည့် ကေသွယ်ထွန်းလိုပေါ့။ သည်လိုဖြစ်ပြီဆိုဘော့ မိန်းကလေး၏ ခံစားမှုကို သူလျစ်လျူမရှုသင့်ပါ။ . . .

“ရှင်အထွက် မျက်ရည်ကျရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိမှာပေါ့”

“ရှိတယ်လေ၊ ကေသွယ်လဲ ခဏခဏငိုတာပဲ”

သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေသော်ငြား၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာကား ငွေးလံသွား၏။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ပြောထားတာများ မေ့သွားလေသလား။ သူ့စရိုက်မှန်တွေ ကျွန်မအထင်ကြီးအောင် မဖူးတော့ပြီတဲ့လား။

“မသနားဘူးလား”

“သနားတော့ သနားတာပေါ့။ ကိုယ်ကမူ မချစ်တာ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ၊ သူတို့ကို သနားပြီး ကိုယ်ကလက်ထပ်ရမှာလား”

“ဒါဆိုလဲ အခုစတည်းက ကြိုက်ရုံနဲ့မထွန်းပေါ့”

“သူတို့က ကြိုက်ရုံနဲ့တွဲရင်း ချစ်သွားကြတာပဲ၊ ကိုယ်က ကြိုက်ရုံကနဲ့ ဆက်မတတ်တာ”

သူ့စကားနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေပြန်၏။ သူ့ကိုတွဲသည့် ကောင်မလေးတွေ၊ သူ့ကို ချစ်ပြီးစွဲလမ်းသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်

ပါသည်။ သူ့မှာ စွဲလမ်းနှစ်သက်စရာတွေ အတော်များများ ရင်းနှီးမှု သိလာတွေ့လာနိုင်တာတွေရှိနိုင်တာပဲ။

“ကျွန်မလို ရှင်မကြိုက်တဲ့စတိုင်လ်ကိုလဲ ရှင်က အထူး မပေးဘူးနော်”

ကျွန်မ အရယ်နှောရင်းပြောလိုက်၏။

“ဟာ... ထိုက်က မင်းကိုကြိုက်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သွားတာပဲလေ..”

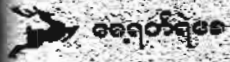
“ဟုတ်... လား”

ကျွန်မက သရော်သံဖြင့် ဆူကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက် သော်လည်း သူက ဣန္ဒြေပျက်မသွား။

“တကယ်ပါ ခင်မိုးခိုင်ရယ်... ကိုယ့်က ဘယ်သူ့ ရင်ခုန်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုတွေ့မှ စိတ်တွေအရ လှုပ်ရှားပြီး ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးတာပါ။ ဒါတော့ မင်းယ့်”

ကျွန်မကတော့ မယုံပါ။ သူ့ ကျွန်မကို ချစ်သောကြောင့် ကျွန်မရှိရာကို အခုလိုလိုက်လာတာပါဟု သက်သေပြလျှင်လည်း ကျွန်မယုံမည်မဟုတ်။

“ကြည့်လေ...။ သူ့အမူအရာတွေက ဘယ်လိုမှ ကျွန်မကို ထိထိခတ်ခတ်ခံစားမှု မဖြစ်စေခဲ့။

သူ ရင်ခုန်ပါသည်ဆိုသည့် ကျွန်မရွေးမှာ ဘာကိုမှ ထိ ထောင်သော မျက်နှာထားနှင့် အေးအေးတည်ငြိမ်စွာ သူထိုင်နေ နိုင်တာပါလား။ သူ့လက်များကလည်း ဣန္ဒြေရစွာ၊ တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်အနေအထားတွေမှာ ကျွန်မတွေ့ ရ၏။ စားပွဲခုံကို ခေါက်ခြင်း၊ လက်ဆစ်တွေကိုခွိုးခြင်း၊ လက်ဖျားတွေကို တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ဆုပ်နယ်နေခြင်း ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရ။ ယုတ်စွာအဆုံး စားပွဲခုံ အောက်မှ ခြေထောက်များပင် နေရာရွှေ့ခြင်းမရှိ။

ဒါနဲ့များ သူကရင်ခုန်ရပါသည်ဟု ကျွန်မကိုညာနေသေး တော့သည်ပဲ။ သူ့အမူအရာနှင့်သူ့စကားတွေက မကိုက်ညီပါလား။

ကျွန်မက ဘာကြောင့်များ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို အသေး စိတ်ဂရုစိုက်နေမိရတာလဲ။ သူ့ဘာသာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် အမူ အရာတွေကို ကျွန်မကလိုချင်တောင့်တနေရပါသတဲ့လား။

စဉ်းစားရင်း ကျွန်မရွတ်လာသည်။

သူ့ ကျွန်မကိုဖူးစိုက်ကြည့်နေရင်း စကားကိုဆက်၏။

“ဆီလား...။ ကိုယ်ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသေးအဖွဲ့လေးတွေက အစ၊ ဂရုတစိုက် ရှိနေမိလို့ ကိုယ့်ဘာသာလဲ အံ့ဩနေမိသေးတယ်၊ ကိုယ် တို့ ခန်းအတူသွား ခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းတွေ စဉ်းစားပြီး တော့ ကြည့်နူးနေတတ်တယ်။ မင်းနဲ့ စကားတွေသဘော

www.burmeseclassic.com

ကြီး ပြောချင်နေတာ၊ မင်းပြောသမျှကို နားထောင်ချင်နေတာ၊ ပြီးတော့ မင်းထုတ်ထားတဲ့ စည်းမျဉ်းတွေကို လိုက်နာချင်နေတာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အံ့ဩလို့မဆုံးတိုက်တာ အရမ်းလွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိုက်တဲ့အနှောင်အဖွဲ့ အဟန့်အတားတွေကို မုန်းတဲ့သူတွေအခုမင်း သတိထား ဖြစ်လား”

စကားဖြတ်ပြီး ကျွန်မကို ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ”

“ကိုယ်မင်းရှေ့မှာ စီးကရက် မသောက်ဘဲနေတာလေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါနဲ့သွားတုန်းက စီးကရက်အရမ်းသောက်တာနော်”

“ကိုယ်ဖြတ်ဖို့ အဲဒါနဲ့ဆုံးအရာဟာ စီးကရက်ပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ဒီလောက်ကြိုက်တဲ့ စီးကရက်ကိုတောင် မင်းရှိုနေရင် ကိုယ်သတိမရဘူး”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ စီးကရက်ရော ဖြတ်လိုက်ပါလား”

“မင်းသာ အနားမှာ အမြဲရှိနေရင်၊ ဖြတ်နိုင်မှာပဲ”

သူ့အကြည့် စူးစူးကို ကျွန်မဆုံမထားချင်တာမို့ မျက်လွှာချလိုက်မိ၏။ ဟုတ်သားပဲ သူ့ကျွန်မရှေ့မှာ စီးကရက်မသောက်ပါ

ထား ဒါ ကျွန်မက တောင်းဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။

သူ့ဘာသာ ဖြတ်ချင်လို့ ဖြတ်နေတာကို ကျွန်မကြောင့် သူ့ သူ့ဆွဲယူနေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ မကြိုက်သည့်အရာတွေ သူပြတ်သွားလျှင်တော့ ကျွန်မ ဆော့နပ်မိပေမည်။

သူပြောတာတွေထဲမှာ ယုံကြည်နိုင်စရာတွေပါပါသည်။

ကျွန်မကသာ သူပြောတာတွေ မယုံနဲ့၊ ယုံရင် ညှပ်လို့ပဲ သူ့ ဘာသာသတိပေးပြီး စိတ်တင်းထားသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလှပြီ။

ကျွန်မ မေးသမျှကို သူသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ပြောပြနေခဲ့တဲ့ တရားခံတစ်ဦးကို စစ်မေးနေရသလိုပင်။

ကျွန်မ စိတ်လျော့ချလိုက်မိ၏။

သူ့အချစ်ကို ကျွန်မ မတုံ့ပြန်ချင်လျှင် မတုံ့ပြန်ဘဲ နေလိုက်ရုံသာ။ အခုလို အသားစွတ် အနိုင်ယူနေသည်ကတော့ ကျွန်မတရားတော့မည်မဟုတ်။

သူ့အတ္တနှင့် ဖြစ်တည်မှုကို ကျွန်မ အလေးထားသင့်ပြီထင်၏။ ကျွန်မ၏ အတ္တကို ကျွန်မ မေ့လျော့နေခဲ့သည်ပဲ။ တိုက်ချင်းစာတရား ကျွန်မသူ့အပေါ်ထားသင့်သည်ပဲပေါ့။

“ကဲ... ဘာသိချင်သေးလဲ”

ကျွန်မအတွေးနှင့် ကျွန်မချာလည်လိုက်နေစဉ်မှာ သူ့

ကတော့ အေးချမ်းစွာ ကလေးတစ်ဦးနယ် မေးလိုက်၏။

အေးချမ်းရိုးစင်းတဲ့အပြုံးနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ သူ့အမူအရာ တိုင်းရင်း၊ ရင်ထွင်းမှာ တစ်ချက်လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်သွားသည့် သူ့ညာနေတာ မယုံနဲ့ တုဲ စိတ်ထဲက ထပ်စာလဲလဲ ရွတ်ဆိုလိုက်မှ ကျွန်မအခြေအနေက ပုံမှန်ပြန်ရောက်သွားသလို။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်နဲ့ . . . ဒီလို လျှောက်မေးနေတာ မကောင်းပါဘူးနော်”

လေသံလျှောက်ရင်း ကျွန်မပြောမိ၏။
“ကောင်းပါတယ်”

“ရှင့်”
“ကောင်းပါတယ်ဆိုတာက ကိုယ်က လိုလိုလားလား မင်းကို ပြောပြချင်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို မင်းအားလုံးသိစေချင်လို့ပေါ့။ ကိုယ်မပြောချင်ရင် မပြောလဲရ နေတာပဲဟာ”

“ကြားချင်လို့ဆိုပါတော့”
သူ့ရော ကျွန်မပါရယ်သည်။
“ကြားရအောင်က ဒီအကြောင်းတွေ မင်းသိသွားလို့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘာအမှတ်တိုးစရာရှိလဲ၊ ကိုယ့်ကို ဘာ

အထင်ကြီးစရာရှိလဲ”

သူ့ပြောတာလည်း တုတ်နေပြန်သည်။ ဒါတွေ ကြားရ ခြင်းပျိုး ကျွန်မက သူ့တိုပိုပြီး တိမ်းညွတ်လာစရာမှမရှိပါ။ ပိုပြီးသာ ကြားသွားရရှိမည်။ သူ့ညာလှည့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တာ တစ်ခုကလည်း ကျွန်မသူ့တို့ မခင်ဘဲနေလို့မရအောင် သူ့လှုပ်နှိုင် နှင်း ထဲမှာပါလေမည်။ ကျွန်မက ငြင်းဆန်ရန် လုံ့လောက်သော အကြောင်းပြချက်များကို သူကဝန်ခံထွက်ဆိုပေးနေတာပါလားဟု ကျွန်မတေးဇူးတင်ရုံသာ။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်တကယ်ပြန်ရတော့မယ်ပေါ့”

ကျွန်မသူနှင့် အကြည့်ဆုံရင်း ခေါင်းညှိတ်မြလိုက်သည်။

“မခွဲချင်ဘူးကွာ . . . ကိုယ်မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ”
စကားအဆုံးမှာ သူ့ကျွန်မတို့ ပြုံးပြုံးကြည့်နေပြန်သည်။
ကျွန်မလည်း သူနှင့်အကြည့်ဆုံနေပြန်၏။

သူက အတော်လေး ကြည့်ကောင်းသည့်သူပင်။ ခပ် ခပ်ထက်လက်အသားအရည်၊ မြင့်မား သွယ်လျတဲ့အရပ်နဲ့ အညှိခြိမ် ခြင်္ကျာကတ်တဲ့အသွင်အဆောင်တို့ မျက်နှာ၊ ဒါတွေအားလုံးကား နန်းကလေးအတော်များများ ခပ်ဝေးဝေးကို ထွက်မသွားနိုင် အောင် နောင်တည်းထားနိုင်တဲ့ကြိုးတွေလို ဖြစ်နေမှာပါ။

“ရှင့်စရိုက်တွေ စပြီးပြင်နေလို့လား မသိဘူး၊ ရှင့်မျက်

နှာက စတွေ့တုန်းကထတ်ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းထင်တယ်လို့လား။”

ကျွန်မက ရှင်ထဲကစကားကို လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်သည်။

ဘာမှချက်ချင်း ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

ခဏတာ ကြုံဆုံရင်း ပြုံးပြီးမှ သူကပြောသည်။

“မင်းကိုယ်အပေါ်မှာ၊ မေတ္တာနည်းနည်းရှိနေလို့ ပိုကြည့်ကောင်းတယ်ထင်လာတာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

သူ့စကားကိုကြားပြီး ကျွန်မအကြည့်လွဲလိုက်မိတာအကြောင့်ရယ်မသိ။ သူ့စကားကို ကျွန်မက စိတ်ဆိုးဖို့ထက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူက ကျွန်မကို သတိပေးလိုက်သလိုပါပဲလား...။ သူ့ကို ကျွန်မကကယ်တွယ်ငြိသွားမှာ အလွန်ကြောက်နေသည်။ စရိုက်ဟောင်းများ အချိန်မရွေးပြန်ပေါ်နိုင်သူတစ်ဦးကို တွယ်တာမိသဖြင့် ရလောမည်အပူသောစကားများကို ကျွန်မ မတွေးဘဲ မနေနိုင်ပါ။

သူပြောသလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့မျက်နှာ၊ သူ့ဟန်ပုံကြည့်ကောင်းတယ်ဆိုတာ အစကတည်းက ငါလက်ခံခဲ့တာပဲ။ ဘာသာငြင်းရင်း သူ့မျက်နှာတို့တော့ မကြည့်ရဲပြန်။

လက်ဖျားတွေနွေးခနဲ ဖြစ်အသွားမှာ နံရံဆီရောက်နေသည့် အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ လက်တွေ့ဆီပို့သည်။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ကျွန်မရဲ့လက်လေးတွေကို သူ့ဆုပ်ကိုင်ဖြစ်ညစ်လို့နေပါရောလား။ ကျွန်မက သည်လိုအတင့်ရဲစွာ ကျူးကျော်ကိုင်တွယ်ထားမှုကို မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ရုန်းလိုက်၏။

သူ့လက်တွေ့မှာ ထုံးလုံးလျားလျားရောက်ပြီး သူ့ကတည်းကတည်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်မို့ ရုန်း၍မရပြန်။

ကျွန်မလက်ဖျားတွေက တင်းကျပ်သည်ထက် တင်းကျပ်အောင်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

“ကိုယ်မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ”

ဟုပြောနေပြန်သည်။ သူ့အသံ၌ မော့ယိုက်သံပါနေလေသလား။

“ကျွန်မလက်တွေ့ကို လွှတ်ပါ”

ကျွန်မအသံတွေ တုန်တုန်ယစ်ယစ် ဖြစ်နေသည်ကား အသေအချာမင်။

“မင်းကိုယ်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်မက ချက်ချင်းခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။ သည်သို့အကြပ်ကိုင်ပြီး မေးရုံနဲ့ရနိုင်မိလား။

“ကျွန်မတချစ်တယ် မပြောရင် လက်တွေ့မလွှတ်ဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မသူ့ကို ကြည့်ရှင်းဖေးသည်။
သူ့လက်တွေ အလိုလိုပြောနေသွားတာ ကျွန်မသိ
လိုက်၏။ ရုန်းစရာမလိုပါဘဲ ကျွန်မလက်တွေကို သူ့လက်ထဲမှ
ဖြန် ထုတ်နိုင်လိုက်သည်။ သူ့တလွတ်မပေးဘဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ် သည်အထိ အခြေအနေမျိုး မရောက်သည်ကိုမင်း ကျွန်မ
ကျော့ရှု တင်ရမည်လား။

ကျွန်မက သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲဘူးပေ။ မျက်နှာကို
လွဲကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခုံကြည့်နေမိပြန်သည်။ တဆတ်ဆတ်
ခုန်နေသော ရင်ကို ကျွန်မတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားကြည့်နေသော်
လည်း မရ။ ကျွန်မရင်က ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ခုန်ခုန်နေပါ
လား။ လက်ကလေးကို ကိုင်ရုံမျှနှင့် ကျွန်မက သည်လောက်အထိ
ရင်ခုန်နေရတာဘာကြောင့်လဲဟု မကျေနပ်ချင်ပြန်။

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ခင်မိုးခိုင်၊ ကိုယ်က မနက်ဖြန်ပြန်
တော့မလှသူပါ”

သူ့လည်းကျွန်မကို မကြည့်ဘဲပြောနေသည်။ သူ့လေသံ
မှာ နူးညံ့ပျော့ညွတ်ဖွယ်ရာရှိပြီး သူ့အပြုအမူစိတ်မကောင်း
ဖြစ်ဟန် ရောစွတ်နေသလို။

ကျွန်မတာဝန်ပြန်မပြောမီ။ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ နား
ဖောင်ရင်း သူ့အသံ အလှုပ်အခတ်ကို ကျွန်မသိနေတာလဲ ဆန်

ပြယ်နေသလို။ သူ့ကို နားစေချင်သည့်အရာတိုင်း ကိုယ်မနာဘဲ
ဖြစ်နိုင်မှန်း ကျွန်မနားလည်လာတော့သည်။

“မနက်လိုက်ပို့ခိုးမလား၊ ကားဝိတ်တိုလေ”
ကျွန်မခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိသည်ထင်၏။ သူ့ထံမှ ဆက်
မင်းငွေငွေချသံကို ကျွန်မကြားနိုင်ပြန်သည်။
“မပို့တာဘဲကောင်းဓါတယ်လေ။ . . . ကိုယ်ခံစားနိုင်
မယ် မထင်ဘူး”

သူတတယ်ပြောနေပါလားဟု ခံစားနားလည်ရင်း ရင်
တွင်းမှာ မပျော်တော့။ သည်တစ်ရက် ကျွန်မစိတ်ကိုတင်းလိုက်
ပြန်ပြန် ကျွန်မလုံခြုံမှုကိုရနိုင်တော့မှာပါလားဟု တွေးကာ အား
မတင်းသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်မသည်လည်း မိန်းမသားဖြစ်ပြီး
ကျွန်မ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးမားမှုတို့သည် မိန်းမသားတို့၏ နူးညံ့ပွေ့
သျှာမှုများကို ကုန်စင်အောင် ဖယ်ထုတ်မပစ်နိုင်မှန်း ကျွန်မသိ
ဘဲတော့၏။

ကျွန်မသာ စိတ်ကိုတင်းမထားလိုက်နိုင်ပါက ကျွန်မသူ
မင်းခွင့်ထဲမှာ ခေါင်းထားပြီး အားပါးတရ ငိုပစ်လိုက်မိမှာပါလေ။
“ပြန်တော့မယ်”

ပြောရင်းရုတ်တရက်ထရင်ကာ ကျွန်မအခန်းထဲမှ ထွက်
လာခဲ့၏။

ရုတ်တရက်ကြီး ကျွန်မထပြန်ထွက်ခဲ့သည်မှာ ကျွန်မကိုယ်
ကျွန်မ မထိန်းချုပ်နိုင်မှာစိုးလို့ဟု သူတတော့ သိမည်မထင်။ သူတို့
ဒေါ်ပွလို့၊ စိတ်ဆိုးလို့ဟု သူထင်ချင်ထင်မည်။

ဂန်းတံခါးဆီ အလျှောက်မှာ သူကပေါ့ပေါ့ပါးပါးစကား
ပျိုးစလိုက်၏။

“အပြန်မှာ ကိုယ်ဘေးခံက ကောင်မလေးချော့ ချော့တင်
ယောက်လောက်ကျရင် ကောင်းမယ်နော်၊ အပြန်ခဏ
မဖျင်းရတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့”

သူနောက်လိုက်သည့်စကားတို့ ကျွန်မက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြော
ပြောအပြုံးစရာစော့ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးအကြားမှာ အကြောင်ကြောင်
အေးစက်စက်နိုင်မှုက တစ်ဖန်ပြန်လည်အသက်ဝင်လာပြန်တာပဲ။

“ပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

ဂန်းတံခါးကိုဖွင့်လှစ်စဉ် ကျွန်မကို ကြည့်ရင်း သူ့ဆိုသည်
ကျွန်မသို့ကို ပြန်ပြီးစူးစိုက်ကြည့်မိပြန်၏။ စူးရှသည့် မျက်ဝန်းအ
မှာ သူ့မေတ္တာတွေ ကျွန်မမြင်နေရသည့်အလား ရင်ထဲမှာ တလှ
လှုပ်ဖိုလာသည်။ အတော်လေးကြည့်ကောင်းသူပါပဲဟု စိတ်ထဲ
မှတ်ချက်ချရင်း ကျောခိုင်းသည်။ သူ၏ခနဲညားတည်ကြည်သည့်
ရုပ်ရည်သည်လည်းကောင်း ပျော့ပျောင်းညွတ်နူးဖွယ် မေတ္တာ

ထရား တို့သည်လည်းကောင်း မနက်ပြန်ကစ၍ ကျွန်မနှင့် ဆိုင်
တော့မည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ခုပြောရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်လှည့်လိုက် ၏။

“ကျွန်မဆီကိုဖုန်းမဆက်နဲ့၊ ကျွန်မက အဆောင်ပြောင်း
ချင်ပြောင်းမှာ၊ မပြောင်းသေးရင်လဲ ရှိချင်မှရှိမှာ”

“ဒါဆို”

“ကျွန်မပဲ ဆက်ချင်ရင် ဆက်မယ်”

“မနက်ရှုမသွားခင်နဲ့ ညတွေမှာ ကိုယ်ဖုန်းစောင့်နေမယ်
နော်... ”

ကျွန်မဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာ
ခဲ့တော့၏။

ကျွန်မခြေလှမ်းတွေက အလာကနွယ်၊ မသွက်ဆက်တော့
ပါလား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာထည်း လေးလံစွာ ခံစားနေရတာ ကျွန်မ
ဘာသာအသိဆုံးလေ ...။

x x x

(၁၃)

သူပြန်သွားပြီးသည့်အခါ ကျွန်မ၏အခြေအနေမှာ ကျွန်မ
မီးရိမ်သလောက် ထူးထူးခြားခြား မရှိလှပါ။ သူ့ကို သတိရ
သည့်အခါမျိုးရှိလာသော်လည်း မေမေ့ကူညီရင်း၊ မေမေနှင့်
တေးပြောရင်း ဖြေဖျောက်ပစ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူပြန်သွားပြီး သုံး
ရက် မြို့ကလေးမှာ ကျွန်မနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မမန္တလေးကို
ပြန်လာခဲ့ရတော့၏။

မန္တလေးရောက်တော့မှ ကျွန်မဝိတ်တွေ တစ်မျိုးဖြစ်လာ
သည်။ ထူးဆန်းနေသလိုပင်။ အဆိုးဝါးဆုံးမှာ ကျွန်မသွား
အဆက်အသွယ်မလုပ်ခြင်းဖြင့် သူ့အရက်တွေ သောက်နေလေ

မလားဆိုသည့် ပုမင်စိုးရိပ်မှပင်။ သူ့စွိုက် ဟောင်းတွေ ပြန်
လာမှာကို ကျွန်မ မလိုလား။ ကောင်မလေး တွေနဲ့ သူ့အား
ပြန်တွဲနေပြီလား။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပါတီတွေသွား၊ အရက်တွေသောက်
နေပြီလား။ စိုးရိမ်စရာတွေကို တွေးရင်း ကျွန်မစိတ်ပူနေမိ
သည်။

သူ့အပေါ်ထားသည့် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး၏စေတနာ
ဖြင့် ကျွန်မ ရိုးရိုးသားသား ပူပင်နေတာ ဖြစ်မှာပါလားဟုလည်း
ဘာသာ ဆင်ခြေပေးနေမိပြန်၏။

ဆယ်ရက်မြောက်နေ့မှာတော့ ကျွန်မ၏ သိချင်စိတ်
ကျွန်မဖုံးဖိမျိုးသိပ်၍ မရနိုင်တော့။ သူ့ရုံးမသွားခင် အ
လောက်ကို မှန်းပြီး ကျွန်မဖုန်းဆက်လိုက်မိတော့သည်။ တွေ
အတွက် စာဆိုးသည်လား၊ စာကောင်းသည်လား မသိပါ။ သူ
တန်းတန်းမတ်မတ် တိုးပါတော့သည်။

“ကျွန်တော် တက်နေဝန်းပါ”

“ကျွန်မပါ”

အသံကို တတ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ်အောင်ထား
ကျွန်မ၏ လှုပ်ရှားစိတ်ကို သူမရိပ်မိအောင် ပြောသည်။

“နေနိုင်လိုက်တာ . . . ခင်မိုးပိုင်ရယ် . . . မင်းဖုန်း

မလားလို့ စိုက်နေတိုင်းမျှော်နေတာ၊ ကိုယ်စဆက်ချင်
ပေမယ့်၊ မင်းက မဆက်နဲ့ဆိုလို့ . . . ဆက်ရင် မင်းက
ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာ . . .”

သူ့အသံကို နားထောင်ရင်းပင် သူ ကျွန်မဆီက ဖုန်းကို
နှုတ်နေမှန်း သိသာပြန်သည်။

“ကျွန်မရှင် အခြေအနေကို သိချင်လို့ပါ”

ပြောပြီး ရယ်ချင်စိတ်တော့ ဖြစ်မိသည်။ ဘာမဟုတ်တဲ့
အလေးကို ကျွန်မက ခုတုန်းလုပ်ပြီး သူ့ကို ဆက်သွယ်နေမိပြန်
အပါလား။

“ဟာ၊ စိတ်ချ၊ ကိုယ်အရက်ရော၊ ဆေးလိပ်ရော လုံးဝ
ဖြတ်လိုက်ပြီ၊ မင်း . . . တကယ်ယုံ”

ကျွန်မနည်းနည်းတော့ ထိတ်လန့်သွားသလိုပင်။ အရက်
သောက်တာကို ကျွန်မအံ့အြမိမိ၊ သည်လူက အရက်သမား အရက်
သောက်သလို အရက်ကို ကြိုက်တာမဟုတ်။ ဆေးလိပ်ကို ဖြတ်လိုက်
ဆိုတော့ ကျွန်မအံ့အားသင့်သွားရ၏။ သူ့ အင်မတန်ကြိုက်နှစ်
နှစ်သော၊ ဖြစ်ရအခက်ဆုံးဟု သူထင်ခဲ့သော သူ့သွေးသားထဲ
ထင် တောင်းဆိုနေပြီဖြစ်သော လူပေါင်းများစွာ စွဲလမ်းနေသည့်
ရာကို သူက တိခနဲဖြတ်နိုင်သတဲ့လား။ ဘုရား . . . ဘုရား
သည်လူ၏ စိတ်ကို ကျွန်မကြောက်လန့်သွားမိတာ အမှန်ပဲ။

“မင်းမယ့်လို့လား”

ကျွန်မငြိမ်ပြီး တွေးနေတော့ သူက ထပ်မေးသည်။

“ယုံချင်ပါတယ်”

“ယုံပါ . . . ခင်စိန်ခိုင်ရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို မညာမိဘဲ ကိုယ်အာပတ်လုပ်လုပ် မင်းကို အမှန်အတိုင်း အသိ ချင်နေတာပဲလေ။ ကိုယ်က လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး မင်း ညာပြောလဲရတာပဲဗာ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မင်း ဇာတာတွေ . . . မလုပ်ဖြစ်အောင် ထိန်းချင်လို့ပါ။”

“ဘယ်လောက်ကြာထိန်းမှာလဲ”

“မင်းသာ ကိုယ့်အနားမှာ၊ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ ရှိနေမယ်လို့ ခင်စိန်က ထိန်းနိုင်မှာပဲ . . . အဲဒါပဲ”

သူ့အသံမှာ ဖျော်ရွှင်တက်ကြွခြင်းနှင့် သူ့ကိုယ်သူ့ပြုမူ ပြည်မခြင်းတို့ကြောင့် ပို၍ နားထောင်ကောင်းနေသလိုပင် သည်လူက ပါရမီအကော်ကောင်းတာပါပဲဟု ကျွန်မတွေးမိခဲ့သည်။ သူ့ရုပ်ရည်သာ ကြည့်ကောင်း၍ စွဲမက်ဖွယ်ရှိသည်မဟုတ်ဘဲ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ကြားရသည့် သူ့အသံကလည်း ဆွဲဆောင်အပြည့်ရှိနေသည်အသံပင်။ အနည်းငယ် ကြာသလိုရှိပြီး မနွဲ့မသော်လည်း ချိုသည်။ ချိုသော်လည်း ကြွလာဖြင့် လွမ်းမိုးချုပ်နှောင်နိုင်စွမ်းရှိနေပြန်သည်ပဲ။

သူက ကျွန်မကို ရွာရင်း အစဉ်တွက်ထားပုံပင်။

“ကျွန်မက ရှင်အနားမှာ . . . ရှင်တပည့်မှာ ရှိနေမှာပါလို့ မပြောဘူးနော် . . . တကိုလဲ မမေးဘူး”

“မေးရမှာပေါ့ က”

သူက မကြာခင်မလင်ဖြင့် ဖုန်းထဲမှ အော်ပြန်သည်။ သူ့အုတ်နာ စုပုပ်နေမှာ အတွေးဖြင့် မြင်ပျောက်ကြည့်သည်။ စုပုပ်ထားရင်တောင်မှ သည်လူက ကြည့်ကောင်းနေပြီးမှာလားတွေးရင်း ကျွန်မ သူ့အပေါ် နှစ်သက် တွယ်မတ်မှုတွေကို ဘာသာသတိထား နေမိပြန်တော့၏။

“မင်း . . . ကိုယ်ကို သတိမရဘူးလားဟင်”

ရတာပေါ့ . . . ရတာပေါ့ကွယ် . . . ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူ့ကို ဝန်မခံလို့ပါ။ ကျွန်မညာရပါလိမ့်မည်။ အဲဒါမှတ်မရှိနိုင်ဟု ကျွန်မက မှုဆထားသော သူနှင့် ကျွန်မအတွက် ကျွန်မသူ့ကို ဒုက္ခပေးချင်တော့ပါ။

“မရပါဘူး”

အင်အားများစွာဖြင့် ကျွန်မနှုတ်မှ ထိုစကားထွက်လာအောင် ကြိုးစားလိုက်ရပါ၏။

“ရမှာပါ၊ မင်းလဲ ကိုယ့်ကို ချစ်မှာပါ . . . ကိုယ်သိတယ်”

“မင်းကိုယ်မင်း ညာနေတာ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ မချစ်ပါဘူး”

“မင်းညာတာ”

“မညာပါဘူး”

“ညာတယ်၊ ကိုလုံးကိုလုံး ညာတယ် . . . မင်းကိုယ် မင်းလဲ ညာတယ်”

ညာတယ်၊ မညာတယ်၊ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မပင် အတိအကျ မသိနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ မသိချင်တော့တာလား။ ရှင်ပြောတဲ့ အတိုင်း ညာတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့ကွယ် . . .။ ဘာတွေများ ထူးလာတော့မှာမို့လို့။

“ကျွန်မ နောက်နေ့မှ ဆက်လိုက်တော့မယ်နော်၊ နောက်မှာ ဖုန်းဆက်စရာရှိနေလို့တဲ့”

ကျွန်မညာပြီး ပြောလိုက်၏။ သူ့ဆီက စကားကို နားမထောင်တော့ဘဲ၊ ကျွန်မဖုန်းကို ချပစ်လိုက်မိသည်။ သူက မတော်မနပ်ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပင်။

ဖုန်းချလိုက်ပြီး ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတော့၏။

သူက ကျွန်မစိတ်ဝင်စားလောက်တဲ့ ယောက်ျားမို့လား သူ့ စရိုက်တွေပြင်လိုက်ရင်ရော ကျွန်မက လက်ခံနိုင်မှာတဲ့လား ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်မည် မထင်ပါ။ ရည်းစားများခဲ့တဲ့ စရိုက်ကိုတော့

ကျွန်မဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်လို့ ရနိုင်မည် မထင်ပါ။ သူ့ရည်းစားများ ဝိုက်လည်း တစ်ယောက်နဲ့လွဲပြီး နောက်တစ်ယောက်တွဲတာ မတုတ်။ ကောင်မလေးတွေကို အပျော်တွဲပြီး ကစားနည်းတစ်မျိုးလို့ ကစားခဲ့သတဲ့။ သည်လိုလူမျိုး ကျွန်မဘယ်လို ယုံရဲမှာတဲ့လဲ။ မယုံရဲပါဘူး။ ဦးနှောက်က အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းပယ်နေမိပါလျက် ကျွန်မ သူ့ကို တွယ်မက်နေမိပြီလား။ သူ့ဟန်ပန် အမူအရာ၊ အပြောအဆို၊ သူ့အသံကအစ၊ ကျွန်မကို ဖမ်းစားထားပြီး တဲ့လား။

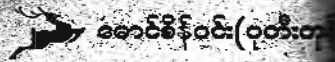
ဒါဆိုလည်း ကျွန်မသူ့ကိုကြိုက်တာလောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

x x x

www.burmeseclassic.com

(၁၄)

အအိပ်ချက်ညတို့ဖြစ်အောင် သူတို့နှစ်ယောက် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့
 သွယ်လေ။ သူ့ကို မယုံတာ၊ ယုံတာတစ်ပိုင်း။ အမှတ်တရရဲ့ သူ့ကို
 သတိရကာ သူ့အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေမိတာတော့ အမှန်ပင်။
 တစ်ခါတစ်ခါလည်း သူ့ရင်ထဲ ခာယ်လို့ရှိပါမလဲဟု တွေး
 ညွှန်နေမိ၏။ သူ့ငါ့ကို ချစ်လို့တာကယ်ပင် ခံစားနေရပြီလားဟု
 သနားစိတ်ဝင်သည်။ ကိုယ်အေးမှာ ကောင်မလေးလှလှ
 ခာယ်ယောက်တူတူရင် အပြန်မပွင့်တော့ဘူးပေါ့... ဟု မြန်မည်
 ဆက်က သူ့အပျော်အပြတ်ပြောသွားတာ သတိရနေပြန်သည်။
 တွန်မကိုခွဲပြီး အပြန်မှာတောင် သည်စကားမျိုး သူပြောထွက်ပါ
 သတဲ့လား။ တွဲကျ ရင် သူတကယ်ပျော်မှာတဲ့လား။ တွန်မကို

မေ့သွားမှာတဲ့လား။ ကတယ်ပဲ အပြန်လမ်းမှာ ကောင်မလေး
ချောချောနဲ့ တွဲကျပါသလား။ ကျွန်မသာ စဉ်းစားရင်း ဒေါသထွက်
နေပြန်သည်ပဲ။ ကျွန်မသူ့အပေါ် ဘာကြောင့် အူကိုနေမိပါသလဲ
တွေးရင်း ရှက်ချင် လာပြန်သည်။

သူ့ကို ကျွန်မက ဘာကြောင့် တူးတူးခါးခါး မဖြင်းမိ
လိုက်လိုက်လျှောလျှောဟု သူ့သဘောပေါက်နိုင်သည့် ဆက်ဆံ
မျိုးတွေကို ပေးနေရပါသတဲ့လဲ။

ကျွန်မခေါင်းထဲက သူ့ကို ထုတ်ပစ်ချင်သည်။ အလွန်
အတူ ထုတ်ပစ်နိုင်မည်ဟုလည်း ထင်ထားခဲ့၏။ ထုတ်ပစ်
လောက်အောင် ပျော့ညံ့တဲ့ မိန်းမ ကျွန်မမဖြစ်ချင်ပါ။

သူ့လို ရုပ်ကလေး နှစ်လို့ဖွယ်ရာ၊ အသံကလေး စွဲ
ဖွယ်ရာရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ဦးကို ကျွန်မက ပုထုဇဉ်ပီပီ
သက်တာလောက်၊ ဆာယာတာလောက်သာ ဖြစ်ချင်ပါ၏။

သူ့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်ထက် ပိုမည် ကျွန်မမတွေး
ခေါင်းမာသော၊ အတ္တကြီးသော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ခွင့်လွှတ်တာ
သော၊ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်သော ကျွန်မနှင့် ထိုအရာ
အချင်းတွေအားလုံး ကျွန်မကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ သူ့ကို ဘယ်လို
ပေါင်းစပ်ရန်မလွယ်ဟု ကျွန်မတွက်ပြီးသား။

အခုတော့ သူ ကျွန်မရင်ထဲအထိ ရောက်နေပြီလား။

တွေးရင်း ထိပ်လန့်လာခဲ့သည်မှာ အမှန်။

ခေါင်းထဲက သူ့အကြောင်းတွေကို ကျွန်မလွယ်လွယ်
ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိကောင်းရှိမည်။ ရင်ထဲက အရာကို ကျွန်မနှုတ်ယူ
နိုင်ပါမလား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်း စူးဝင်နေခဲ့ပြီလား။

x x x

(၁၅)

ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမရင်း ကျွန်မနည်းသားကို
ကျွန်မစောင့်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ကျွန်မမျက်ခြည်ပြတ်လို့ မဖြစ်
တော့ပါ။ ကျွန်မက စိတ်ကိုလွတ်ထားလိုက်လျှင် ကျွန်မ၏အတ္တနှင့်
အနတို့ပူးပေါင်း တည်ဆောက်ထားသည့် ကျွန်မရောက်ချင်သော
ခန်းတိုင်ကို လွဲချော်သွားပေမည်။

ကျွန်မဘာကြောင့် ကျွန်ဆုပ်နေရမှာလဲ။ ကျွန်မဆုံး
ဖြတ် ချက်ကို လိုက်နာရုံပါပဲ။ နည်းသားဒဏ်ရာဆိုတာ ကြာရင်
ပျောက်သွားနိုင်မှာပါပဲ။

ကျွန်မသူ့ကို လမ်းခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆိုကတည်းက ကျွန်မသူ့ဆီ ဖုန်းအကဲဖို့

မလိုအပ်တော့။ သူ့ဖုန်းကိုလည်း နားထောင်ဖို့ မလိုတော့တော့
အမှန်ကတော့ ကျွန်မ သူ့အသံကို ကြားရခြင်းသာ
လေမည်။ သူ့အသံကို ကြားရလျှင် ကျွန်မတစ်ယောက်
အင်အား တို့ ဆုတ်ယုတ်ကုန်ခန်းသွားနိုင်မည် သိနေပြန်သည်
ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ရင်၌ အနာတရဖြင့် ကျွန်မလဲလှ
လိုက်ရမုန်း ကျွန်မအသိဆုံး။

ဖုန်းမဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ဖုန်းရှိသည့် နေရာနား ခေ
ခဏသွားမိပြန်သည်။ သည်လောက်ဆို သူ့ကျွန်မဖုန်းကို မှော်
တော့မှာပဲ တွေးရင်း ရင်ထဲမှာနာသည်။

အခုလည်း ဖုန်းနားရောက်ပြီး ဖုန်းကို ကျွန်မစူးစိုက် ကြ
နေမိပြန်သည်။

အဆောင်ဖုန်းက ကျွန်မတို့ဘက်မှာ ပေးထားသည်
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလိုရသည်။

“တူ . . . တူ . . . တူ”

ဖုန်းကို ကျွန်မစူးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဖုန်းသံက ကြ
လာသည်။

ရုတ်တရက် မြည်သည့် ဖုန်းသံကြောင့် ကျွန်မထိတ်ထ
သွားသည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကို မရဲတရဲ ကောက်ကိုင်လိုက်မိ၏။

“ဟလို . . . ဟလို”

ကျွန်မမှင်တက်မိသလို တောင်တောင်ကြီး ရပ်နေမိပြန်
သည်။ သူ့အသံပါလားဟု ကျွန်မသိပြီး လိပ်ပြာနုတ်ယူခဲလိုက်ရ
သလို ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဟလို . . . ခင်မီးခိုင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မပါ”

နှုတ်မှ ထွက်သွားပြီးမှ မိမိဘာသာ ဒေါသထွက်၍ မဆုံး
တော့။

“ကိုယ်ပါ . . . တက်နေဝန်းပါ”

ကျွန်မသူ့အသံမှာ နစ်မောပျော်စင်သွားပြန်သည်။
ဖုန်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြန်သည်။

“ဘာလို့ . . . ဖုန်းမဆက်တာလဲကွာ”

ကျွန်မဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့ဘဲ ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်၏။
ဆက်ပြီးနားထောင်ရင် သည်ထက်ဆိုးတဲ့ ဝေဒနာတွေ ကျွန်မ
နာတော့မည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အခုပင် ဗလောင်ဆူ၍ နေပေ
ပြီ။ ကျွန်မသည်လောက်ခဲစားနေရပြီဆိုလျှင် ကျေနပ်ပါတော့
ကွယ်။ ကျွန်မမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတွေ စီးကျလာရပြီပဲ။

“တူ . . . တူ . . . တူ”

အသံထပ်၍ မြည်သောဖုန်းကို ကျွန်မစူးစိုက်ကြည့်နေမိ
ပြန်၏။ သူ ကျွန်မဆီကို ဖုန်းထပ်ခေါ်နေပါရောလား။ သွတ်ပြင်း

ရှည်ကိုချရင်း အသံမြည်နေသည့် ဖုန်းကလေးကို ကျွန်မငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့စီးကျလာတော့သည်။

တူ . . . တူ . . . တူ။

ဖုန်းပလတ်ကို ကျွန်မဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်မိတော့တယ်လို့ ဖုန်းမြည်သံကို ကျွန်မဆက်မကြားရတော့။ ထိုအသံမှာ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှာ ဆူညံကျယ်လောင်လွန်းလှ၏။ နာကျင်ထိခိုက် လွန်းလှပြီထင်၏။

x x x

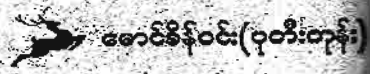
(၁၆)

နှလုံးသားဆိုတာ ဗန်းပုဆရာက လိုသလိုထုဆစ်ပုံတွင်း ယူနိုင်တဲ့ သစ်သားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိသွားချိန်မှာတော့ လွန်စွာမှ နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီလေ။

ကျွန်မစံနှင့် အယ်လီမှ မဝင်နိုင်ပါဘူး ဆုံးဖြတ်မိသူ တစ်ဦးကို ကျွန်မနှလုံးသားက တမ်းတမ်းမက်မက် လက်ခံခဲ့ပြီပဲ။

တိုလှုံကိုယ်ကိုပင်မယုံ။ ကျွန်မက သည်လော့ကိုပျော့ညံ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တဲ့လား။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အပြစ်တင်ရင်း သူ့ကို လွမ်းဆွတ်နေခြင်းမှာ ကျွန်မမွေ့လျော်နေတတ်ပြီပဲ။

“မနိုင်တဲ့ ဇာတ်ကိုကခဲမိသူ” ဟု ဘာသာစွပ်စွဲရင်း ထိခိုက် ရှနာရသော နှလုံးသားမှ ဒဏ်ရာတို့ ကိုယ်တိုင်သတိပြုမိပြန်၏။

“ကိုယ်တို့ ရေစက်ဖြစ်နိုင်တယ် . . . သိလား . . . ကိုယ် မင်းကို မြင်မြင်ချင်ပဲ ချစ်မိတာ” ဆိုသည့် စကားကို ကြိမ် ဖန်များစွာ ပြန်၍ ကြားယောင်နေပြန်သည်။

“ကိုယ် . . . ဖုန်းဆက်မယ် . . . မင်းစောင့်နေ” ဆိုခဲ့တုန်းကလည်း ဘာလို့ ငါကစောင့်နေရမှာတုလဲ၊ မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်း မသိမသာ သူဖုန်းဆက်လာမှာကို မျှော်နေ တတ်ခဲ့ပြန်တာပါပဲ။

“မင်းရော ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် . . . မဟုတ်လား” ဆိုတော့ ချစ်ချင်း ခေါင်းခါငြင်းနိုင်ခဲ့တာဟာလဲ . . . နှလုံးသားဖျတ်ဖျတ်ပါဘဲ ကိုယ့်အတ္ထုကို ကာကွယ်ခဲ့တာပါပဲလား။ အရာရာကို အမှန်ပြန်မြင်ချိန်မှာတော့ ကျွန်မအလုံး အလဲ ခံနေရပြီပဲလေ။

သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ အချိန်ကို ဇယားနှင့် အသုံးအ လွှပ်ရွေးတတ်ခဲ့သူ၊ ကျွန်မက လေးလံထုံ့မိုင်းစွာ ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ကျွန်မသုငယ်ချင်းတွေက သတိထားမိလာကြပြီ။

“မင်း . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ခါတိုင်းလို၊ မဟုတ် ပါလား”

ဟု ထားထားအေးက မေးပြီ။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

ငြင်းရင်း မိမိအတ္ထု၏ အကျဉ်းသားအဖြစ် စံမြန်းနေခဲ့ ရပြီလေ။

ရုံးမှာလည်း ကြာကြာမနေဘဲ၊ အပြင်ထွက်ရသည့် အလုပ်တွေကိုသာ တာဝန်ယူရင်း အပြင်မှာ အချိန်ကုန်လိုက်၏။ အဆောင်ရောက်လျှင်လည်း တယ်လီဖုန်းလာရစ် ငါမရှိဘူး ပြော ပေးပါမှာတော့ အားလုံးက ရိပ်မိဟန်ပြတော့၏။

မိမိလုံးသားနှင့် မိမိ၏ အတ္ထုမှာနဖြစ်ခဲ့သည့် စစ်ပွဲ လေပဲဟု နားလည်လာသည်။ သိတတ်ခါစမှ စတင်ပျိုးထောင် လေ့ကျင့်ခဲ့သော အတ္ထုနှင့် မာနသည် ကြီးရင့်ဖွဲ့ထွားကာ နှလုံးသား ထက် အင်အားကောင်းနေသည်မှာ အမှန်ပင်။ အလှေအကျင့် မရှိသေးသော နှလုံးသားနှုတ် အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျခဲ့တာပါလား တွေးမိ၏။

ကိုယ်ကိုလွှဲလားဆိုသည့် အမေးကို ဟင့်အင်းဟု နှုတ်မှ မဆိုင်းမတွ ထွက်သွားနိုင်သော်ငြား ကျွန်မနှလုံးသားက ကျွန်မကို ခွဲပြီးပြီးရင်း ကြည်နေပေလိမ့်မည်။

တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်၊ ကြားချင်စိတ်တို့ကို ချိုးနှိမ်ထားရသော အခါ အရာရာသည် အလိုမကျသလို ဖြစ်လာရတော့၏။

သူနှင့်ပတ်သက်ပါက သူ့နာမည်ကို ရေရွတ်နေရချိန်နှင့်

မောင်စိန်ဝင်း (ဗုတီးတုန်း)

ပင် သာယာတွယ်မက်နေမိပါလား အသိက ကျွန်မဘယ်အထိ
စွဲ လမ်းနေပြီဆိုတာ နားလည်သည်။

သူ့ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်၊ မချစ် မသိခင်မှာဘဲ ကိုယ့်နှလုံး
သားထဲ သူ့ကိုလက်ခံချင်နေခဲ့တာပါလား။

“မင်းကိုယ့်ကို ချစ်နေပါတယ် . . . ကိုယ်သိပါတယ်”
လို့ သူပြောခဲ့တာကို ဘာမှ မဖြစ်သလို အေးတိအေးစိတ်
တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့မိတာ ကိုယ်ကိုယ်ကို ကျေနပ်စေခဲ့ပြန်သည်ပဲ။ နှလုံး
သားမှာ ကြေတွဲနေမိခြင်းကိုတော့ ဘာသာငြင်းဆန်ခဲ့ဖူးသည်
လေ။

“မင်းကိုယ့်ကိုရော . . . မင်းကိုယ်မင်းရော ညာနေတာ
ပါ”

ဘာသာမသိချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့ပေမယ့် စာစ်ဖတ်
လူက အားလုံးကို ထွင်းဖောက်သိမြင်နေတာကိုက သူ့နှလုံးရဲ့
အပျောင်းအနွဲ့ပါလားဟု အခုတော့ နောင်စာမရချင်တော့။

သူ့ကို အတ္တနှင့်မာနက ငြင်းဆန်နေသော်ငြား နှလုံးသား
က လက်ခံမြှုပ်နှစ်ထားတာ ကျွန်မဘာတတ်နိုင်တော့မှာဟုလဲ။

x . x . x

(၁၇)

မနက်ပိုင်း ကင်းတင်းမှာ မုန့်စားလျှင်လည်း ပေါင်မုန့်တို့
သူယိုသုတ်ပေးခဲ့တာ ကျွန်မဘာကြောင့် သတိရနေပြန်တာလဲ။

ဆိုင်ရှေ့မှာ သွယ်သွယ်လျှလျ ကောင်မလေးတွေ ဖြတ်
သွားတာမြင်ပြီး ကိုယ်က သွယ်သွယ်လျှလျလေးတွေပဲ သဘောကျ
တတ်တာဆိုတဲ့ စကားပြန်ကြားယောင်ရင်း စားလက်စ ပေါင်မုန့်
တို့ ချပစ်လိုက်မိပြန်သည်။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်တော့လည်း သူကဗျာလေးတွေ
ချစ်တတ်တာ အတွေးရောက်သွားပြန်သည်။

စားပွဲပေါ်က စာရွက် အစအနတွေပေ့ရှုပ်နေတာ ကြည့်
ရင်း ကိုယ်က စားပွဲပေါ် ရှုပ်ပွဲနေရင် မကြည့်တတ်ဘူးပြောတာ

www.burmeseclassic.com

ညွှန်ပေးထားရာ ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောနေရင်းက ကျွန်ုပ် ပါးစပ်
သုတ်ထားသည့် စက္ကူအစာအနုတွေ ကောက်ကာ အမှိုက်တောင်
ထဲ ထည့်တတ်တာ ပြန်မြင်ယောင်လာပြန်သည်။

သူ့ကို သည်လောက်သတိရနေစရာမှ မလိုဘဲဟု တွေ့
ရင်း သူ့အကြောင်းမိုးလင်းလှအထိ စဉ်းစားနေမိတာလည်း မှာရင်

x x x

(၁၈)

ကျွန်ုပ် သူ့ကို တစ်ခုမပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့ခြင်းကလည်း
သူနှင့် ကျွန်ုပ်အခုလိုထိ ဖြစ်သွားမည် မထင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင်။
အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်မက အခုလို သူ့ကို တိမ်းညွှတ်ချစ်ခင်သွားမည်
ဟု လုံးဝထင်မထားခြင်းကြောင့်ပင်။ သူ့ဘာမှ သိစရာ မလိုသည့်
အကြောင်းဟု ယူဆကာ မပြောဖြစ်ခဲ့။

“မောင်ရဲသီဟ ပြန်ရောက်လာတော့မယ်လို့... သူ့အိမ်
ကပြောတယ်... သမီး”

ကျွန်ုပ်မြို့ကလေးပြန်သွားချိန်မှာ မေမေက သတင်းပေး
သည်။ ကိုရဲသီဟဆိုသည့် လူသည် ကျွန်ုပ်မထက် အသက် ငါးနှစ်
လောက်ကြီးကာ မိဘချင်းသဘောတူပြီး ကျွန်ုပ်မစံနှုန်းမျှနှင့်

အကိုက်ညီဆုံးလူအဖြစ် ကျွန်မတတ်မှတ်တာ သဘောတူလက်ခံထားသူမင်။

သူက စင်္ကာပူမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေပြီး ပြန်လာတော့မည်ဆိုတာ ကျွန်မသိထားသည်။

သည်တစ်ခေါက်ပြန်လာလျှင် ကျွန်မနှလက်ထပ်ကာ ကျွန်မစင်္ကာပူကိုလိုက်သွားရမည်။ ဟိုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရမည် ဒါကြောင့် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကျွန်မပါစိပို့လုပ်ထားနှင့်သည်။

ကိုရသီဟသည် ကျွန်မ၏စံနှုန်းများနှင့်အကိုက်ညီဆုံး ကျွန်မဆုံးဖြတ်ပြီးသောအခါ လောက၌ ကျွန်မလက်ထပ်သင့်မှာ ကိုရသီဟမှလွဲ၍ နောက်ထပ် ယောက်ျားမတွေ့နိုင်ဟု ကျွန်မက စင်ထားခဲ့သည်။

နှလုံးသားတို့ အချစ်တို့ ဆိုသည့်အရာများမှာ သာမော့ညှဲညှဲမိန်းမသားတို့အတွက်သာ အသုံးဝင်မည်စကားလုံးဟု ကျွန်မကယူဆထားခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကိုတွေ့တော့ ကျွန်မခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ တွေးခဲ့သည်။ ကျွန်မမှာ နှလုံးသားတို့အချစ်တို့ မရှိဟုလည်းထင်ထားခဲ့သည်လေ . . . ။

အခုတော့ ကိုရသီဟ ပြန်ရောက်လာမှာ လက်ထပ်

တွေကိုထွေးရင်း ကျွန်မဝန်လေးလာတော့သည်။

ကျွန်မသာလုပ်ရမှာထဲလဲ။

သူ့ကိုခွဲရမှာထက် သူ့ကိုတမ်းတသတိရနေရင်း ကိုရသီဟ

ကို ကျွန်မလက်ထပ်သင့်ပါသတဲ့လား။

ဟိုရသီဟဆိုတာက ကျွန်မလိုပင် အတ္ထု မာနနှင့် ဦးနှောက်သာရှိပြီး နှလုံးသားမရှိသော စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဆိုတာ၊ ကျွန်မနားလည်လာရင်း စက်ရုပ်အချင်းချင်း ပေါင်းစပ်ရမည့် အိမ်ထောင်ရေးကို တွေးကြောက်နေမိပြန်တော့သည်။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေရပြန်ပြီလေ . . . ။

x x x

အခုလည်း သူဖုန်းဆိုတာ သူ့အလိုလိုသိနေသလို။ သူ့အတွက် ပြောသွားလဲဟု မေးချင်လျက် မမေးဘဲ ထိန်းချုပ်နေမိ၏။

“နင့်ဖုန်းသိလား။ ကိုတတ်နေဝန်း”

သူ့ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။ သည်လိုပဲ သူ့ဆီကိုဖုန်း အလောက်ကြာဆက်နေနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“သူ့ အခု မန္တလေး ရောက်နေတယ်တဲ့”

“ဟင်”

စကားမဆုံးခင် အလန်တကြားစောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ မန္တလေးရောက်နေပြီတဲ့လား။ သူ့ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ရင်ထဲမှာ သိချင်တာတွေများပြီး လှုပ်ခတ်နေသည်။

“အရေးကြီးလို့ နင့်နောက်လိုက်လာတာတဲ့။ မနက်ဖြန် မသွားခင် သူ့အဆောင်ကိုလာတွေ့မယ်။ စောင့်နေလို့မှာတယ်”

“မနက်ဖြန်အဆောင် လာတွေ့မယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒုက္ခပဲ”

သူ့နှုတ်မှ လေးလံစွာထွက်သွားသည်။

အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတဲ့။ သူ့ကိုလာတွေ့မည်တဲ့။

သူ့အတွေ့ခံလို့ဖြစ်မည်တဲ့လား။ တင်းထားရသည့် သူ့စိတ် တွေ့တို သူ့အသိဆုံး။ သူ့နှလုံးသားတို့ သူ့ပြန်ခြင်မြင်မှု သူ့အတ္တကို လည်း အားမကီးလောက်မှန်း နားလည်ခဲ့ပြီလေ။

“အတွေ့ခံလိုက်ပေါ့ဟယ် ။ ဘာကိစ္စလဲ သိရတာပေါ့”
ထားထားအေးက အကြံပေးသည်။

ပြတင်းမှ အပြင်မှောင်ထုကို ငေးရင်း ထားထားအေးကို သူ့ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။

“နင့်နုကျမှ တော်တော်လေး သင်္ခန်းစာရသွားတဲ့ပုံပဲ။

နင်က ဘာမှမဖြစ်တာ။ သူ့ခဏားနေရတာတို့ အားပေးစာရကြည့် လိုက်ပေါ့ဗေ။ ကိုယ်က အနိုင်ရတဲ့သူပဲ”
ခူတင်ပေါ်လဲရင်း ထားထားအေး ပြောသည်။

ကိုယ်က အနိုင်ရတဲ့သူပဲတဲ့ . . . ။

ကိုယ်ရှုံးသွားတာ ထားထားအေးမှမသိလိုက်တာလေ။

ကိုယ်နှလုံးတို သူ့ရသွားပြီပဲကွယ် . . . ။

သူ့ကိုတွေ့ချင် မြင်ခင်သည်စိတ်သည် ချိုးနှိမ်ဖိနှိပ်၍ မရမှန်း သိပါလျက် သူ့ကို မတွေ့တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ရခြင်းမှာ ဘယ်အထိ ရင်နာစရာကောင်းပါသတဲ့လဲ။

နှလုံးသားသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ရပြန်ပြီ။ အစက နှလုံးသားမရှိသူ ဟု ထင်ထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်မှာ

www.burmeseclassic.com

အခုတော့ နာကျင်ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိပြီဟု သိရပြီ။
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လျှော့တွက်ကာ မိမိကိုယ်မိမိ
အထင်ကြီးမိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မို့ သောကကို ချီမြန်စွာပဲ ရင်
စည်းခံရပါတော့မည်။

အကျိုးအမြတ်တွက်တတ်လွန်းတဲ့မိန်းမ။ သူ့ဆီက ရတဲ့
ကြေးကွဲတွေကို အမြတ်အဖြစ်လက်ခံထားပါတော့မည်။

စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသေးသော စနိုးတာဝါလေးကို လှမ်းယူ
လိုက်မိ၏။ သည်စနိုးတာဝါလေးက သူနှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆုံစဉ်
စားပွဲပေါ်မှာ သူသုံးပြီးတင်ထားတဲ့ စနိုးတာဝါလေးပါလား။ ညစ်
ထေးထေးဖြစ်နေတဲ့ပိတ်သားလေးမှာ သူ့ကိုယ်နဲ့တွေ့ရောပါလာမှာ
လားအတွေးဖြင့် သူမသိဘဲ ကျွန်မယူထားခဲ့မိတာလေ။ ဒါတွေကို
ကျွန်မဦးနှောက်ကစားသည့်ကြားက ကျွန်မနှလုံးသားနဲ့လုပ်ခဲ့
မိတာတွေပါပဲ။

ကျွန်မတောက်ယူပြီလုံး ခြေနေလိုက်မိပြန်၏။ ပြီးတော့
ကျွန်မ ယူယူယံယနမ်းရှုပ်နေမိရင်း ရွတ်တရက်ထိုင်ရာမှ ထရပ်
လိုက်မိပြန်သည်။

ပြတင်းပေါက်နားမှာ ကျွန်မသွားရပ်ရင်း စနိုးတာဝါလေး
ကို ပြတင်းပေါက်မှ ကျွန်မလွှင့်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

မျက်စိကိုမှတ်ထားသည့်အခါ မျက်ရည်တို့ ပါးပေါ်ဘို့

ပုဇွန်းစေ့ရင်းစီးပြန်၏။

စနိုးတာဝါလေးစားတော့ ရေဆိုးခြောင်းထဲကျသွားပြီပဲ ဟု
အမှောင်ထဲမှာ မမြင်ရဘဲ ကျွန်မမှန်းကြည့်နေမိပြန်သည်။

စနိုးတာဝါလေးမရှိတော့သော်ငြား၊ ကျွန်မ နှလုံးသား
ထဲမှာ သူ့ကတော့ ကျန်နေခဲ့ဆဲပင်။

ဘယ်သောအခါမှ နှုတ်ယူလို့ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်သော
သမုဒယအငုတ်ကို သူစိုက်သွင်းသွားခဲ့ပြီတဲ့လား။

အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှုကာ စားပွဲဆီကျွန်မပြန်ခဲ့၏။

စားပွဲမှာထိုင်ကာ စာရွက်လွတ်စာစိရွက်ကိုရှာသည်။

ပြီးတော့ မနက်ဖြန်သူ့လာလျှင် ဝေးဖို့ စာတစ်စောင်
ကျွန်မရေးလိုက်မိတော့သည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ မီးတောင်များစွာ ပေါက်ကွဲပြီး
ချော်ရည်ချော်မြှုပ်တွေကျနေသလိုပါပဲ။

ချော်ရည်ချော်မြှုပ်တွေရဲ့ အခြားမှာ နှလုံးသားကတော့
ဖိနပ်ငှက်ငယ်တစ်ကောင်ပမာ ဘယ်တော့မှ သေဆုံးသွားမှာ
မဟုတ်တော့ပါလား။

x x x

မေ့ရက်ရဲစေ

မေ့ရက်ရဲစေ

မေ့ပါစေထွယ်

ထွယ်ထွယ်ခံစား

ချန်ထားပါစေ

တံတရားလို့သာပြောရင်းနဲ့ #

(၁)

“ခင်မိုးခိုင် မရှိဘူးရှင် မနက်အစောကြီးကပဲ၊ သူ့အမျိုး
သားလာခေါ်သွားတယ်။ သူ့အမျိုးသား ကိုရဲသီဟ ပြန်
ရောက်နေပြီလေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား။”

ထားထားအေးအေးနွတ်မှထွက်လာသည့်စကားတွေကို တက်
နေဝန်းက အံ့ဩစွာနားထောင်နေမိတော့သည်။ သူ့နားကိုပင်
မယုံချင်သလို။

“မထားထားအေး ကျွန်တော့်ကို နောက်နေတာလား။”

“မနောက်ပါဘူး ကိုတက်နေဝန်းရယ်၊ ဒီမှာရှင်အတွက်
စာတစ်စောင် ပေးသွားခဲ့တယ်။”

ရွှေသင်္ဃာဗေ

“စာတစ်စောင် ပေးသွားခဲ့သေးတယ်”

ထားထားအေးလှမ်းပေးသည့် စာကို ယူလိုက်၏။ ငြိ
တော့ ထားထားအေးရှေ့မှာပင် ဖောက်ဖတ်လိုက်မိသည်။

ကိုတက်နေဝန်း . . .

ကျွန်မဘဝမှာ စေတနာနဲ့လုပ်ရင်းမှားတဲ့
အမှားပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုတက်နေဝန်းနဲ့
ပတ်သက်ခဲ့ စာမှာထော့ ရည်ရွယ်ပြီးမှားခဲ့တဲ့အမှားမို့
ကျွန်မ တောင်းပန်ချုပ်ပါတယ်။ ကျွန်မက တောင်းပန်ဖို့
ဝန်လေး တတ်ပေမယ့် မှားမှန်းသိပြီး တောင်း
ပန်ချင်တာပါပဲ။

ကျွန်မက ကိုတက်နေဝန်းနဲ့ ရင်းနှီးပြီး အခုလို
ကျွန်မကို ချစ်လာတဲ့အထိ ကိုတက်နေဝန်းခံစားရအောင်
တမင် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ကြံခဲ့တာပါ။ နားရွပ်သွားလား
မသိဘူး။ ကိုတက်နေဝန်းနဲ့တွေ့စမှာပဲ ကျွန်မ ကိုတက်
နေဝန်း အကြောင်းတွေ (အထူးသဖြင့် မိန်းမပွေတာ
ထွေ)ကို သိခွင့်ရပါတယ်။ ထားထားအေးပြောပြလို့ပါ။
အံ့ဩသွားပြန်ပြီလား။ ထားထားအေးက ကေသွယ်
ထွန်းရဲ့ အစ်မအရင်းပဲလေ။ ကေသွယ်ထွန်းနဲ့တွေ့ရင်

မေး ကြည့်ပါလား။ ကေသွယ်ထွန်းက ကိုတက်နေဝန်းကို
စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ပြီး ဘယ် လောက်အထိခံ စားရတာ၊
မိန်းမမာနကိုချပြီး ကိုတက်နေဝန်းကို ဘယ်လောက်ထိ
ချစ်ရတာတွေ ထားထားအေးကသိပြီး ကိုတက် နေဝန်း
ကို ဝန်းတီးနေသူပါပဲ။

သူက ကိုတက်နေဝန်းကို ရုံးချုပ်မှာတွေ့ဖူး၊
မြင်ဖူးပြီး သိနေတယ် . . . ။

သူပြန်ပြောတော့ ကျွန်မလဲ ကိုတက်နေဝန်းကို
မှန်းတယ်။ တိုတိုပြောပြရင် ဒါကြောင့် ထားထားအေးနဲ့
တိုင်စပ်ပြီး ကိုတက်နေ ဝန်းကို ပညာပေးဖို့စဉ်တာပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်မက ယောက်ျားတွေကို
အထင်မကြီးတတ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့အတ္တနဲ့မာနကိုလဲ
အလွန်ယုံကြီးတယ်။ ကျွန်မရဲ့စံတွေနဲ့ ကိုက်ညီမယ့်
ယောက်ျားလဲ မတွေ့နိုင်ဘူးဆိုပြီး ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ
ယုံကြည်ခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်မစံနဲ့ အကိုက်ညီဆုံးဖြစ်ပြီး
မိဘတွေလဲ သဘောတူထားတဲ့ ကိုရဲသီဟကိုလဲ သက်
ထပ်ဖို့ ကျွန်မက ဓာတီ ပေးထားတဲ့သူလေ။

တိုတိုပြောရရင်တော့ ကိုတက်နေဝန်း ကျွန်မ

ကို တကယ် ချစ်သွားပြီလို့ ကျွန်မယုံလိုက်ရင် ဒီပွဲမှာ ကျွန်မနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ညာတာဖြစ်ခဲ့ရင်လဲ သရေ ပွဲပဲလို့ သဘောထားရင်း ပွဲရပ်လိုက် ကြရအောင်ပါ။

ကိုရဲသီဟလဲ ပြန်ရောက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်မ ရှင်နဲ့အဆက် အသွယ်လဲမလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။

ကျွန်မထပ် ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်မ ရှင်ကိုလုံးဝ မချစ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ကစားပွဲလေးတစ်ခုကို ကစားနေရသလို၊ ရင်ခုန် တယ်ဆိုတာလောက်ပါပဲ။ ကျွန်မလဲအလုပ်ထွက်ဖို့ စာတင်ထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်မကို နောက်နောင် လုံးဝမဆက်သွယ်ပါနဲ့ တော့...။

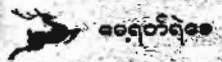
အားလုံးအတွက် ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။

ခင်မိုးခိုင်

တက်နေဝန်းက စာဖတ်ပြီးအဆုံးမှာ ထားထားအေးကို ငေးကြည့်သည်။

“ကေသွယ်ထွန်းရဲ့ အစ်မအရင်းနော်”

“ဟုတ်စာပဲ၊ ကိုတက်နေဝန်း၊ ကျွန်မကတော့ မိမိုးတို့ ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“ခင်ဗျာ”

“မိမိုးကို ကိုတက်နေဝန်း တကယ်ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ မိမိုးကိုပြောပြလို့ ကျွန်မညီမကေသွယ်လဲ ယုံသွားတယ်။ ကေသွယ် ဒီလာတုန်း မိမိုးနဲ့တွေ့သွားတယ်လေ။ အခု တော့ အိမ်က သဘောတူတဲ့သူကို ကေသွယ်ခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီ”

ကေသွယ်ထွန်း သူ့ကိုအဆက်အသွယ်မလုပ်တော့တာ တက်နေ ဝန်းသတိထားဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ခါဖုန်းဆက်စဉ် တ ခင်မိုးခိုင်အကြောင်း ဖော်သည်။ ဘယ်လိုသိလဲဆိုတော့ ပြန် မဖြေ။ ခင်မိုးခိုင်ကို တကယ်ချစ်တာလားဆိုတော့ တကယ်ချစ်တာ ဟု ပြန်ဖြေ ခဲ့သည်ပဲ။ ဒါ ကေသွယ်ထွန်း မန္တလေးကပြန်လာပြီးမှ သူ့ထံဆက်တာဖြစ်မည်ပဲ စဉ်းစားမိလာ၏။

“ကျွန်တော်ပြန်မယ်”

ပြောရင်း အဆောင်ထဲမှ သူလူည့်ထွက်လာခဲ့တော့၏။

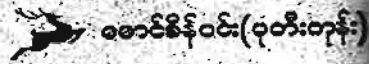
x x x

(၂)

အခန်းပြတင်းမှ အဆောင်ရွေ့ကို ခင်မိုးခိုင်က ချောင်း
ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ထားထားအေးနှင့်စကားပြောနေသော
တက်နေဝန်းကို သူကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။

သူ့ရေးခဲ့သည့်စာကို တက်နေဝန်းဖတ်နေစဉ် သူ့နှလုံး
သားတွေတစ်စစိ ကြေမှုနေတာ ဘာသာအသိဆုံး။ သူ့စာထဲမှ
စကားတစ်လုံးစီသည် သူနှင့် တက်နေဝန်းတို့ကို ပို၍ဝေးကွာသွား
စေပြီဟု သူနားအလည်ဆုံး။ တက်နေဝန်း နာကြည်းနိုင်ဖို့ သူ့နှလုံး
သားတွေ တစ်စစိ တစ်မြှာစီ ခြွေဝေးနေလိုက်ရသလိုပင်။

အဆောင်ကို ကျောခိုင်းသွားသူ၏ နောက်ကျောကို ဝေး
ရင်း သူ့ကြေကွဲဆုံးနှင့်စွာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြန်ပြီလေ။

စောင်စိန်ဝင်း(ခုတ်တန်း)

သူ့ကို ထာဝရကျောခိုင်းသွားပါရောလား။

သူ့စာထဲမှာရေးထားသမျှသည် အားလုံးအမှန်တွေချည်း
သာဖြစ်လျက် သူ့တက်နေဝန်းကို လုံးဝမချစ်မိပါဘူးဆိုသည့်အရာ
လိမ်ညာထားလိုက်ခြင်းပင်။

ထိုအရာကိုပင် တက်နေဝန်းက ယုံကြည်သွားတော့မည်
ပဲ တွေးရင်း သူ့ကြေကွဲမဆုံးနိုင်တော့။

အမှန်တကယ်ပင် မနက်ဖြန်မှာတော့ ကိုရသီဟ မန္တလေး
ရောက်လာတော့မည်လေ။

တစ်နေ့ကပင် ရန်ကုန်မှ ဖုန်းဝင်လာသည်။ သူ့သွားကြို
ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စတွေပြောရဆိုရဦးမတော့မည်။

x x x

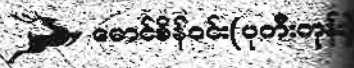
(၃)

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာပြီးတော့ မေမေနှင့်ဖေဖေတို့ကို
သူ့ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့သည်။

“မာလာဝေလေးကို သနားပါတယ်ကွယ်။ မင့်အစ်ကို
လုပ်သွားပုံက လူ့မဆန်ဘူး။ ဒီကောင်ပျော့ပျော့နဲ့ ဒီ
လောက်အေးတဲ့ကောင်က ဒီလိုယုတ်ယုတ်မာမာ လုပ်
သွားမယ်မထင်ဘူး။”

မေမေကသူ့ထံမှခေါင်းညိတ်လိုက်သည့် အဖြေကိုရတော့
မှ စိတ်အေးသွားသလိုဖြစ်ပြီး ကိုကိုအပြစ်တွေကို ပြောသည်။
တက်နေဝန်းကတော့ သူ့အစ်ကိုတက်နေထွန်းဟာ သွေးဖော့ဖော့
နဲ့ဒီလိုပဲ သူ့လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားတတ်သူဖြစ်မှန်းသိထားခဲ့သည်ပဲ။

www.burmeseclassic.com

နိုင်ငံခြားကို အလုပ်နှင့် စေလွှတ်လိုက်သည့်သူ့အပေါ်
က ပြန်စလှာဘိ မဖေဖေတို့ ဆီ စာတစ်စောင်ထည့်လိုက်သည်။

ဦးသန်းဝေ၏သမီး မာလာဝေတို့ လက်ထပ်နိုင်ရေး
ကြောင်း၊ သူပြန်လာချင်မှုပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပါသည်စာ
ဖတ်ရင်းဖေဖေက ဒေါသအလွန်ထွက်နေသည်။ ဦးသန်းဝေ
ဖေဖေက အစစအရာရာကြည့်ရှုစောင်ရှောက်ထားရသူမို့ အ
နည်းသူအပေါ် အနိုင်ကျင့်မိတ်ရိုင်းရာ ကျတော့မည် ပြောသည်။
ဦးသန်းဝေတို့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင် ရှက်ရတော့မည်
သည်။ မာလာဝေလေးကိုလည်း သမီးမရှိသူများမို့ သမီးလေး
ချစ်ခင်ကာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်နေခဲ့ကြခြင်းပင်။ မာလာဝေနှင့် ကို
တို့က မကြာခင်လက်ထပ်ကြတော့မည့်သူတွေမို့ ဆွေကြားမျိုးကြား
အတိအလင်းသွားလာနေခဲ့ရာ မာလာဝေ၏ အရှက်တိုလည်း ငဲ့ညှာ
ဖို့လိုအပ်သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မေမေရော ဖေဖေပါ သူ့ကို ခြား
လှည့်လာသည်။ အားလုံးကို ငဲ့ညှာ၍ မာလာဝေကိုလက်ထပ်
ပါဟု တောင်းဆိုလာခဲ့သည်။

တက်နေဝန်းက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သူ့ဘာ
မှာ ခင်မိုးခိုင်ကိုသာ သူ့လက်ထပ်ချင်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ သားမှာလက်ထပ်ရမယ့် ချစ်သူ

ရှိတယ်”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူလဲ”

မေမေအာမေးကို သူ့ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။

“နယ်မှာမေမေ”

ဟုသာ သူပြန်ဖြေနိုင်ခဲ့၏။ ခင်မိုးခိုင်ကို အသိပေးခွင့်
တောင်းပြီးမှ သူ့က ဖေဖေနှင့် မေမေကို ပြောမည်စဉ်းစားသည်။

သည်ကြားထဲမှာ ခင်မိုးခိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်တော့ ခင်မိုးခိုင်
တ ဖုန်းမကိုင်။ ရုံးကိုဆက်ကြည့်တော့လည်းမရ။ ပြန်ဆက်ပါဟု
အကြိမ်ကြိမ်မှာသော်လည်း ခင်မိုးခိုင်ဖုန်းပြန်မဆက်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမန္တလေးကို ထွက်လာခဲ့ပါသည်။
မန္တလေးရောက်လို့ ဖုန်းဆက်ပြန်တော့လည်း ခင်မိုးခိုင်ကိုမတွေ့ရ။
မနက်ကျလာတွေ့မည်။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိသည် ဟုသာ
မှာနိုင်ခဲ့၏။

မနက်ခင်မိုးခိုင် အဆောင်ရောက်တော့မှ သူ့အိမ်မက်
တွေ တစ်စစပြိုကွဲသွားစေရသည့် စာတစ်စောင်ကို သူဖတ်ခဲ့ရ
သည်လေ။ သူစိတ်ကူးတွေ အပြိုပြိုအလဲလဲဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ခင်မိုးခိုင်က သူ့ကို ကစားစရာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို့
သဘောထားခဲ့ပြီ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အတွန့်မာန ကြံကြံခန့်ခန့်အထွက်

www.burmeseclassic.com

သူက အစမ်းသပ်ခံဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တွေးရင်းရှက်ရွံ့ ကြေကွဲနေမိတော့သည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကို သူခေါင်း
ညိတ်လိုက်တော့၏။ အာဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက် မိဘတွေရော
မာလာ ဝေတို့ မိအားစုပါ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့။

x x x

(၄)

“လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကိုနောက်တစ်ခါပြန်လာမှပဲ စိစဉ်ချင်
တယ်။ လောလောဆယ်ပြန်သွားရင် တစ်ဆင့်မြင့်ရာထူး
နဲ့ အာဖရိကကိုသွားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီရာထူးက လူဖျို
လူလွတ်ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်လေ။ ရမယ့်လခက နှစ်ဆ
လောက်ကွာတော့ အဲဒီအခွင့်အရေးကို ကိုယ်လက်လွတ်
မခံချင်ဘူး။ မြို့ရောက်ရင်လဲ ဖေဖေတို့ မေမေ တို့ကို
ရော၊ အန်တီကိုပါ ကိုရှင်းပြလိုက်မယ်”

ကိုရဲသီဟနှင့် ထမင်းအတူစားရင်း စကားတွေပြောရင်း
နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စဆီရောက်သွားသည်။ ကိုရဲသီဟထံမှ စကား

တွေတို့ ကြားရတော့ ခင်မိုးခိုင်စာ မတတ်ပြီ။ သည်လို ဦးနှောက်ကို ဦးစားပေးတာ၊ အဖွဲ့အမြတ်ကို ဖွဲ့ကံတတ်တာတွေကိုမင် အရည် အချင်းဟု ခင်မိုးခိုင် အမှတ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ သည်စဉ်မှာ နှလုံးသားမရှိပါလားဟုတွေးရင်း တိုတက်နေဝန်းထိုက်ထဲ သ နေမိပြန်သည်။

“မင်းဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ကိုယ့်ကို စောင့်လို့ရအောင် ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ်လေ”

ကိုရဲသိဟ စကားကြောင့် သူ့အာရုံတွေကို ပြန်စုစည်းရင်း မျက်နှာကို ဖျက်ခနဲကြည့်ဖြစ်၏။

“လက်ထပ်ဖို့ထက်၊ ဘဝမှာ ဘယ်လောက်မြင့်မြင့်မားမား ရပ်တည်နေနိုင်ဖို့က အရေးကြီးတာပဲကွာ၊ ဘယ်အချိန် မှာပဲ လက်ထပ်လက်ဆပ်ပေါ့”

“ကိုရဲသိဟ”

သူမက ခေါ်လိုက်သည်။

“အာလဲ . . . မိုး”

“ကျွန်မတစ်ခု ပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်

ဦးနှောက်နဲ့တွက်ပြီး . . . လက်ထပ်သင့်တဲ့ သူတွေပဲလို့ လက်ခံလို့ လူကြီးတွေစီမံတာတို့ ခေါင်းညိတ်ခွဲကြ တာလေ”

“မိုး . . . ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ကျွန်မ ကိုရဲသိဟကို . . . လက်မထပ်ချင်တော့ဘူး”

“ဟောဗျာ . . . နောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . တကယ်ပြောတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . မိုး . . . ကိုယ်က . . . နောက်တစ် ခေါက်မှ လက်ထပ်မယ် ရွှေတာကို မကျေနပ်လို့လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဦးနှောက်ကို သုံးစာတတ်တဲ့သူလို့ ကိုယ်ထင် ထားတာ မှားတော့မယ်”

ကိုရဲသိဟကလည်း ခံစားမှုမဲ့စွာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ပြောနေ သည်။

“ကိုရဲသိဟ ထင်သလို၊ လက်ထပ်ဖို့ ရွှေလို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတကယ် လက်မထပ်ချင်တော့တာ၊ ပေးထားတဲ့ ကတိကို ဖျက်တဲ့သူဖြစ်မှာ ကိုရဲသိဟဘက်က အတင်း အကျပ် တောင်းဆိုနေမှာပဲ ကျွန်မက စိုးရိမ်နေတာ”

“မိုး . . . ကိုယ့်ကို တကယ်ပြောနေတာလား”

ခင်မိုးခိုင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“စဉ်းစားပါဦး မိုးရယ် . . . ကိုယ်ဟာ မိုးနဲ့ လက်ထပ်သလို တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလေ”

“ကျွန်မ မငြင်းချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကိုရဲသိဟနဲ့ လက်ထပ် ရရင်လဲ၊ အရင်ကလို ကျေးကျေးနပ်နပ် ဖြစ်နိုင်တော့မယ် မထင်မိတော့လို့ပါ”

“ဒါဆိုလဲ . . . မိုး . . . သဘောပဲလေ”

မာနသံဖြင့် ပြောလိုက်သည့် ကိုရဲသိဟ၏ စကားထဲ သူ့ရင်ထဲကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုများ ဖြစ်သွားစေသည်ဟု ခင်မိုးခိုင် ထင်သည်။

“ကိုယ့်အိမ်နဲ့ အန်တီကိုလဲ ကိုယ်ပြောလိုက်တော့မယ် သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

မေမေကတော့ သူမ သဘောတစ်ခုတည်းသာမို့ မေမေ အတွက် ခင်မိုးခိုင်တွေးမပူမိ။

စားသောက်ဆိုင်မှအထွက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်က တာသံယောဇဉ်မှ မထားကြဘဲ လမ်းခွဲနှုတ်ဆက်နိုင်ခဲ့ကြပြန်သည်။

x x x

(၅)

သတင်းစာထဲမှာ စေ့စပ်ကြောင်းထမ်း သတင်းပါပြီးခါ မှ ပြဿနာကတက်ရတော့သည်လေ။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့က သူ့သဘောတူညီမှုကိုရပြီးတော့ အားရဝမ်းသာ ဦးသန်းဝေတို့ကို ခေါ်ပြောကာ သတင်းစာထဲမှာ သတင်းထည့်သည်။ အခမ်းအနားကိုတော့ နောက်မှလုပ်မည် ဆိုသည့် သဘော။

သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာပါပြီးမှ မာလာဝေက သူ့အမေ နှင့်အတူ အိမ်ရောက်လာပြီး ရိုက်ကြီးထင်ငိုပါတော့သည်။

ပထမတော့ မေမေရော သူပါနားမလည်။ ဖေဖေက တော့ အပြင်သွားနေ၍ မရှိ။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ . . . ညည်းကိစ္စ ညည်းပဲခွင်း”

ဟု မာလာဝေ၏ အမေက စကားစသည်။ မာလာဝေက
ခဏ်းရပ်ရင်း မျက်ရည်သုတ်၏။

“သမီးအတွက် အန်တီတို့ မိသားစုကပြောပြီး အခုလို စီစဉ်
လိုက်တာသမီးနားလည်ပါတယ် . . . သမီးကို သမီး
အရင်းလို ချစ်လို့ ဆိုတာလဲ သိပါတယ်”

“ဘာလဲ သမီးက သားငယ်ကို မကြိုက်လို့လား”
မေမေ စကားမှာ နည်းနည်းမာချင်နေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီ . . . သမီး ပြောတာဆုံး အောင်
နားထောင်ပေးပါဦး”

“သမီးက ကိုလေးတို့ ဂျီထပ်လို့ မရတော့လို့ပါ သမီး
. . . . သမီး”

တက်နေဝန်းကို မာလာဝေက ကိုလေးဟု ခေါ်သည်။
မာလာဝေ၏ စကားကို အားလုံးက နားမလည်အောင် ဖြစ်ရ၏။

“ဒီမှာ . . . သမီးတို့”

မာလာဝေက ယူလာသည့် ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှ
စာရွက်တို့ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မေမေက ယူကြည့်ပြီး တက်နေဝန်း
ကို လှမ်းပေး၏။ သူလှမ်းယူကြည့်လိုက်သည်။ တို့ကိုနှင့် မာလာဝေ

လက်မှတ်ထိုးထားသည့် လက်ထပ်စာချုပ်ပါလား။

“သမီးနဲ့ ကိုကို လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးသား”

ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိုက်နေပြန်သည်။

“တော်တော် ရှုပ်တဲ့ကောင်ပဲကွာ . . . သမီးကလဲ

စောစောက ဘာလို့မပြောတာလဲ”

မေမေက မေးသည်။

“ကိုလေးနဲ့ အခုလို ရုတ်တရက်ကြီး စီစဉ်မယ် မထင်လို့

ပါ အန်တီ . . . ပြီးတော့ ကိုကိုပြန်လာမှာပဲ ထင်နေလို့”

“ပြီးတော့ . . . ပြောလိုက်လေ”

မျက်စောင်းထိုးရင်း မာလာဝေ၏ မေမေက တိုက်တွန်း

၏။

“သမီးမှာ ကိုကိုနဲ့ ကိုယ်ဝန်လဲ ရှိနေပြီ . . . အန်တီ”

မေမေက သူ့နဖူးဆွဲရိုက်လိုက်၏။

ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမကြိုက်ဘဲ မာလာဝေကို လက်ထပ်ရ

တော့မှာမို့ မျှော်သွားမိသည်မှာ အမှန်ပင်။

x x x

(၆)

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူ့မာနနှင့် အတ္ထုကို သည်တစ်ခါတော့
အဆုံးထိ လျှော့ချပစ်လိုက်မည် ဆုံးဖြတ်သည်။ ပျော်ဖို့တလည်း
ကျနေပြီပို့ ရန်ကုန်ဆင်းကာ ကိုတတ်နေဝန်းကိုတွေ့သည်။
မန္တလေးကနေ ဖုန်းမဆက်တော့။ ရန်ကုန်ရောက်မှ သူ့ဘုံအား
သင့်သွားအောင် ဖုန်းဆက်ပြီး သွားတွေ့မည်ပေါ့။

သည်တစ်ခါတွေ့လျှင်တော့ သူ့ဘယ်လောက်ခံစားရတာ
တက်နေဝန်းကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရတာတွေ သူကစပြီး ပြောလိုက်
တော့မည်။

ကိုရဲသိဟနှင့် သူ့ဝမ်းခွဲခဲ့တာပင် သူ တက်နေဝန်းကို
ချစ်ခြင်းရဲ့အထင်ကဲ့သို့ သက်သေအဖြစ် သူပြောမည်ပဲ။

သည်တစ်ခါ တက်နေဝန်း ဘယ်လောက်ပျော်သွားမည်
တို့ သူခန့်မှန်းကြည့်သည်။

တက်နေဝန်း၏ အပျော်မျက်နှာမှာ ဘယ်လောက်ကြည့်
ကောင်းလေမလဲဟု သူ့အတွေးဖြင့် ပျော်နေပြန်၏။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရောက်ပြီးတော့ တစ်ခုခုစားဖို့ သူ
အလျင် ဆုံးဖြတ်သည်။ တစ်ခုခုစားပြီးမှ တက်နေဝန်း၏ ရုံးကို
ဖုန်းဆက်မည်တွေး၏။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို ထိုသွားသည်။

ထမင်းကြော်မှာရင်း စောင့်နေလိုက်၏။

စောင့်ရတာ ပျင်းပျင်းရှိလာသည်နှင့် ရှေ့စားဖွဲ့ပေါ်မှာ
ရှိသော သတင်းစာကိုယူရင်း ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း သတင်းပါလား။

ကိုတက်နေဝန်းနှင့် မာလာဝေတို့ရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း
ခြင်းဆိုပါလား။

လူ့မုန်းအောင် သူ့အသေအချာထပ်ကြည့်သည်။
ကိုတက်နေဝန်း၏ တုမ္မက်အလုပ် ဘာမှ မလွဲ။ သူတလွဲ၍ ဘယ်
သူမှ မရှိနိုင်တော့။

မာလာဝေဆိုတာ သူ့ကောင်မလေးတွေထဲက တစ်
ယောက်လား။ နောက်ထပ်အသစ်တွေ့တဲ့ ကောင်မလေးလေလား။

သူ့မျက်ဝန်းများ ဝှန်ရိုင်းငါးဖြစ်လာသည်။

ပါးပြင်ပေါ်မှာ ပူနွေးသည့် အတွေးကြောင့် လတ်
ဖြင့် သုတ်လိုက်၏။

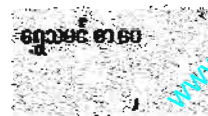
သူတစ်လမ်းလုံး စိတ်ကူးခဲ့သည့် အရာတို့ကား လှိုင်းပေါ်
ခံရသည့်သံပြင်ပေါ်မှ ခြေရာများပမာ ဖြစ်ပြန်ပြန်။

သူမာနနှင့် အတ္တတို့ ခဝါချမည့်ဖွဲ့သည်လည်း ဘယ်
နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါလား။

အခုမှ သူတို့နှစ်ဦးတကာယ်ပင် ဘဝခြားသွားပြီပဲတွေးတ
ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာရတော့ပြန်၏။

x x x

သူ့ဂျပန်မှာရှိစဉ်ပင် မာလာဇေက ကလေးငယ်များရင်း
ဆုံးခဲ့တာ သိလိုက်ရ၏။ မာလာဇေကို ဖေဖေတို့က တိုက်ဖမ်း
အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကာ အိမ်မှာ မွေးထားခဲ့သည်မို့ သားသားက
ဖေဖေတို့ လက်ထဲမှာကျန်ခဲ့သည်လေ။

သူ့ဂျပန်မှာ လေးနှစ်ကျော်နေပြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်
မှာ တစ်လပဲပြည့်သေး။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခင်မိုးခိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံတို့ ပြန်တွေ့
လိုက်ရပြန်သည်ပဲ။

စီရာရင်ဖော်တင်ထားသည့် သူ့လက်ဆီ ဖျတ်ခနဲ
အကြည့်ရောက်ပြန်၏။

နာရီကို ခရေစီဖြစ်သည့် သူသည် နာရီကောင်းများစွာတို့
တွေ့ရှိသော်ငြား လက်မှာပတ်ထားသည့် နာရီလေးကိုကား မရွတ်
မိတော့။

သူနှင့် ခင်မိုးခိုင် စတွေ့စက ကြိုးပြုတ်ကျသွားတဲ့ နာရီ
လေးလေ . . .

သူသိ၏ပြင်းကို ချလိုက်မိ၏။
x x x

(၁)

ဂျေဦးနပ်က ထွက်လာခဲ့ပြီးတော့ ကားမောင်းရင်း ဖေ
ရုံးကိုသွားသည်။ ဖေဖေက သူတို့လာကြိုဖို့နှင့် သူ့မြေးကို စာစီ
လိုက်ကျွေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့ပါဆိုသဖြင့် သားသားကိုပါ သူခေါ်လာ
ရသည်။

လမ်းမှာ ခင်မိုးခိုင်အကြောင်းထဲ အတွေးထဲပါလာပြန်
၏။ ခင်မိုးခိုင်နှင့်အတူ ပါလာသူမှာ သူ့ယောက်ျား ကိုရဲသိတယ်
ဖြစ်စည်တွေ့၏။ သူကစေ့စပ်သတင်းပါလာပြီး ပြန်လည်ရှာ
မနေနဲ့တော့ ဖေဖေ၊ သားရှုတ်တယ်ဟုပြောကာ ဂျပန်ကို ထွက်
လာခဲ့သည်။ ဂျပန်မှာက ဖေဖေတို့မွေးဖွားရာကွဲစွာ အဆင်
အသွယ်ရှိ၍ သူ့အတွက် အလုပ်မခက်ခဲ။

ရည်ယူနေစဉ် ဆူက စားပွဲလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အမှတ်မထင် ဟိုသည်ကြည့်ဆဲမှာပင် ကိုတက်နေဝန်းကို လှမ်းမြင်သည်။ ပထမနှုတ်စက်ရန် စာမိတော့မလို့ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ကိုတက်နေဝန်းရှေ့ခုံမှာ မှန်စားနေသော ကလေးကို မြင်လိုက်သည်။ ခြောက်... သူ့စောင့်ကလေးသည် အရွယ်ရှိနေပြီပဲ တွေးကာ စိတ်ကို လျော့ချရင်း အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ ကိုရဲသိဗလည်း တလေးရနေပြီဆိုသည့် သတင်းတလောကလာသည့် မေမေ စာမှာပါလာသည်လေ...။

(၅)

သူသာ တစ်ကိုယ်တည်း အထွတ်နှင့် မာနကို အဖော်ပြုနေရ တုန်းပါပဲလား။

ကလေးလက်ဆွဲကာ အထွတ်ပေါက်ဆီကို လျှော့သွားသည့် ကိုတက်နေဝန်းကို သူ ငေးကြည့်နေမိဆဲပါလား။

သူ့နှလုံးသားထဲက ဆူးတတော့ အခုထိ နာကျင်စူးစိုက်နေဆဲပါလေ။

x x x

သူ စင်္ကာပူမှာ အလုပ်လွှဲပြီး ပြန်လာသည့် ရက်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် သူ့ယေသူငယ်ချင်း ကိုမိုးမြင့်နှင့်ဆုံသည်။

ကိုမိုးမြင့်က စိုက်စိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူ့လုပ်ခဲ့သည့် စင်္ကာပူက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရမည်သူ။

သည်တော့ ကိုမိုးမြင့်က သူ့ထံမှ ကုမ္ပဏီအကြောင်း သိကောင်းစရာတွေ သိချင်ကြောင်းပြော၏။

သူနှင့် ကိုမိုးမြင့်တို့ ဝိလ်ချပ်ဇေးမှာ တွေ့ကြုံပြီး ဇေးနတ်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

ကိုမိုးမြင့်က ကောင်တာမှာ သူ့အတွက် မှန်နှင့် လက်ဖက်

(၃)

“အန်တီ . . . အန်တီ”

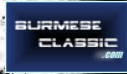
ပွင့်ရှိသံအကြား နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ကလေးငယ် တစ်ဦးက မပိကလာ၊ ပိကလာ သူတို့ ခေါ်နေတာ တွေ့ရ၏။

“ဒီမှာ . . . အန်တီဟာ”

လက်ထဲမှ လက်တိုင်ပဝါအဖြူလေးကို ကောက်ရင်း ကလေးက သူ့ဆီလာပြီး လှမ်းပေးသည်။

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ အန်တီကျသွားတာ ဖင် တယ်၊ ကလေးတ လိမ္မာလိုက်တာ”

လှမ်းလှရင်း နှုတ် သည်ကလေးမျက်နှာကို တောင်း ကောင်း မြင်ဖူးသလို ခံစားနေမိပြန်၏။ ကလေးရွှေမှာ သူ့ဒူး ထောက်ထိုင် ချလိုက်မိတော့သည်။

“သားသားက လူကြီးတွေ မပါဘူးလား”

“ပါတယ် . . . အန်တီ”

“သားဖေဖေနဲ့ မေမေလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . သားသားရဲ့ ဦးဦး”

“ဦးဦးက ဘယ်မှာလဲ၊ အခုသားသားက တစ်ယောက် တည်းပါလား”

“ဦးဦးက ဟိုမှာ . . . ပုတီးစိပ်နေတာလေ”

လှမ်းမြင်နေရသော စနေထောင်မှ နေလဘုရားဆီတို ကလေးက လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ပြော၏။

ကလေးပြသည့် နေလဘုရားရှေ့ကို အကြည့်ရောက်သွား သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မျက်နှာကို ဘေးတိုက်မြင်နေရသော်ငြား တိုတက်နေဝန်းထဲ သူ့အတပ်သိလိုက်နိုင်သည်ပဲ။

“အဲဒါ . . . သားသားရဲ့ ဦးဦးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“နာမည်က”

“ဦးဦးတက်နေဝန်း”

နာမည်ကို ကြားရရုံမျှ သူ့နှလုံးသားက ဆတ်ခနဲ တူညီ ပြန်သည်။

“ဦးဦးရဲ့ အမျိုးသမီးလေ၊ မိန်းမကရော မပါဘူးလား” ကလေးငယ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးတုန်း)

“သားသားဦးဦးက မိန်းမ မရှိပါဘူး . . . ဂျပန်က ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး . . . အန်တီရဲ့”

ကလေးက ချက်ချာလွန်းသည်။ သည်ကလေး မျက်နှာကို သူမှတ်မိသွားပြီပဲ။ ဂျေဒိုးနတ်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာ ပြန်မြင်ထောင်သည်။

“သား ဦးဦးကို တွေ့ရအောင် . . . အန်တီစောင့်နေမယ်နော်၊ လာ . . . ဟိုအနားသွားထိုင်ရအောင်”

နေသဘာရားရှေ့ရှိ တန်ဆောင်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ တန်ဆောင်းထဲ ဝင်ကာထိုင်လိုက်ကြ၏။

ကိုတက်နေဝန်း ပုတီးစိပ်နေသည်ကို နောက်မှ သူငယ်ကြည့်နေမိပြန်သည်ပဲ။ ရပ်ထဲမှာ တလှမ်လှပ် ခုန်နေပြန်၏။ ကိုတက်နေဝန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတ္တ၊ မာနကင်းစင်နေပြီ ဖြစ်သောရင်ကား၊ ချစ်ခြင်းမှတစ်ပါး မရှိနိုင်တော့မှန်း ဘာသာအသိဆုံး

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အတ္ထုသည် ချစ်သူ၏ ခြေရင်းမှာ မြူတစ်မှုန်ဖြစ်သွားနိုင်ပါသတဲ့လား။

သည်တစ်ခါ ကြားရသည့် ဆည်းလည်းသံလောက် ချိပြန်လွန်းသည့် အသံသည် မရှိနိုင်တော့ဟု ထင်လိုက်မိပြန်၏။

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးတုန်း)

၂၅-၂-၂၀၀၀
(၁၃:၃၀)နာရီ